

Phúc Hắc Tiên Sinh

Contents

Phúc Hắc Tiên Sinh	1
1. Chương 1-1: Mỗi Tình Đầu Tóm Lại Là Không Có Kết Quả Tốt (thượng)	1
2. Chương 1-2: Mỗi Tình Đầu Tóm Lại Là Không Có Kết Quả Tốt (hạ)	5
3. Chương 2-1: Dưỡng Thành Quản Lý Nhà Hàng Chân Chó* (thượng)	6
4. Chương 2-2: Dưỡng Thành Quản Lý Nhà Hàng Chân Chó (hạ)	8
5. Chương 3-1: Thích Cậu Là Chuyện Của Riêng Tôi (thượng)	11
6. Chương 3-2: Thích Cậu Là Chuyện Của Riêng Tôi (hạ)	14
7. Chương 4-1: Yêu Cậu Để Trong Tâm, Khó Nói Thành Lời (thượng)	16
8. Chương 4-2: Yêu Cậu Để Trong Tâm, Khó Nói Thành Lời (trung)	18
9. Chương 4-3: Yêu Cậu Để Trong Tâm, Khó Nói Thành Lời (hạ)	21
10. Chương 5-1: Yêu Thắm Trong Tim, Cậu Đừng Nghi Ngờ (thượng)	24
11. Chương 5-2: Yêu Thắm Trong Tim, Cậu Đừng Nghi Ngờ (hạ)	27
12. Chương 6-1: Tiến Triển Mới (thượng)	30
13. Chương 6-2: Tiến Triển Mới (hạ)	34
14. Chương 7-1: Ba Mươi Sáu Kế (thượng)	36
15. Chương 7-2: Ba Mươi Sáu Kế (hạ)	38
16. Chương 8-1: Tổ Tình (thượng)	41
17. Chương 8-2: Tổ Tình (trung)	43
18. Chương 8-3: Tổ Tình (hạ)	45
19. Chương 9-1: Bao Táp Gia Đình (thượng)	48
20. Chương 9-2: Bao Táp Gia Đình (trung)	51
21. Chương 9-3: Bao Táp Gia Đình (hạ)	52
22. Chương 10-1: Cứu Giá Chậm Trễ (thượng)	55
23. Chương 10-2: Cứu Giá Chậm Trễ (trung)	58
24. Chương 10-3: Cứu Giá Chậm Trễ (hạ)	60
25. Chương 11: Ngoại Truyện	62

Phúc Hắc Tiên Sinh

Giới thiệu

Biên tập: Katherine Kim
Thể loại: hiện đại đô thị, 1×1, quỵ kế đa đoạn công, chậm chậm gốc ghềch thụ, oan gia hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-hac-tien-sinh>

1. Chương 1-1: Mỗi Tình Đầu Tóm Lại Là Không Có Kết Quả Tốt (thượng)

Ông chủ Bảo vĩnh viễn nhớ rõ lần đầu tiên hắn gặp Dung Tiểu Xuân.

Đó là một ngày sau khi tiểu học khai giảng, trên đường đi đến lớp thể dục, bạn học Tiểu Bảo trông thấy một cậu bạn nhỏ ngốc ngếch đứng ở sân thượng tầng hai ngoắc ngoắc hân.

“Có chuyện gì không?” bạn nhỏ Bảo lễ độ hỏi.

Cậu bạn kia hướng Tiểu Bảo ngoác miệng cười thật lớn, phấn khích cười nói: “Cậu tới làm khán giả của tớ được không?”

Bạn học Tiểu Bảo không biết cậu học sinh kia có ý định gì, cho là có chút khó xử nên từng bước lui về phía sau: “Mình sắp đi học...”

Bạn trai nhỏ khoát tay: “Cậu đứng vững bên cạnh nhé, xem tớ này!” Chỉ thấy cậu nhóc kia nhanh chóng xuất hiện trên lan can tầng hai, một tay chỉ lên trời, một tay khoanh ở trước ngực, hô to một tiếng: “Ta muốn làm siêu nhân!” Sau đó liền nhảy xuống.

Tiểu Bảo hoảng hồn, nhưng dường như bạn nam kia đã có chuẩn bị nên đập vào thiết bị tập thể dục phía dưới, đưa tay bắt hai cột tự ổn định bản thân. Tiểu Bảo vừa muốn thở phào một hơi, đã thấy cậu kia một tay trơn nhẵn, kêu thảm một tiếng nặng nề mà rơi trên mặt đất. cậu học sinh Tiểu Bảo sợ đến ngất người, trông thấy bạn nhỏ kia nhe răng trợn mắt hoàn toàn quên mất việc gọi thầy cô giáo.

Cậu bạn nhỏ thật ra rất bình tĩnh, buồn rười rượi, dụi mắt nửa ngày mới nức nở nói một câu: “Tớ thành người tàn tật rồi...”

Chuyện tiếp theo chính là chuyện của những người lớn, Dung Tiểu Xuân té ngã gãy một chân, đối lấy ẩn tượng nhiều năm không thể phai mờ với bạn cùng lớp Tiểu Bảo. Mãi cho đến cậu học sinh Tiểu Bảo tốt nghiệp tiểu học, tốt nghiệp trung học, tốt nghiệp đại học, mãi cho đến học sinh Tiểu Bảo biến thành ông chủ Bảo, nếu ai hỏi hân về điều ẩn tượng nhất trong thời học sinh, hân đều sẽ nhắc tới cái tên Dung Tiểu Xuân bệnh thần kinh từ siêu nhân biến thành người tàn tật.

Danh từ nghiệt duyên được giải thích là duyên phận sai lầm, tuy rằng ông chủ Bảo cùng Tiểu Xuân có một đoạn nghiệt duyên nhưng thật ra tuyệt không sai lầm, nhưng có thể gọi là nghiệt duyên tất có trải qua vài phần thần xui quỷ khiến.

Chuyện kể rằng sau khi bạn nhỏ Dung Tiểu Xuân ngã gãy chân được đưa vào bệnh viện, là nhân chứng trực tiếp chứng kiến nên cậu bạn Tiểu Bảo cũng không tránh việc bị hỏi. Vì thế khiến ba ba Dung cùng cha già Bảo vất vả mệt mỏi chạy tới bệnh viện, vừa đến đây lại thành hội nghị người quen. Hóa ra ba ba Dung và cha già Bảo nhiều năm trước cũng là bạn cùng lớp.

“Con trai à, phải thân thiết với tiểu quỷ nhà họ Dung, cha của bạn ấy năm đó đi mượn bài cho cha chép, con nếu có rảnh thì nên giúp đỡ Tiểu Xuân.” Đây là người cha không khuôn phép của nhà họ Bảo, nhìn hành động điên rồ của Dung Tiểu Xuân có thể thấy đầu óc cậu nhóc này không được tốt lắm.

“Con trai à, phải thân thiết với tiểu tử nhà họ Bảo, cha của bạn ấy tuy rằng không khuôn phép, nhưng là thái độ làm người đứng đắn, con chơi tốt với tiểu tử nhà họ Bảo tương lại có thêm mối quan hệ.” Đây là ba ba nhà họ Dung đa mưu túc trí, vì con trẻ ngu ngốc mà thân làm cha cũng một bụng đầy lo lắng.

Mặc dù người cha không khuôn phép đã dặn dò, nhưng bạn học Tiểu Bảo thật đúng là không hề để bạn cùng lớp Dung Tiểu Xuân ở trong lòng, bởi vì hân đã muốn tự động đem Dung Tiểu Xuân về thành cái dạng “không bình thường”. Mà gốc đến nghịch đại như Dung Tiểu Xuân khó có thể nhớ được lời hai bậc phụ huynh, sau khi dưỡng lành vết thương rồi đi học thì rất dễ ý đến bạn học Tiểu Bảo.

Trước cổng trường, Dung Tiểu Xuân xa xa liền hướng bạn học Tiểu Bảo chào hỏi: “Bảo Du, buổi sáng tốt lành, cậu đến trường à?”

Trên đường tới lớp, Dung Tiểu Xuân cũng không quên bày tỏ tình cảm: “Bảo Du, bài tập của cậu viết thật nắn nót đó!”

Sau khi tan học Dung Tiểu Xuân như sắp đặt vẫn nhiệt tình như trước: “Bảo Du, sau khi tan học tớ bảo ba mời cậu ăn kem được không?”

...

Cuộc sống như vậy duy trì được vài ngày yên ổn, bạn học Tiểu Bảo rốt cục cũng kích động: “Bạn Tiểu Xuân, bạn không thể gọi tôi là bạn học Bảo hoặc là Tiểu Du sao?”

Dung Tiểu Xuân nhưc đầu, có chút ngượng ngùng cười đáp: “Vậy tớ gọi cậu là bạn Tiểu Bảo được không?” Đứa nhỏ này còn tưởng rằng người ta muốn để cho mình gọi nick name, xấu hổ đến có chút đỏ mặt.

Bạn học Bảo Du gật đầu một cái, liền đi đọc sách, cũng không tiếp tục chú ý Dung Tiểu Xuân cười ngây ngô. Nhưng đám học sinh chung quanh nghe được thì ngấm ngấm thở dài, tên nhóc lớn giọng này cũng không nên nhớ kỷ hài âm “Bảo Du” như thế, cả ngày loạn kêu tên đầy đủ của lớp trưởng. Chẳng lẽ tên nhãi này không biết trường lớp ghét nhất bị gọi thế này sao? Chuyện này cả năm cấp đều biết, Dung Tiểu Xuân phải có bị đàn không!

Bởi vì chân bị thương phải nghỉ học một thời gian Dung Tiểu Xuân hiển nhiên không biết trong lớp ngầm quy ước, vì thế nhóc dần tỉnh tỉnh mê mê bắt đầu một kiếp sống không may mắn.

Rõ ràng là từ đầu chí cuối Tiểu Du cũng chép bài tập ở nơi đó, người ta được 100 điểm, thế nhưng cậu lại là người duy nhất trong lớp không đạt yêu cầu; buổi sáng đến trường quét tước vệ sinh, không hiểu cậu được thông báo thời gian thế nào lại đến sớm hơn người khác nửa giờ; trường học phát bữa lót dạ, vận khí của cậu luôn luôn không tốt nên toàn nhận phải loại sữa không thích; giờ luyện tập âm nhạc, mỗi lần ngũ âm không đủ cậu lại bị đẩy lên sân khấu dọa người...

Những khi đó Dung Tiểu Xuân chỉ có thể nhếch miệng cười ngây ngô, mà bạn học Bảo Du âm thầm bĩu môi: đều tại người, gọi tên ta khiến nổi tiếng cả năm cấp!

Mà Bảo Du cũng không biết, em trai Dung Tiểu Xuân là Dung Hạ thích nhất là hỏi: “Học tiểu học có vui không?”

Dung Tiểu Xuân đáng thương chỉ biết chặc lưỡi than thở: “Cũng không thú vị như vậy a...” Làm hại bạn học sinh Dung Hạ thiếu chút nữa dừng lại việc học lên tiểu học.

Tóm lại những ngày trong quá khứ thật khó khăn, bởi vì trong lòng Bảo Du còn có khúc mắc, đối với Dung Tiểu Xuân không mấy nhiệt tình. Mà Dung Tiểu Xuân lại vô tri vô giác cho rằng Bảo Du là bạn tốt, chung quy cảm giác hắc đã giúp cậu rất nhiều.

Cho đến khi em trai Dung Tiểu Xuân là Dung Hạ cùng em trai Bảo Du là Bảo Chiếu bắt đầu học tiểu học, tương đương người nhà hai bên cùng lúc hữu duyên.

“Hi hi, Tiểu Du cậu biết không? Em trai của tớ với em trai cậu ngồi cùng bàn đấy, thật có duyên!” Bởi vì Dung Tiểu Xuân chính mình thiếu chút nữa làm hại em trai chán ghét học tiểu học, vẫn là khá quan tâm Dung Hạ.

Bảo Du gật gật đầu, ra vẻ như đã biết. Nhưng mà, hẳn rõ ràng quên mất một sự kiện.

“Tiểu Chiếu, nghe nói anh cậu với anh tớ là bạn tốt.” Tiểu Hạ ngồi cùng bàn làm thân cười nói.

Tiểu tử thúi Bảo Chiếu khịt khịt mũi: “Bạn tốt? Bạn tốt của anh tớ tên Mạc Ngôn, không phải họ Dung a.”

Tiểu Hạ lắc đầu: “Nhưng mà anh trai tớ bảo hai người họ là bạn tốt lắm mà...”

“Anh ấy tên gọi là gì?”

“Dung Tiểu Xuân.”

“À, ” Bảo Chiếu tỉnh ngộ gật đầu, “Tớ biết rồi, anh tớ có đợt ghét người đó lắm!”

Tiểu Hạ tròn mắt: “Anh ấy chán ghét Tiểu Xuân sao?”

Bảo Chiếu hừ một tiếng: “Anh trai tớ ghét nhất người nào gọi tên họ đầy đủ của anh, tiếp theo chán ghét người nào đi tuyên truyền tên tuổi mình. Anh trai cậu gọi tên anh, hại anh bị người khác cười nhạo, chẳng lẽ anh còn thích được anh ấy sao?”

Tiểu Hạ méo méo miệng, bỗng nhiên vì Tiểu Xuân mà có chút khó chịu, hoá ra bạn tốt nhất của anh trai cậu không hề xem anh cậu là bạn tốt a.

Dung Hạ nhỏ tuổi không hiểu sao lại đem cái tin tức bất hạnh này kể cho Dung Tiểu Xuân, tìm kiếm một lúc lâu, thấp giọng ở mức đủ nghe “Anh trai, anh có bạn tốt khác không” “Anh trai, anh cần chuẩn bị tâm lý” sau khi nói nhảm, cậu đem những lời Bảo Chiêu nói thuật lại từ đầu đến cuối cho Tiểu Xuân.

Dung Tiểu Xuân lớn hơn vài tuổi nhất định là so với trước thông minh hơn một chút, nhưng nghe xong câu chuyện của em trai vẫn hoàn toàn choáng váng: “Tiểu Hạ, em nói đùa sao. Em nói Tiểu Du rất chán ghét anh?”

Tiểu Hạ tích cực đáp: “Xem như chán ghét thứ nhì đi.”

Dung Tiểu Xuân lắc đầu, trở về phòng kéo chăn tự lừa gạt suy nghĩ: “Không nghĩ nữa không nghĩ nữa, anh muốn đi ngủ...”

Thông suốt một chút Dung Tiểu Xuân hoàn toàn không dám nghĩ tới loại giả thiết “Bảo Du không thích mình” này, nhưng cậu mờ mờ mịt mịt cũng đã sớm nhận ra cảm giác này, chỉ là một mực không muốn tin thôi. Luôn một mực cho rằng tình hữu nghị lâu ngày cũng tạo thành thói quen cho người ta, làm cho người ta mê hoặc, tựa hồ thực sự là bạn tốt.

Dung Tiểu Xuân buồn tủi nằm trong chăn nhắc nhở chính mình nhất định cần đi ngủ, nhất định phải ngủ. Dường như khi tỉnh lại thì chuyện kia có thể sẽ không còn tồn tại, hết thảy về như cũ, Bảo Du là bạn tốt của mình như trước.

Chính là trong lòng tự xoa dịu hạt sạn, dù cho tiếp tục trì hoãn thì bản thân cũng sẽ khó chịu. Vì thế nghĩ tới nghĩ lui, Dung Tiểu Xuân vẫn là nhìn không được chạy tới hỏi Bảo Du: “Tiểu Du có phải cậu chán ghét tớ không?”

Tiểu hài tử nóng nảy vội vàng quay lại, vả chăng cũng là chuyện từ mấy năm trước, Bảo Du xem lại bản thân lúc ấy lòng dạ cũng thật dạ hẹp hòi. Nhưng vì ăn ngay nói thật, Bảo Du vẫn là thành thành thật thật gật đầu một cái: “Tùng có.”

Dung Tiểu Xuân héo rũ: “Vậy bạn tốt nhất của cậu có phải tớ không?”

Bảo Du nghiêng đầu nghĩ nghĩ, thân thiết với hần từ nhỏ, so với Dung Tiểu Xuân quen biết sớm hơn – Mạc Ngôn hẳn là ở vị trí thứ nhất đi. Vì thế hần tiếp tục ăn ngay nói thật: “Bạn tốt nhất của tớ hẳn là Mạc Ngôn.”

Dung Tiểu Xuân hoàn toàn héo rũ, cậu khụt khịt hít thở, có chút ai oán liếc Bảo Du một cái, quay về trên bàn học rồi gục xuống. Mà bạn học Bảo Du chỉ là một mặt không hiểu sao cả, không biết người kia lại đang suy nghĩ việc kì kì quái quái nào đó.

Nhưng cái gọi là “thần xui quỷ khiến” chẳng qua chỉ là như vậy, nhóc con giản đơn, tinh khiết, tình bạn lại thuần khiết nhưng có đôi lúc không đủ kiên định. Dung Tiểu Xuân đau thấu tim quyết định yên lặng rút lui không bên cạnh Bảo Du nữa, coi là tự mình thay đổi. Mà Bảo Du chính là nghĩ đến Dung Tiểu Xuân không hề có định kiến đã tìm được “Bạn tốt” khác, trong lòng nho nhỏ khó chịu một chút, cũng để mặc cậu rời đi.

Hừ, quả nhiên là không có đem ta để trong lòng! Dung Tiểu Xuân khó chịu đến chết. Nhưng mà ta là siêu nhân Dung Tiểu Xuân nha, ta không cần chủ động đi lấy lòng.

Không sao, ta còn có “Bạn tốt nhất” Mạc Ngôn, không phải tên nhóc Dung Tiểu Xuân này đâu. Bảo thiếu gia khó chịu quyết định không lưu lại Dung Tiểu Xuân trong lòng.

Có đôi lúc nhớ tới, hữu tình thuần khiết đáng quý nhất vẫn là khi còn bé, nhưng lúc phân lìa chia cách ấy hoàn toàn không biết nuối tiếc, đã khóc rồi nhanh chóng liền quên hết mọi thứ, để lại ở phía sau. Rất nhiều năm sau đại khái sẽ cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng không ngăn được những năm trước cố chấp “nhất phách lưỡng tán” (mỗi người một ngã).

2. Chương 1-2: Mỗi Tình Đầu Tóm Lại Là Không Có Kết Quả Tốt (hạ)

Kỳ thật kẻ không tiền đồ Dung Tiểu Xuân cũng không có đem Bảo Du ném ra khỏi đầu đi, chính là cảm thấy nếu người ta không thích mình, thì bản thân cần gì phải mong chờ tội nghiệp ngược lại. Chỉ có điều thật ra cậu thường xuyên ở nơi hẻo lánh trộm nhìn Bảo thiếu gia, đương nhiên, chỉ là len lén.

Đáng tiếc bạn học Bảo Du thật thật sự từ từ đem Dung Tiểu Xuân quên đi. Hắn không biết Dung Tiểu Xuân có thể vì muốn học cùng trung học với hắn mà hằng hái đọc sách, hắn cũng không biết Dung Tiểu Xuân trăm phương ngàn kế muốn tiếp tục cùng lớp với hắn. Vì Dung Tiểu Xuân thất bại, tuy rằng hai người vào cùng một trường trung học, nhưng lại không cùng ở hiệu khu, chỉ có đại hội thể dục thể thao hàng năm, chương trình nghệ thuật linh tinh cỡ lớn hoạt động mới có thể tạm thời tụ họp.

Thời gian len lén trôi đi, tuy rằng Dung Tiểu Xuân vẫn là quan tâm người từng là bạn tốt của cậu – Bảo Du, nhưng là không thể phủ nhận việc bọn họ không bao giờ còn là bạn bè nữa. Loại quan tâm này chậm rãi biến thành một loại thói quen, tựa hồ như vậy mới có thể an tâm. Dung Tiểu Xuân luôn an ủi mình, ta thật là một người bạn có nghĩa khí mà!

Cho đến khi cuộc sống thường thường lặng lặng bị Dung Hạ phá vỡ.

“Anh, em cảm giác Tiểu Chiêu thích em.” Buổi tối hôm đó, Dung Hạ chạy đến tìm Dung Tiểu Xuân tâm sự, còn không có chuyện phiếm vài câu liền chém một nhát như sét đánh vào anh trai.

“Ai?!” Dung Tiểu Xuân cảm thấy mình đã nhận phải sự kinh động cực lớn.

“Bảo Chiêu đó, anh cũng biết mà.” Dung Hạ bĩu môi.

Dung Tiểu Xuân ngây người sau một lúc lâu: “Nhưng, nhưng cậu ta là con trai mà...”

“Anh trai xin anh đừng ngốc như vậy chứ...” Dung Hạ cảm giác tìm đến Dung Tiểu Xuân tâm sự thật là một lực chọn ngu xuẩn.

“Hả, anh biết rồi! Không có việc gì, anh giúp em tìm hiểu thêm xem...”

Tên ngốc Dung Tiểu Xuân vừa bị sấm sét giữa trời quang liền gấp rút đi tra tài liệu cho em trai, khi đó mạng internet còn chưa phổ biến như bây giờ, Dung Tiểu Xuân đành phải trốn ra thư viện như làm trộm tra tư liệu. Nhưng là những tài liệu này càng xem càng không thấy hợp lý, Dung Tiểu Xuân cảm giác bản thân tại sao lại không tìm kiếm được cần phải nhảy vào a!

Xong đời, bởi vì trong lòng có một thanh âm đang nói: Bảo Du Bảo Du Bảo Du Bảo Du...

Dung Tiểu Xuân muốn khóc, mạng của mình tại sao lại khổ như vậy, vẫn là đặt tại người Bảo Du. Cậu về nhà nghĩ rằng một cái dặm chân một cái: “Mẹ, cuối tuần chúng ta đi mua một cân bào ngư về ăn đi, tiền cứ trừ vào tiền tiêu vặt của con!”

Mẹ Dung không biết đứa nhỏ ngốc Dung Tiểu Xuân này lại trúng phải gió gì. Dung Tiểu Xuân cắn chặt răng trông coi dùm bí mật này, chẳng qua là trong lòng ngọt bùi cay đắng luân chuyển một phen, có chút cảm giác được tạo hóa trêu người và vân vân.

Dung Tiểu Xuân thần kinh hiếm khi buồn phiền lại u uẩn một phen. Trời mưa tháng ba, một mình cậu bung dù đi qua đi lại trên một con phố; đi xe đạp về nhà buổi tối, từ ngọn cây nhìn ra đèn đường bên ngoài, ánh đèn toả ra sự ấm áp thật là tốt như thể ban đêm sáng rực; ướt sũng mưa đêm, máy bán cà phê tự động đứng đó ấm lên mùi hương cà phê giá rẻ. Đủ loại ấm áp bất chợt rồi lạnh lẽo muốn nói ngưng lại tâm tình thay nhau ủa đến, đủ loại bài hát thương tâm thương tình tuần tự truyền đến, đủ loại tình tiết phim truyền hình xen kẽ suy diễn.

Người đầu tiên phát hiện hành động Dung Tiểu Xuân tự nhiên khác thường vẫn là Dung Hạ. Hắn yên lặng tự quan sát anh trai một chút, ngày nào đó lại đột nhiên nói ra việc dọa người: “Anh, có phải anh bị thất tình đúng không?”

Dung Tiểu Xuân kinh hãi: “Yêu cái đầu của người ấy!”

Dung Hạ lắc đầu: “Anh chỉ thiếu nước trên mặt không khắc mấy chữ ‘Ta thất tình.’”

“Thất tình cái đầu ấy! Muốn yêu cũng yêu không được...” Dung Tiểu Xuân cười khổ.

Dung Hạ vẻ mặt rất rõ đại nghĩa: “Em biết, mỗi tình đầu tóm lại là không có kết quả tốt!”

Dung Tiểu Xuân chỉ có thể cảm thấy may mắn là Dung Hạ không có truy hỏi ngọn ngành, trái lại cậu nhiều lần cảm giác chuyện mình thích Bảo Du thật sự là sự kiện dọa người. Tuyệt đối là đảo ngược lại thời gian xấu hổ, sớm đã không có quan hệ, sinh mệnh hai người tương đương với đường thẳng song song, nghĩ thế nào thì khó chịu thế ấy đi.

Sau đó Dung Tiểu Xuân chậm chạp liền hoàn toàn không có ý thức được, cậu và Bảo Du cũng đều là con trai a! Đồ dần chính là đồ dần, ngay cả phương hướng rồi rầm đều hoàn toàn sai lầm. Nhưng đồ dần cũng có quyền lợi yêu đương, lập tức Dung Tiểu Xuân sẽ phải tốt nghiệp trung học vẫn muốn trước khi đường ai nấy đi sẽ gặp lại Bảo Du một lần.

Dung Tiểu Xuân muốn đại khái cậu sẽ vẫn nhớ ban đêm này. Đèn đường chiếu trên mặt đất ướt sũng, hết thấy bị mưa bụi tinh tế ôm lấy trong ánh đèn vàng. Ghế dài trong tiểu khu cũng ẩm ướt, nước đọng trên mặt đất hấp dẫn mấy con thiêu thân mập mạp. Dung Tiểu Xuân đang cầm cốc cà phê giấy, cà phê giá rẻ toả ra mùi hương xông lên mắt của cậu đến ướt sũng. Ngửa đầu trông lên phòng Bảo Du, không lộ ra dù chỉ một tia sáng. Nhưng chỉ là nhìn như vậy, nghĩ đến người kia, tựa như trong lòng chậm chậm liền thoải mái. Loại cảm giác kỳ diệu này, không có tranh cãi (tranh giành – cầu xin), chẳng qua là chưa xốt cùng hài lòng chỉ vậy thôi.

Như nhiệm vụ cố định, Dung Tiểu Xuân muốn Bảo Du đi học về sẽ luôn qua nơi này, chỉ cần xa xa liếc hắt một cái thì tốt rồi. Xa xa liếc hắt một cái, vì chính cậu để ý hắt từ lâu cùng chấp niệm thành một kết thúc đi.

Nhưng kỳ quái là, Dung Tiểu Xuân nằm vùng một tuần cũng không gặp được Bảo Du. Bởi vì ngậm mình trong mưa nhỏ suốt mấy ngày, cậu không phụ sự mong đợi của mọi người mà sinh bệnh. Thời gian phát sốt cậu mơ mơ màng màng nghĩ, có lẽ nhất định chưa thể chấm dứt, chỉ là một đoạn nghiệt duyên mà thôi.

Mãi cho đến khi rất nhiều năm trôi qua, hai người gặp lại nhau trong mưa. Bảo Du nhếch nhếch khóe môi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Cậu luôn luôn chờ nhầm chỗ, nhà của chúng tôi ở tiểu khu bên kia.”

Đồ dần chính là đồ dần mà thôi, mỗi tình đầu của đồ dần nhất định là không có kết quả tốt

3. Chương 2-1: Dưỡng Thành Quản Lý Nhà Hàng Chân Chó* (thượng)

Thành tích Dung Tiểu Xuân luôn luôn chẳng ra gì, sau khi tốt nghiệp trung học thi lên một trường đại học bình thường. Cậu thông qua Dung Hạ loáng thoáng biết được Bảo Du là thi vào một trường không tồi, vài năm sau cậu lại loáng thoáng nghe được Bảo Du ra nước ngoài học. Mà bảo bối của cậu – em trai Dung Hạ, cũng vì đủ loại nguyên nhân, tạm biệt Bảo Chiếu, bước ra biên giới. Như vậy, Dung Tiểu Xuân cùng Bảo gia ngay cả mối liên hệ duy nhất cũng không có. Vì thế cậu nghĩ, nên quên đi Bảo Du này.

Kể bình thường Dung Tiểu Xuân sau khi tốt nghiệp đại học tìm một công việc bình thường. Làm thư kí vài năm, không ổn định cậu lại bắt đầu làm nhân viên kinh doanh, nhưng không lâu ba ba Dung lại giúp cậu tìm được một việc thoát nhìn không có chuyên môn.

“Cái gì? Cha, cha muốn con làm quản lý nhà hàng?” Dung Tiểu Xuân tròn mắt, ông cha nhà mình không phải là người cực kì thông minh lanh lợi, sao lại muốn mình làm công việc không chuyên môn, có quảng tám sào cũng không tới như vậy.

Ba ba Dung vẻ mặt bình tĩnh: “Làm quản lý nhà hàng thì thế nào?”

“Con, con cũng không phải mỹ thực gia hay gì đó chẳng hạn...” Dung Tiểu Xuân than thở.

Ba ba Dung vui vẻ: “Là cho con đi quản lý nhà hàng, không phải cho con đi ăn vụng!”

Mẹ Dung cũng tỏ vẻ đồng ý: “Nhà hàng này cách nhà tương đối gần, Tiểu Xuân con còn không thoải mái việc gì nữa!”

“Mẹ...” Mỗi ngày đi làm kẹt xe rất vất vả, Dung Tiểu Xuân bị chọc đến tử huyết.

“Ông chủ của nhà hàng này cũng là người trẻ tuổi nữa, vì bắt tay vào làm chuỗi nhà hàng kinh doanh, cho nên thiếu phương pháp, cần một quản lý xuất sắc. Tiểu Xuân con cần có tự tin!”

“Cha, cha đừng quá đề cao con...”

Tuy rằng học qua quản lý, nhưng bù lại công việc này phải làm đủ loại việc, nên ngày phỏng vấn Dung Tiểu Xuân vẫn là vô cùng căng thẳng. Kỳ quái chính là trước khi ra khỏi nhà, ba ba Dung nháy mắt ra hiệu rồi bảo: “Tiểu Xuân, nhất định sẽ thuận lợi nhé!”

Nhé cái đầu cha ấy! Dung Tiểu Xuân lo sợ bất an mà ra khỏi cửa.

Kỳ thật nhà hàng XX rất không tệ, quanh cảnh tuyệt đẹp giá cả vừa phải, những điều này là do Dung Tiểu Xuân trước đó đã đi xem xét tận mắt. Nhưng mà, hiển nhiên cậu quên điều tra một chút về ông chủ trẻ tuổi.

“Bảo Du! Tại sao là anh!” Khi trông thấy ông chủ nhà hàng lần đầu tiên thì Dung Tiểu Xuân nhin không được kêu lên cái tên cấm kỵ này!

Ông chủ Bảo nhẹ nhàng đẩy gọng kính: “Cậu là vị ấy sao?”

Dung Tiểu Xuân toát ra mồ hôi lạnh, đồng thời tim của cậu cũng loảng xoảng vỡ vụn thành hàng ngàn mảnh.

Ông chủ Bảo cầm qua sơ yếu lý lịch của cậu, hơi hơi nhếch khóe miệng: “O, đây không phải là siêu nhân Dung Tiểu Xuân sao?”

Ồ cái đầu của người ấy! Dung Tiểu Xuân rụt rụt cổ, đối với ánh mắt tò mò kia kéo xệch một nụ cười mỉm khó coi, cậu điều đình vung tay lóe sáng: “Ăn xí muối biến hình siêu nhân, bíp bíp bíp bíp bíp ——”* sau đó chạy trốn chết...

Trong lòng của bạn có phải cũng có một người như vậy? Khi nghĩ đến sẽ bất chợt mỉm cười, bất luận là cười ngây ngô, cười ngọt ngào, cười nham hiểm, hay là nghiêng răng nghiêng lợi cười. Tóm lại nghĩ đến người kia, thì là hàng vạn hàng nghìn suy nghĩ, cảm xúc cuộn cuộn. Không thể nói rõ điểm gì tốt hay chỗ nào xấu, nhưng chính là tâm tâm niệm niệm không dứt, chẳng lo người ta với bạn không có chút nào dây dưa quan hệ, bạn cũng cảm thấy làm bạn với người ta trên tinh thần trải qua vô số xuân thu đông hạ!

Mà bây giờ, Dung Tiểu Xuân này nhớ lại, suy nghĩ, người chỉ có thể xuất hiện trong ảo tưởng X, không hề báo trước đột nhiên rành rành trước mặt, điều này đủ hù dọa Dung Tiểu Xuân. Hơn nữa cái người mà cậu luôn tâm tâm niệm niệm không dứt kia, còn không chút lưu tình nói lời không chút nể mặt, càng khiến cho Dung Tiểu Xuân vừa thương tâm vừa chán nản.

Quả nhiên là nghiệt duyên, mọi thứ nhất định không có kết quả, chính là chờ cậu sau này thất bại sao?! Dung Tiểu Xuân không khỏi thâm hận chính mình không có tiền đồ. Thế nhưng vẫn chân thành đong đếm, hai người miễn cưỡng cũng có thể nói là quan hệ thân thiết, vậy ít nhất cũng là chuyện của gần hai mươi năm trước. Đảo mắt đã hai bảy hai tám tuổi, quanh đi quẩn lại lại quay về điểm xuất phát, lại một lần đắc tội với thiếu gia nhà họ Bảo, Dung Tiểu Xuân đối với bản thân hoàn toàn tuyệt vọng!

Dung Tiểu Xuân tựa như mất hồn, một đường rùa bò về nhà.

Ba ba Dung trông thấy cậu chậm chạp mới về tối, dĩ nhiên là không biết trong lòng cậu ruột gan như đứt từng đoạn bách chuyển thiên hồi (lặp đi lặp lại), còn tưởng rằng cậu cùng người ta trò chuyện vui vẻ chứ: “Gặp lại cô nhân có kinh hỉ (ngạc nhiên vui mừng) không?”

Dung Tiểu Xuân hữu khí vô lực: “Thật sự là rất kinh rất ‘Hỉ!’”

Mẹ Dung cười nói: “Nói là người quen, vậy công việc này nắm chắc.”

Có thể nhận được công việc này mới kỳ quái đấy, Dung Tiểu Xuân nghĩ đến động tác biến thái của mình, yên lặng che mặt. Dù sao vốn cũng không muốn làm việc cho hắn, rất ỷ khuất mà!

Chỉ có điều ý tưởng của ông chủ Bảo rõ ràng không giống với người thường, hẳn dễ dàng tiếp nhận đồ dần Dung Tiểu Xuân.” Vì tự mình gây dựng sự nghiệp, trước mắt vẫn nên tương đối tin tưởng người quen vậy. Suy nghĩ của Tiểu Xuân thực linh hoạt, xem lý lịch của cậu cũng không tồi, sau này tôi nhờ cậu vào Tiểu Xuân.”

Dung Tiểu Xuân ở trong lòng khổ sở nói: người muốn chinh ta vẫn muốn chinh ta vẫn muốn chinh ta sao? Ta biết không nên rêu rao âm ỉ đại danh của ngài, ta sai rồi vẫn không được sao! Nhưng ngoài mặt, Dung Tiểu Xuân chỉ có thể cười nói: “Cám ơn ông chủ Bảo đã khen ngợi.” Trên mặt mỉm cười, lòng đang rỉ máu.

Dung Tiểu Xuân đi làm ngày đầu tiên, liền nhận được sự chào đón nồng nhiệt: “Kính chào quản lý ‘Xí muối’!”

Ông chủ Bảo vuốt cằm: “Nhân viên nhà hàng chúng ta thật sự là ân cần nhiệt tình lại hài hước.”

“...” Nhiều năm không gặp, mắt hắn vẫn là để ý như vậy! Quản lý nhà hàng “Xí muối” thầm nhủ một cái.

Trước kia từng nghe một bài hát: “Lại qua hai mươi năm, chúng ta sẽ gặp nhau”, khi đó không phải là không thâm có huyền tưởng về viễn cảnh gặp lại nhau sau rất nhiều năm. Dung Tiểu Xuân vốn muốn có thể thực thoả mãn mà vuốt cằm chào hỏi, sau lại cảm thấy ‘tương vong giang hồ’ (quên đi truyện cũ) cũng khá lãng mạn. Nhưng nếu cậu biết được, hai mươi năm qua mau, người kia ở trong lòng vẫn là quan tâm như vậy, đại khái tâm tình sẽ có chút phức tạp đi. Mà Dung Tiểu Xuân tâm tình thật là rất! Phức! Tạp!

Còn ông chủ Bảo rõ ràng thoải mái hơn: đã nhiều năm như vậy, hóa ra siêu nhân Dung Tiểu Xuân vẫn là một tên thần kinh.

Này, tìm một tên thần kinh làm quản lý nhà hàng thật sự được sao?

Chú thích:

*: Chân chó là một cách gọi ám chỉ những kẻ a dua nịnh hót cấp trên. Hay còn gọi là “Chó săn” đấy ạ *gãi đầu*

**: Siêu Nhân Xí Muối: nếu bạn nào có đọc Dr Slump của mangaka Ariya Toriyama hẳn sẽ rất nhớ nhân vật này hay còn gọi là Suppaman. Nổi tiếng với việc “Ngậm hột xí muối biến thành siêu nhân”.

4. Chương 2-2: Dưỡng Thành Quản Lý Nhà Hàng Chân Chó (hạ)

Bởi vừa mới tiếp nhận nhà hàng, còn có nhiều việc chưa quen thuộc, Dung Tiểu Xuân chỉ có thể tùy theo mà làm quản lý nhà hàng thực tập, nhắm mắt theo sát đuôi ông chủ Bảo học tập. Ông chủ Bảo hướng đông thì cậu không dám đi tây, ông chủ Bảo nói đồ ăn là ngọt thì cậu không dám nói đồ ăn là mặn. Dung Tiểu Xuân đối với Bảo Du thật sự là một bộ đáng thiên lý mã tri ngô tri ân Bá Nhạc(1), ông chủ vĩnh viễn đúng, lời nói của ông chủ vĩnh viễn có đạo lý, chân chó cung kính đến mức khiến người ta muốn đánh cậu.

Trước kia khi đang làm việc hay sinh hoạt gặp phải thời điểm thất bại, Dung Tiểu Xuân thường xuyên nghĩ, nếu như Bảo Du gặp phải tình huống như vậy thì sẽ làm thế nào, nếu Bảo Du là bạn của mình thì sẽ an ủi mình ra sao. Nhưng là từ nay về sau, tưởng tượng ra Bảo Du không bao giờ an ủi Dung Tiểu Xuân nữa, vèo một cái thì biến mất. Đây thực là loại cảm giác kỳ quái, phong hoa tuyết nguyệt giấu kín trong lòng nhiều năm cứ như giấc mộng một hồi rồi tiêu tan, các loại suy tưởng tự vui tự mừng trước hiện thực thì phải chịu một kích. Bảo Du chỉ là ông chủ của mình mà thôi, dao động tâm tư hả Dung Tiểu Xuân!

Có lẽ là uốn cong thành thẳng đi, Dung Tiểu Xuân đối mặt với Bảo Du thái độ chính thức không thể không tiếp tục chính thức, tôn trọng không thể không tiếp tục tôn trọng. Nói có điểm khó nghe, Dung Tiểu Xuân chính là một bộ đáng chân chó, ông chủ trước ông chủ sau, đi theo làm tùy tùng không chê mệt. Bếp trưởng mở ra vui đùa không khỏi cười nói: “Quản lý siêu nhân thành quản lý chân chó.” Dung Tiểu Xuân hừ một tiếng: “Làm người tốt mới quan trọng cậu hiểu không?”

Bắt đầu lại từ đầu, Dung Tiểu Xuân hết thấy đều phải học. Từ mua sắm nguyên liệu nấu ăn đến nghiên cứu thực đơn, từ tâm lý nhân viên đến phát biểu của bếp trưởng, ngay cả dọn dẹp phục vụ cũng không thể

bỏ qua, lại còn phải đi tìm rất nhiều sách quản lý để tra cứu và nghiên cứu sâu, còn phải đến một số nhà hàng khác để thăm dò. Dung Tiểu Xuân muốn trước mặt Bảo Du làm việc tốt nhất, ít nhất không thể kéo chân của hắn. Dung Tiểu Xuân là hạng người gì chính cậu kỳ thật cũng không thêm để ý, cái cậu đang để ý chính là Dung Tiểu Xuân ở trong lòng Bảo Du là hạng người gì. Chỉ là một mong ước nho nhỏ, cậu hi vọng bản thân trong lòng người mình thích, không là một kẻ quá kém là đủ rồi.

Vì thế Dung Tiểu Xuân thật sự là dốc hết lòng hăng hái, mỗi ngày đều một đường đến nhà hàng trình diện, cuối ngày một đường về nhà. Ba Dung mẹ Dung đều bị cậu dọa, không biết nên vui hay nên buồn. Mẹ Dung không khỏi oán hận: “Đứa nhỏ này quả thực điên rồi.”

Nhưng nhân viên nhà hàng đối với vị quản lý nhà hàng không thực tập này, cảm tình vẫn có chút phức tạp. Nói cậu thái độ làm người thân thiện đi, đúng thật là có dáng vẻ trung thực nhã nhặn, nhưng mà thái độ đối với ông chủ cổ tình chân chó khủng khiếp, khiến người ta không lờm nguýt cũng khó khăn; nói cậu làm việc chăm chỉ đi, quả thật là chuyên tâm tinh tế tỉ mỉ, nhưng chỉ là quá tích cực, quả thực có chút tố chất bệnh thần kinh; nói cậu thông minh lanh lợi đi, trên đường nhắc chân đi một cái đều có thể đụng vào cửa tiệm; nói cậu ngu dốt đi, tính đến tiền lại keo kiệt vô cùng.

Tóm lại, Dung Tiểu Xuân chính là đóa hoa tuyệt thế.

Chuyện kể rằng hôm nay, em trai ông chủ Bảo —— cũng chính là bạn tốt của Dung Hạ – Bảo Chiếu, đến nhà hàng anh trai dùng cơm, kết quả bị Dung Tiểu Xuân chế trụ sống chết bắt người nhà phải trả tiền cơm. Chuyện này có thể chọc giận tính khí bạo phát của nhị công tử Bảo gia, chỉ thấy hắn không nói đến hai câu, sa sầm nét mặt: “Tôi đến nhà mình ăn cơm còn phải trả tiền sao?”

Dung Tiểu Xuân trái lại vẫn ngoan cố cãi: “Ông chủ nhà hàng tên gọi Bảo Du không phải Bảo Chiếu.”

“Khụ” Phía trước bên cạnh lễ vang lên một tiếng hắng giọng, hiển nhiên được công lực của cha già không khuôn phép nhà họ Bảo chấn động tới.

Bảo Chiếu cười lạnh: “Người nhất định phải chết.”

Dung Tiểu Xuân vốn muốn phản bác Bảo Chiếu sẽ buông thêm mấy câu, nhưng Bảo Chiếu vừa dứt lời không lâu, Dung Tiểu Xuân liền cảm thấy một trận sát khí, nhìn lại, Bảo Du ở ngay phía sau cậu lộ ra một nụ cười y hệt em trai: “Tiểu Xuân, luôn có nhã hứng gọi cả tên họ tôi, phải không?” Câu hỏi dụ dăng kia khiến Dung Tiểu Xuân đứng đứng lông tóc, chạy trời chết.

“Dung Hạ vì sao lại có một ông anh trai đàn độn như vậy...” Bảo Chiếu lắc đầu.

Bảo Du cười nhẹ một tiếng: “Quản lý nhà hàng của bọn anh có thể đòi chú tự mình thanh toán. Nhớ kỹ điểm này, không từ nay về sau chú đừng đến ăn cơm.”

Bảo Chiếu nhíu mày: “Anh thật đúng là từ khi nào theo tên ngu ngốc kia?”

Bảo Du lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Anh cũng nhện chú lâu rồi.”

Em trai nhà họ Bảo kia tính tình lại bạo phát, rút tiền ra vung lên chiếc bàn phía trước, rồi đi mất.

Ông chủ Bảo ngoảnh lại nói với lễ tân: “Nhớ rõ như này đem tiền lẻ đưa cho quản lý Tiểu Xuân, để quản lý trả lại tiền cho Bảo Chiếu khi người ta quay lại.”

Lễ tân liên tục gật đầu, trong lòng không khỏi thầm than: quản lý Tiểu Xuân lần tới lại gặp nhị công tử Bảo gia thật xui xẻo, nói thực là đắc tội với ai cũng đừng đắc tội ông chủ Bảo a, mượn dao giết người thì cũng tùy tay mà chọn!

Tóm lại dưới các kiểu ủng hộ của ông chủ Bảo, công việc của Dung Tiểu Xuân rốt cục cũng chậm rãi đi vào quỹ đạo. Mà một bên bộ dạng chân chó đối với Bảo Du, càng phát huy thâm căn cố đế. Các bạn đã gặp qua ai đối với người trong lòng lễ độ cung kính chưa? Không phải bản thân tìm khoảng cách thì cảm giác chính mình tìm tai họa sao. Bản thân Dung Tiểu Xuân cổ tình nhưng thật ra tập mãi thành thói quen. Không có khả năng đối mặt với người ta, chẳng thà tự mình tỉnh táo nhận ra khoảng cách.

Dung Tiểu Xuân làm quản lý nhà hàng cứ như vậy trong hai năm, tuy rằng thời gian đó cũng có khó khăn khúc chiết, cũng có lúc thành tích trượt xuống, cũng có nhân viên mâu thuẫn, nhưng cậu đều cố gắng vượt

qua. Con người tranh giành một hồi, bất quá chính là như vậy, tưởng rằng thời gian không cho phép, nhớ đến người trong đáy lòng kia, cắn chặt răng rồi gắng sức vượt qua.

Khi Dung Tiểu Xuân viết e-mail cho Dung Hạ, tự mình trêu chọc nói: “Nếu mỗi nhân viên đều có thể thâm yêu ông chủ của mình, công ty này tuyệt đối sẽ lợi hại. Cái tinh thần này hợp lại thành ý chí chiến đấu, chính là sức mạnh của ái tình nha!”

Dung Hạ đối với cách nói này thì dè bủ: “Em xem toàn bộ công ty YY(tự sướng) với hám gái lãng phí thời gian tương đối nhiều đi!”

Dung Tiểu Xuân sờ sờ mũi, trong lòng thầm than: anh không có lãng phí thời gian như vậy đâu! Đáng tiếc cậu chột dạ đến mức không dám đi phản bác Dung Hạ.

Kết quả lần này, phá vỡ cuộc sống bình thường của Dung Tiểu Xuân hại cậu bị cuốn vào cái loại vòng xoáy nhân gian sau này lại là Bảo Chiếu!

Hết thấy các bước ngoặt đều ở ban đêm, Bảo Chiếu đem theo tiểu trợ lý bị tai tiếng của hắn đến nhà hàng dùng cơm, không cướp được phòng ăn của ông chủ Bảo còn phát hỏa, đem tiền theo đều nhớ đến sổ sách của ông chủ Bảo.

Kỳ thật Dung Tiểu Xuân đối Bảo Chiếu vẫn là có chút tức giận trong lòng. Nếu hắn ám muội không rõ ràng yêu thích lại không dám tỏ thái độ thẳng thắn, kết cục em trai cậu Dung Hạ sẽ chẳng ra nước ngoài đâu. Dung Hạ nhất định đòi xuất ngoại, cũng không thông báo một câu cho Bảo Chiếu. Nhưng hiện tại, tên nhóc nhà họ Bảo trái lại còn nghênh ngang dắt theo tiểu trợ lý tai tiếng đi dùng cơm.

Dung Tiểu Xuân trộm quan sát trợ lý Tô Lạc, ngược lại là một bộ dạng tuổi trẻ tài cao. Nghĩ đến, cậu lại bĩu môi, mặt người dạ thú cũng chưa biết chừng, vẫn là Tiểu Hạ khá hơn! Dung Tiểu Xuân sốt ruột thay em trai, không biết toàn bộ đáng về ngu xuẩn của mình rơi vào tầm mắt của ông chủ Bảo.

Ông chủ Bảo tỉnh bơ, chỉ nói: “Chúng ta qua gặp nó.”

Dung Tiểu Xuân không rõ ý tứ sắc nhọn trong lời nói của ba người bọn họ, chỉ là mơ hồ cảm thấy vài phần nghĩ một đằng nói một nẻo cùng cảm giác không ổn lờ mờ. Ông chủ Bảo trái lại bộ dáng một mực cảm thấy hứng thú, nghe nói hai người này ý nghĩ xấu đầy mình, khiến người khác thật chờ mong.

Chờ mong? Chờ mong cái gì? Dung Tiểu Xuân lắc đầu, nhưng lại bị nụ cười của Bảo Du giật điện, mặt khác cậu cũng chẳng muốn đi nghĩ lại nhiều lắm. Bất quá không nghĩ tới ông chủ Bảo đã rời đi, bạn gái cũ của Bảo Chiếu lại xuất hiện.

Nói đến vị bạn gái cũ của Bảo Chiếu, Dung Tiểu Xuân cũng oán hận chất chứa thâm sâu. Không vì lẽ gì khác, chỉ vì nàng chính là em gái của Mạc Ngôn. Mạc Ngôn cái tên này là bóng ma ở sâu trong lòng Dung Tiểu Xuân, bởi vì gã chính là nguyên nhân khiến cậu trở mặt với Bảo Du, bởi vì cho tới bây giờ gã vẫn là bạn thân của Bảo Du. Nhức đầu lắm, nhưng nói thật Dung Tiểu Xuân đến nay còn chưa biết vị Mạc Ngôn này đâu.

Vốn Dung Tiểu Xuân nghĩ lại sẽ đem chuyện này quên đi, có điều ông chủ Bảo lại thường xuyên nhắc tới. Thậm chí còn đâm một cước, mang Dung Tiểu Xuân về nhà xem Bảo Chiếu bại trận. Trông thấy Bảo Chiếu cùng tiểu trợ lý ồn ào một màn kịch, Dung Tiểu Xuân không nói đầu xa, chỉ là âm thầm lo lắng cho Dung Hạ. Cũng không biết mấy năm qua, tình cảm Dung Hạ đối với Bảo Chiếu là thế nào.

Một mực lo lắng cái này cái nọ, đúng lúc Bảo Chiếu cùng tiểu trợ lý của hắn đang trong thời điểm máu chốt quyết liệt, Dung Hạ về nước.

Tuy rằng đã sớm báo trước cho Dung Hạ chuẩn bị tốt nhất, nhưng tận mắt trông thấy lại là một chuyện khác. Tận mắt trông thấy Bảo Chiếu không ra sân bay đón, tận mắt nhìn thấy tiểu trợ lý trong nhà Bảo Chiếu, tận mắt trông thấy Bảo Chiếu đuổi mình đi, có đùa giỡn với đời hơn nữa cũng không che dấu nổi mất mát của Dung Hạ.

“Có rất nhiều chuyện đã qua dù có đuổi cũng không trở lại, em cũng biết, em chỉ hy vọng Tiểu Chiếu bây giờ có thể sống thật tốt.” Dung Hạ xem qua mở lời.

Vì thế anh em họ Dung và anh trai họ Bảo diễn kịch, cuối cùng kích thích Bảo Chiêu cùng tiểu trợ lý ở chung một chỗ.

Đêm hôm đó, Dung Hạ gọi điện thoại cho Bảo Chiêu, Dung Tiểu Xuân ở một bên nghe với em trai.

“Tiểu Chiêu, tối nay có phần khích không?”

“Có, rất phần khích.”

“Kỹ thuật diễn xuất của anh trai Tiểu Hạ được không?”

“Uh, tốt lắm tốt lắm.”

“Lần sau gặp lại bà xã nhà cậu, cậu phải bảo vệ tôi nha. Tôi cảm thấy cậu ta rất muốn đánh tôi ấy.”

“Đâu có đâu có.”

“Tiểu Chiêu, sau này vẫn còn là anh em tốt nha.”

“... Uh, anh em tốt.”

Cúp điện thoại, Dung Hạ chỉ là tự giễu nói: “Cậu ấy muốn làm anh em tốt, không thể nỡ bản tình cảm nhiều năm của chúng ta, cho nên luôn luôn trốn tránh. Mà em, cũng từ lúc cậu ấy đi. Kỳ thật em muốn làm thế nào? Em cũng không biết mình thật sự có dũng khí cùng cậu ấy đối mặt với hết thảy không. Nhưng hiện tại khi thật sự vĩnh viễn là anh em tốt, em lại có điểm hối hận...”

Dung Tiểu Xuân xoa xoa đầu em trai, không biết phải an ủi như thế nào.

Dung Hạ tiếp: “Kỳ thật em cũng không hiểu chính mình. Thế nhưng, anh trai, anh cũng không tiếc nuôi không sợ sao? Bỏ lỡ sẽ không còn nữa, vĩnh viễn không biết kết quả.”

Dung Tiểu Xuân giả ngu: “Em nói cái gì đó?”

Dung Hạ chỉ tiếc rên sất không thành thếp: “Chẳng lẽ anh muốn ở bên cạnh anh Bảo, trông thấy anh ấy cưới vợ sinh con sao? Hơn nữa, anh còn phải ăn nói với cha mẹ ra sao?”

“Cái gì mà cưới vợ sinh con!” Dung Tiểu Xuân hoảng hồn.

Dung Hạ không nói gì chỉ nhìn ông anh suy nghĩ đơn giản của mình: “Đến ba mươi tuổi, anh Bảo sự nghiệp xong xuôi, cũng là lúc nên lập gia đình chứ? Còn anh nữa, cũng đến lúc rồi đó!”

Thanh niên độc thân hai mươi chín tuổi Dung Tiểu Xuân đột nhiên cảm thấy tiền đồ một mảnh đen tối. Đến ba mươi phảng phất là kì hạn cuối cùng, bước qua cánh cửa này, lập gia đình sẽ được đăng lên nhật báo.

Dung Tiểu Xuân cảm thấy khủng hoảng vô hạn, vì mấy năm nay ngốc ngốc hồ đồ yêu thương, cũng vì tự cho rằng thanh tỉnh chính mình.

(1). Trong các loài ngựa, có ngựa kỳ và ngựa ký được gọi là thiên lý mã, vì mỗi ngày chúng có thể chạy được hàng nghìn dặm. Có một người họ Tôn tên Dương, tự là Bá Nhạc, sống dưới đời Tần Mục công, rất có tài xem tướng ngựa. Một hôm ông đi qua vùng Ngưu bản, gặp một con ngựa ký già bị người ta bắt kéo một xe muối lên núi Thái hàng. Móng nó duỗi ra, đầu gối nó khuyu lại, mồ hôi rỏ xuống đầm đìa. Giữa dốc nó thụt lùi, ráng đội càng xe lên nhưng không lên được nữa. Bá Nhạc trông thấy, xuống xe, ôm đầu nó mà khóc, cởi áo mà phủ cho nó. Nó cúi đầu xuống mà phì hơi, ngưỡng cổ lên mà hí, tiếng hí động tới trời như tiếng kim tiếng thạch. Vì sao nó phản ứng như vậy? Vì nó biết Bá Nhạc là người thông cảm cho tình cảnh của nó.

5. Chương 3-1: Thích Cậu Là Chuyện Của Riêng Tôi (thượng)

Muốn tưởng tượng phải biết có chừng mực, tri túc thường nhạc* không là rất tốt sao? Dung Tiểu Xuân biệt khuất nhiều năm như vậy, tâm tư lại dễ dàng bị Dung Hạ kích động mà vùng lên thế kia.

Ví như tại thời điểm xảy ra những chuyện đấy, như vậy bên trong quỹ đạo “Tương lai”, sẽ có một cái đường ray hướng về một hướng khác đi? Có phải tranh thủ bày tỏ với Bảo Du, vậy thì sẽ xuất hiện thế giới song song bên trong, có lẽ trong một thế giới Bảo Du cùng Dung Tiểu Xuân sẽ vui vẻ hạnh phúc sinh hoạt chung một chỗ sao? Không phải thế giới này chẳng có vấn đề gì, Dung Tiểu Xuân không có ý muốn, chỉ cần có thể đến giúp Dung Tiểu Xuân ở thế giới song song là đủ rồi.

Vọng tưởng ùn ùn như vậy, tựa hồ lại nhớ thời kì yêu đơn phương, các kiểu tự sướng cùng suy nghĩ chủ quan đều là niềm vui nhặt nhẻo. Nhưng là thoả mãn lại thoả mãn, từ hai đường thẳng song song biến thành một đường giao nhau, chẳng phải đã muốn vượt qua mong đợi sao? Khiến người thoả mãn, mới không có phiền muộn loạn thất bát tao!

Dung Tiểu Xuân cảm thấy đầu óc của mình muốn nổ tung, rất nhiều suy nghĩ đều chộn rộn.

Bất quá trên trời dường như biết Dung Tiểu Xuân phiền não, lập tức tiếp tục tạo ra một điểm kích thích. Cái gọi là kẻ thù gặp lại hết sức đỏ mắt! Điểm kích thích tên là Mạc Ngôn.

Nguyên nhân Mạc Ngôn xuất hiện rất đơn giản, hắn là đến nhà hàng dùng cơm. Mà Dung Tiểu Xuân sở dĩ biết hắn là Mạc Ngôn, chẳng qua nghe được bạn của hắn gọi tên hắn. Nhưng là trong nháy mắt đó, Dung Tiểu Xuân cảm thấy chính là hắn, người này tuyệt đối chính là bạn tốt Mạc Ngôn của Bảo Du. Kia cùng nhà nhận chín chắn tinh anh bộ dáng mới xứng làm bạn bè Bảo Du nha, ngay cả độ cong khóe miệng hơi hơi nhếch lên cũng cùng Bảo Du có vài phần tương tự. Dung Tiểu Xuân trong lòng chưa xót, hận không thể đi tới cắn hai cái để trả thù tư.

Nhưng Dung Tiểu Xuân gì cũng không thể nói, gì cũng không thể làm. Ngay lúc một mình cậu rối rắm không thôi, cảm xúc cuộn cuộn vô cùng, ông chủ Bảo điện thoại đến.

Chẳng qua vốn ông chủ Bảo là đơn giản muốn hỏi thăm xem tình hình hôm nay thế nào chẳng hạn, kết quả gọi điện thoại lại bị Dung Tiểu Xuân suy diễn thành đại hận thù thâm.

“Bạn tốt nhất của anh đến đây, không đến gặp người ta sao?” Dung Tiểu Xuân chưa xót nói.

Điện thoại đầu bên kia bỗng nhiên có chần chờ một chút: “Bạn tốt nhất của tôi sao?”

Dung Tiểu Xuân tức giận đáp: “Họ Mạc tên Ngôn, một dạng mặt người dạ thú.”

“Làm sao cậu biết cậu ấy là bạn tốt nhất của tôi?” Câu nghi vấn.

“Không phải do tự anh nói sao?” Ông thuốc nổ Dung Tiểu Xuân xù lông.

“...”

“Trước đây rõ ràng anh từng bảo, bạn tốt nhất của anh không phải tôi, là Mạc Ngôn! Chẳng lẽ hiện tại anh còn có người khác?” Rõ ràng giọng điệu ghen tị.

Ông chủ Bảo cười nhẹ một tiếng: “Hóa ra, Tiểu Xuân cậu ghen tị nhiều năm như vậy?”

“Ặn...” Tiểu Xuân choáng váng, “Ặn..., ghen cái gì hả, gặp quý!” Hồi phục tinh thần lại cậu khép di động, mặt cũng mau đỏ.

Ông chủ Bảo dập máy hơi bật cười, tên nhóc chậm chạp này bao giờ cũng có thể đơn giản như vậy đem lời nói đùa của mình cho là thật.

Kỳ thật Bảo Du chưa từng quên Dung Tiểu Xuân này, dù sao lần đầu tiên cậu xuất hiện rất kinh sợ, chẳng phải sao? Song mơ mơ hồ hồ nghĩ tới, cũng không thực sự rõ ràng vì sao ngày bé mỗi người đi một ngã. Hiện tại nhớ lại, thật là kỳ quái đến buồn cười, chẳng lẽ lại vì sự kiện được gọi là “Bạn tốt nhất”? Thật sự thua cậu ta, loại sinh vật đơn bào quật cường.

Nói thật, sau nhiều năm như vậy gặp lại Dung Tiểu Xuân, Bảo Du thật muốn sợ hãi than rằng người kia một chút cũng không thay đổi. Mở đầu lạnh cha lạnh chanh, rồi không đầu không đuôi bỏ chạy, khiến ông chủ Bảo vốn dĩ về nước tâm tình không tốt lắm đã vui vẻ vài ngày. Dường như lập tức cũng nhớ tới thời gian vô lo vô nghĩ trước đây, ở đó có một cậu bạn lú lú nhưng thật tốt, tên là Dung Tiểu Xuân.

Xa cách ước chừng gần hai mươi năm, nhưng Dung Tiểu Xuân vẫn thẳng thắn như vậy còn chăm chỉ, lại có phần thiếu tâm nhân. Có thể ông chủ Bảo đã một mực cảm thấy cậu là bảo vật, nhìn thấy là có thể an tâm. Đáng vẻ cậu luôn tươi vui nỗ lực như thế, tựa hồ phiền não gì cũng không làm khó được cậu.

Ngay từ đầu bên nhau ngắn ngủi, quãng thời gian ở giữa xa cách nhau lại rất mau biến mất, người kia có thể chạy vào lòng kẻ khác dễ như trở bàn tay. Có đôi lúc Bảo Du nghĩ, trên thế giới này ai sẽ không thích Dung Tiểu Xuân đây?

Dung Tiểu Xuân mấy ngày nay đều sốt ruột đến phát cáu, hóa ra bất tri bất giác cậu đã trở thành một nam thanh niên lớn tuổi! Việc này sao có thể là tốt, chẳng lẽ thật sự phải đón nhận vận mệnh đi xem mắt trong tương lai? Nhớ tới Dung Hạ đe dọa, Dung Tiểu Xuân rõ ràng là hốc hác vài ngày.

Quản lý ngày thường luôn luôn tràn đầy nguyên khí gần đây ử rữ, lập tức thành tin tức hấp dẫn trong nhà hàng XX.

“Quản lý gần đây anh quên tưới nước sao?” Đốc công đại diện toàn thể nhân viên, thân mật ân cần thăm hỏi Dung Tiểu Xuân.

Quản lý Tiểu Xuân ngơ ngác lắc đầu: “Tưới nước cái gì?” Kỳ thật quản lý Tiểu Xuân bình dị gần gũi trong nhà hàng XX có rất nhiều biệt hiệu. Quản lý chân chó, chẳng hạn không cần phải kể “quản lý xí muội”, còn có biệt danh quản lý hoa hướng dương chính cậu cũng không biết. Chẳng hạn quản lý hoạt bát vui tươi luôn hướng về mặt trời sinh trưởng, đương nhiên, mặt trời chính là chỉ ông chủ đại nhân. Nhưng gần đây đóa hoa hướng dương này hoàn toàn héo rũ, ngay cả gặp ông chủ cũng không đứng dậy tươi vui.

“Quản lý công trạng của chúng ta tháng này rất kém sao?”

“A? Không có đâu.”

“Là ông chủ cắt giảm lương của anh sao?”

Lắc đầu lắc đầu.

“Là do ông chủ ghét anh sao?”

Quản lý hoa hướng dương vội vàng nói: “Có sao có sao?”

Đốc công lắc đầu: “Vậy quản lý anh hàng ngày than thở chuyện gì?”

Dung Tiểu Xuân thở ra một hơi dài, than vãn: “Hóa ra tôi đã thành nam thanh niên lớn tuổi nhất định phải đi xem mắt rồi. Đốc công à, tôi không muốn xem mắt!”

Nếu Dung Hạ chứng kiến cậu là một thằng anh nói gió thành mưa, nhất định sẽ sụp đổ đi? Rõ ràng chỉ là có lòng tốt một chút, Dung Tiểu Xuân cũng đã phiền não thành không còn đáng vẻ rồi.

Đáng tiếc Dung Hạ không biết Dung Tiểu Xuân tiền tuy, mà oán hận của Dung Tiểu Xuân đều lọt vào tai ông chủ Bảo. Lại còn chưa sao? Dung Tiểu Xuân cũng bị ép xem mắt!

Vì thế quản lý Tiểu Xuân buồn rầu buồn rầu, ông chủ Bảo cũng phiền não phiền não. Dung Tiểu Xuân không thể nghĩ ra lối thoát, mà ông chủ Bảo cũng không thể đợi thêm nữa.

Đêm hôm đó, Dung Tiểu Xuân đang ngủ thì bị một hồi nhạc buồn cười đánh thức, bên trong âm thanh còn kèm theo: “Siêu nhân xí muội!” Lời nói quỷ dị như vậy. Dung Tiểu Xuân thật sự là “Hoảng” rồi tỉnh, hơn nửa đêm nghe thấy loại nhạc kỳ quái, không sợ hãi cũng khó. Cầm di động đang không ngừng rung lên, hóa ra không biết ai đã đặt đồng hồ báo thức, trên màn hình còn viết: Siêu nhân Dung Tiểu Xuân sinh nhật vui vẻ!

Tuy rằng rất kinh sợ, Dung Tiểu Xuân vẫn cười thành tiếng, kiểu kì kì quái quái kinh hỉ này chính là người thứ nhất chúc mừng. Song vừa cẩn thận nghe, Dung Tiểu Xuân thiếu chút nữa quăng điện thoại ra ngoài, cái kia, cái giọng nói kia là ông chủ Bảo mà!

Cậu không thể nghĩ được, chính là tin nhắn chúc mừng sinh nhật lúc 0 giờ kết thúc cái chuông báo kia. Nhưng mà Dung Tiểu Xuân đã muốn tròn tròn mắt rồi.

*: “biết đủ thường vui”.

6. Chương 3-2: Thích Cậu Là Chuyện Của Riêng Tôi (hạ)

Ngày thứ hai đi làm, quản lý hoa hướng dương nhân duyên thật tốt nhận được rất nhiều quà tặng. Nhưng Dung Tiểu Xuân có chút tâm thần bất định, thanh âm trong tiếng chuông kia nghe mấy lần, thật sự rất giống giọng nói của Bảo Du. Nhưng để cậu tin rằng Bảo Du làm chuyện kiểu này, quả thực là nghìn lẻ một đêm!

Mãi cho đến buổi chiều, ông chủ Bảo xuất hiện. Cho Dung Tiểu Xuân nghỉ nửa buổi, trực tiếp bắt cóc.

“Làm, làm cái gì! Tôi, tôi không cần a a a!” Dung Tiểu Xuân ôm cột không buông tay.

Bảo Du cười híp mắt nói: “Tiểu Xuân, sinh nhật vui vẻ!”

“Ông chủ, chúng ta quay về được không! Tôi không muốn sinh nhật!” Dung Tiểu Xuân nơm nớp lo sợ.

Bảo Du tháo kính ra, cười nói: “Tiểu Xuân, đây là nguyện vọng trước đây của cậu mà.”

Dung Tiểu Xuân có phần khó nói, trước đây thần tượng Super Hero, nghĩ có thể có khả năng bay lượn như bọn họ thì nhất định rất tuyệt. Vì thế ngày nào đó cậu cùng bạn nhỏ Tiểu Du oán hận: “Tớ chỉ là muốn lúc sinh nhật đi nhảy bungee, cảm nhận một chút gió, cảm nhận một chút bay lượn... Nhưng mà ba mẹ tớ đều không đồng ý! Hừ, vì sao ngay cả nguyện vọng sinh nhật nho nhỏ hèn mọn như vậy cũng không thể chiều tớ một chút!” Cậu nhớ lúc ấy Tiểu Du trả lời là: “Nhảy Bungee không phải bay lượn, Bungee là rơi xuống.” Nếu có cổ máy thời gian, Dung Tiểu Xuân rất muốn trở về lay tỉnh kẻ khốn nạn là cậu kia, mà quên mà quên từ nhỏ đã mắc chứng sợ độ cao hử?

Một bên ông chủ Bảo trông thấy biểu cảm rối rắm của Tiểu Xuân, hỏi: “Chẳng phải cậu muốn cảm nhận một chút gió, cảm nhận một chút bay lượn sao?”

Dung Tiểu Xuân run rẩy: “Ông chủ, đây không phải bay lượn, đây là rơi xuống mà.”

“Không có gì, tôi sẽ cùng cậu.” Ông chủ Bảo vung tay lên, quyết định.

Vì thế Dung Tiểu Xuân dường như dính chặt lấy người ông chủ Bảo đã bị đẩy xuống, tim đập kinh hoàng, adrenalin tăng vọt.

Khi toàn bộ rơi vào thời điểm ngừng lại, cậu nghe thấy Bảo Du ghé vào tai cậu nói một câu: “You jump, I jump.” Trong một giây này, mặt Dung Tiểu Xuân đỏ lên, vừa tức vừa buồn cười, trong lòng còn có một chút xao động lạ kì. Hai người bị treo trên sợi dây lắc qua lắc lại, sau đó Bảo Du lại thấp giọng nói một câu: “Tiểu Xuân, lời của cậu thực ra tôi để trong lòng đấy.”

Kỳ thật, ở trong tưởng tượng lung tung loạn xạ của Dung Tiểu Xuân, cũng có tình tiết đón sinh nhật một mình cùng Bảo Du. Không phải dùng bữa tối, cũng không có bánh gato rất lớn, nhưng là lái xe ra biển hóng gió đã rất vui vẻ rất thỏa mãn. Đáng tiếc tưởng tượng thì phong phú, còn sự thật tạo cảm giác. So với năm ngoái ông chủ Bảo cùng toàn thể nhân viên chúc mừng sinh nhật cậu, năm nay thật đúng là vừa độc đáo vừa đáng sợ!

Ý tưởng của ông chủ Bảo kỳ thật rất đơn giản: Dung Tiểu Xuân, mau mau cảm động đi! Nhanh nhanh dùng đầu óc chậm chạp của cậu cảm nhận một chút hàm ý đằng sau lời thoại kinh điển kia đi.

Giống như tâm điện cảm ứng thông thường, đang dính chặt trên người ông chủ Bảo sau đó lại bị công việc của nhân viên tác động Dung Tiểu Xuân đột nhiên nói: “A, ông chủ, chuông báo kia có phải do anh ghi âm không?”

Vốn đang có phần chờ mong, Bảo Du đen mặt: “Tự cậu đến hỏi Dung Hạ đi!”

Dung Tiểu Xuân sờ sờ cái mũi, quả nhiên chỉ có Dung Hạ mới có thể nghĩ ra phương pháp nhảm chán như vậy. Bất quá, hóa ra người thứ nhất chúc cậu sinh nhật vui vẻ quả nhiên là ông chủ mà! Dung Tiểu Xuân lại vui vẻ. Đến nỗi cái gọi là lời thoại kinh điển của ông chủ Bảo đã bị ném ra khỏi đầu! Giao tiếp với loại sinh vật não phẳng, không thể quanh co nha!

Bảo Du nhất định chờ thời cơ thích hợp. Bên trong suy nghĩ của hắn, hắn và Dung Tiểu Xuân nước chảy thành sông mà cùng một chỗ. Hắn muốn đợi Dung Tiểu Xuân có mối tình đầu đáng thương kia đến bày tỏ, như vậy, hắn có thể cho cậu thật nhiều thật nhiều vui mừng ngạc nhiên.

“A, hóa ra cậu có tâm tư như thế? Tôi cũng thâm lặng nghĩ như vậy lâu rồi!”

Muốn cho cậu một sự hoàn mỹ, cũng muốn để cho khúc mắc trong lòng mình một cơ hội tránh bị đụng vào. Đáng tiếc trời không cho lòng người toại nguyện, trong lúc ông chủ Bảo vô tình phát hiện Dung Tiểu Xuân có ý với mình đến nay, Dung Tiểu Xuân căn bản không hề có chút ý định nào về việc bày tỏ tình cảm của mình. Tệ hơn chính là, xem mắt hay gì đó cũng bị nâng lên thành chương trình nghị sự.

Tất cả suy nghĩ vui vẻ đều bị làm rối loạn, ông chủ Bảo thực mất hứng. Về phần kẻ ầu ơ mờ mờ đều không thăm kìa, người chậm chạp dị thường, ông chủ Bảo lại càng bỏ qua ý nghĩ để cậu hiểu rõ. Xem bộ dáng là nhất định phải xuất chiêu!

Qua một buổi chiều hải hùng, Dung Tiểu Xuân lúc chạng vạng về nhà cùng mẹ mừng sinh nhật, mẹ mới là đại công thần khổ cực! Trên đường về nhà Dung Tiểu Xuân tưởng tượng lại còn có phần nghĩ mà sợ. Nhưng khi ở cùng người nhà, cậu lại nhin không được đắc ý.

“Cha, cha vĩnh viễn sẽ không biết loại cảm giác này, thật sự là rất kích thích!” Người thứ nhất Dung Tiểu Xuân khiêu chiến là ba Dung mắc chứng sợ độ cao.

“Hừ,” ba Dung hừ lạnh một tiếng, “Con chính là được thừa hưởng quá nhiều tinh túy của ba.”

Dung Tiểu Xuân nghĩ đến bộ dạng khốn khổ ôm cột phát run của mình, oán hận nói: “Vì sao Tiểu Hạ không mắc chứng sợ độ cao? Ba hại con hôm nay xấu mặt!”

Dung Hạ nhin không được nói chen vào: “Anh Bảo thật đúng là có tâm, ước nguyện sinh nhật nhảm chán của anh trước đây anh ấy đều nhớ rõ!”

Dung Tiểu Xuân cười ha hả: “Đó là đó là, tuy rằng kinh hồn táng đảm trong chốc lát, nhưng đáng giá!”

“Ông chủ của các con từ nhỏ mẹ đã coi cậu ấy là một đứa trẻ ngoan, Tiểu Xuân trước đây con đùa cợt nóng nảy tuyệt giao với cậu ấy, hiện tại có thấy hối hận không?” Mẹ Dung cũng tham gia đề tài này.

Dung Tiểu Xuân nhớ bản thân mình ngày xưa hành động theo cảm tính, cười khan hai tiếng.

Tính từ khi làm bạn cùng Bảo Du, đến lúc tuyệt giao, tiếp đó về sau yên lặng quan tâm, sau đó rất dễ ý lẫn tình đầu vô vọng, tiếp tục là hai năm qua dường như làm bạn. Lặp đi lặp lại cũng đến hai mươi năm, rốt cuộc có hối hận về những năm tuyệt giao không? Nói không thì là gạt người, nhưng cảm nhận khi ấy sao có thể nói rõ ràng được đây.

Dung Tiểu Xuân thật sự vì sắp đặt hôm nay của Bảo Du mà cảm động, nếu như không có tình bạn chân chính, ai sẽ nhớ rõ ước nguyện sinh nhật ngốc nghếch của bạn cùng chơi ngày bé đây? Song chỉ là cảm động, cũng không dám sinh ra vọng tưởng.

Dung Tiểu Xuân chưa từng nghĩ tới chuyện tỏ tình. Tình yêu của cậu chỉ là yêu thích thuần túy, thậm chí không nghĩ rằng đối phương sẽ chấp nhận. Tóm lại chính là “Tình chẳng biết từ chốn nao, một hướng khắc sâu”*, nhưng một chút cử chỉ suy nghĩ lại là “Gửi chẳng vào tình, ngăn chẳng vào lễ”, cuối cùng Dung Tiểu Xuân chỉ có một câu “Tôi thích cậu, là chuyện riêng của tôi”.

Dung Tiểu Xuân cảm giác bản thân bình tĩnh đến đáng sợ, cậu nghĩ có lẽ Bảo Du chỉ có thể chấp nhận phụ nữ, cậu cho rằng Bảo Du có lẽ không tưởng tượng về cậu tốt như vậy, cậu nghĩ rằng có lẽ hai người sẽ không hợp tính cách mà nảy sinh khắc khẩu. Tóm lại cậu có các loại lý do ngu ngốc ngăn cản mình. Bởi không đi tỏ tình, không đi gặp gỡ, thì vĩnh viễn không có kết cục chia xa.

Nếu Bảo Du biết Dung Tiểu Xuân mãi chưa bày tỏ là vì tồn tại ý nghĩ như vậy, nhất định sẽ bị tức chết đi? Chỉ tiếc hai người quan điểm bất đồng, đều chỉ hiểu suy nghĩ bản thân.

“Tiểu Xuân, sinh nhật tuổi hai chín vui vẻ!”

Vừa qua sinh nhật hai chín tuổi, nam thanh niên lớn tuổi Dung Tiểu Xuân liền ở tuổi ba mươi mà đi trên đường lớn, vận mệnh một bước vào cửa, đuổi cậu nhất định phải lựa chọn.

Party mừng sinh nhật vừa kết thúc, Dung Tiểu Xuân đã bị ba Dung mẹ Dung thần thần bí bí kéo đến phòng sách nói chuyện. Chưa đầy một lát, Dung Hạ trong phòng bếp rửa bát chợt nghe thấy Dung Tiểu Xuân kia to giọng cất cao: “Mẹ, mẹ nói cái gì! Xem mắt?”

“Xem mắt!” Mẹ Dung nhắc lại như đinh đóng cột.

Dung Hạ cầm bát úp vào giá, đồng tình với anh trai lắc lắc đầu, chuyện gì phải đến vẫn sẽ đến mà!

*: Tên một cuốn tiểu thuyết. “Tình bất tri sở khởi nhất vãng nhi thâm” – tác giả Vũ Hân Yên

7. Chương 4-1: Yêu Cậu Để Trong Tâm, Khó Nói Thành Lời (thượng)

Dường như mới ngày hôm qua em trai nhắc nhở chuyện thành gia lập nghiệp, nhưng dù thế nào trong lòng vẫn chưa có cách ổn thỏa để ứng phó. Vốn tưởng rằng sẽ chẳng nhanh như vậy, có thể kéo dài một thời gian, kết quả chuyện sợ nhất lại đến.

“Dung Tiểu Hạ, đồ mở quạ đen!” Dung Tiểu Xuân nôn nóng xoay vòng vòng.

Dung Hạ dương dương tự vệ mặt: “Em đây nhìn xa trông rộng!”

Muốn nói chỉ có thể nói Dung Tiểu Xuân trời sinh thiếu căn huyền, bạn bè cùng học ngày xưa hình như đã kết hôn sinh con hết rồi, ngày lễ ngày tết cũng chẳng thiếu họ hàng thân thích hỏi vài câu. Thế nhưng Dung Tiểu Xuân thiếu tâm nhãn này lại muốn làm kẻ ba mươi bốn, cố tình chẳng hiểu cho chờ mong tha thiết của ba Dung và mẹ Dung.

Ban đầu ba Dung và mẹ Dung lo lắng Tiểu Xuân công tác gặp vấn đề, cũng chưa nghĩ nhiều. Dung Tiểu Xuân có một công việc tốt, lại thường xuyên ngốc nghếch không hiểu chuyện, ba mẹ còn tưởng rằng Dung Tiểu Xuân là có bạn gái nhưng ngại kể, liền không vội, chờ cậu tự nói. Song chờ tới chờ lui, cuối cùng hỏi Dung Hạ mới biết được, ngay từ đầu Dung Tiểu Xuân hoàn toàn không có đối tượng hẹn hò! Vậy nên hai lão mới lo lắng, đi kết thân khắp bạn bè nhằm tìm cho Dung Tiểu Xuân một cô gái tốt. Lần xem mắt này chính là kết quả ba Dung mẹ Dung đã tỉ mỉ lựa chọn.

“Tiểu Xuân à, mẹ biết con lần đầu tiên xem mắt sẽ hồi hộp, nhưng con đã là đàn ông ba mươi tuổi, cũng không thể như vậy chẳng để ý được!”

“Tiểu Xuân à, ba giúp con đóng cửa, đừng lo lắng! Xem mắt thế thôi mà, đối phương là một cô gái tốt, một cô gái tốt hiếm thấy!”

“Con có thể từ chối không?” Dung Tiểu Xuân ủ rũ cúi đầu khóc không ra nước mắt.

“Giữ vững tinh thần, con trai! Lần này ít nhiều vẫn là nhà họ Bảo giới thiệu, bác Bảo của con cũng rất coi trọng mấy đứa đó...”

Nhà họ Bảo? Bác Bảo? Dung Tiểu Xuân giật mình một cái tỉnh táo lại: “Là cha của ông chủ Bảo giới thiệu?”

Ba Dung mẹ Dung đồng loạt gật đầu: “Vì thể diện ông chủ của con, con cũng phải đi!” Bọn họ vốn tưởng rằng Tiểu Xuân đối với mình ông chủ nhà mình thì quan tâm nhất, đưa ra danh hiệu của ông chủ sẽ khiến Tiểu Xuân vào khuôn khổ. Có thể bọn họ chẳng biết, Tiểu Xuân để ý ông chủ Bảo hoàn toàn không phải cái hướng lý giải kia, hai người vừa nhắc tới, ngược lại đã đâm thật sâu vào chỗ đau của Tiểu Xuân.

Miên man suy nghĩ hồi lâu cùng đau lòng khó nhin, lúc Dung Tiểu Xuân bình tĩnh cũng đã ngồi trên taxi. Cậu lập tức gọi điện thoại cho em trai: “Tiểu Hạ Tiểu Hạ, lần này đối tượng xem mắt lại là nhà họ Bảo giới thiệu!”

“Ah, vậy nhất định là cô gái tốt, anh trai cố lên.”

Dung Tiểu Xuân nổi nóng đến mức mặt đỏ tai hồng: “Dung Tiểu Hạ, em còn châm chọc hả!”

“Không thì muốn thế nào đây, anh à nếu không chịu nói rõ với anh Bảo, vậy thành thành thật thật nghe lời ba mẹ lập gia đình đi. Phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn (1), từ xưa đã như thế mà.”

“Anh...” Dung Tiểu Xuân muốn giải thích muốn tranh luận, lại không nói gì lập tức ngắc người ra. Dung Hạ lại càng cơ hội vội cúp điện thoại.

Tới nhà hàng đã hẹn, trong đầu Dung Tiểu Xuân quả thực là một mớ hỗn loạn. Cậu nghĩ, chẳng lẽ độ từ chối cô gái tốt kia, sau đó chạy trốn một mạch là được.

Nhưng khi đi vào chỗ ngồi đã hẹn thì Dung Tiểu Xuân lại bất ngờ bị kinh hãi dọa. Vị cô nương tốt mà các bậc bề trên luôn miệng nhắc kia không ngờ là —— “Mạc, Mạc tiểu thư! Tại sao là cô!”

Không phải oan gia không chạm mặt! Vị Mạc tiểu thư này chính là em gái của mối hận tưởng tượng trong lòng Dung Tiểu Xuân – Mạc Ngôn, cũng là bạn gái trước của cậu hai nhà họ Bảo.

“Dung tiên sinh, lại gặp mặt vậy, ngồi xuống trước đi.” Mạc tiểu thư tươi cười chân thành.

Vì thế Dung Tiểu Xuân suy nghĩ máy móc mơ mơ màng màng ngồi xuống, hoàn toàn quên kế hoạch chạy trốn của mình. “Mạc tiểu thư, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Ai, nói thì dài dòng, ” Mạc Vân lắc đầu, “Luôn bị thúc giục coi mắt thật chán ghét, cho nên nhờ bác Bảo giới thiệu một người quen, để đối phó coi ba mẹ tôi.”

“A?” Dung Tiểu Xuân choáng váng.

Mạc Vân cười nói: “Kỳ thật ngày trước cùng Bảo Chiếu cũng là như thế này thôi, hiện tại với người già, không thuận theo họ cũng chẳng được. Nhưng tôi cũng không muốn bị giam vào tù nhanh như vậy, cho nên đành phải tìm chiến hữu để đánh yểm trợ thôi.”

“A?”

“Tôi tìm anh dĩ nhiên là biết anh cũng không muốn xem mắt, đúng rồi, anh nói rõ với anh Bảo chưa?”

“Ồ!” Dung Tiểu Xuân thoáng kêu rồi đứng lên, đánh nghiêng ly nước trước mặt.

“Ày, không cần căng thẳng, ” Mạc Vân khoát tay, “Tôi chỉ là tùy tiện nói, không nghĩ là thật đâu.”

Dung Tiểu Xuân mặt đỏ tai hồng ngồi xuống: “Mạc tiểu thư, đừng nói đùa.”

Đúng là một bữa tiệc thật ăn không biết vị. Mạc tiểu thư chứng thật là cô gái tốt, vui tươi hào phóng, nhưng trong đầu Dung Tiểu Xuân đã dính một mớ hỗn loạn.

Cuối cùng, qua ba tuần rượu, Mạc Vân đột nhiên hỏi: “Tiểu Xuân anh thực sự không muốn nói cho rõ sao?”

“Hic, cho tới bây giờ cũng chẳng nghĩ tới...” Dung Tiểu Xuân ý thức nắc nắc choáng váng.

“Có thể ban đầu anh nói ngoại trừ anh Bảo sẽ không thích người nào, cũng chẳng có ý tưởng cùng người khác kết giao, như vậy thật sự có thể sao? Nếu có một ngày, anh ấy...”

“Đừng, đừng nói!” Đà điệu Dung Tiểu Xuân mặt đỏ lên.

Mạc Vân cười nhẹ một tiếng: “Có muốn tôi giúp anh một tay không?”

“Giúp tôi?”

“Tôi đã từng giúp anh trai mình theo đuổi bạn trai anh ấy, Tiểu Chiếu và tiểu trợ lý của hắn tôi cũng có hỗ trợ, ” Mạc Vân vỗ vỗ Dung Tiểu Xuân đang cúi đầu, “Tôi làm quân sư cho anh được không?”

Dung Tiểu Xuân mở tròn mắt: “Quân sư?”

“Anh cũng không thể vĩnh viễn đắm chìm trong mối tình đầu không có kết quả mà, Tiểu Xuân, ngay lúc này đây, thà đau đớn còn hơn chẳng có kết quả...”

Mối tình đầu của mỗi người đều là kiểu gì? Là khi nhớ về sẽ mỉm cười ấm áp xót lòng sao? Là thời niên thiếu không quan tâm oanh oanh liệt liệt rung động tấm lòng sao? Hay là, vĩnh viễn không nói cho người kia biết?

“Tiểu Xuân, sẽ chẳng ai bảo vệ cho mối tình đầu cả đời, anh luôn phải đối mặt với sự thật.”

Kỳ thật Dung Tiểu Xuân không thích suy nghĩ vấn đề hơi phức tạp, rất đau đầu. Nhưng lần này say rượu, tâm tư một mực rối loạn. Đêm khuya một mình tỉnh lại, đột nhiên cảm thấy sợ hãi vô cùng, tuyệt vọng cùng cực, vấn đề trước kia luôn luôn trốn tránh ừn ừn kéo đến.

Thật sự phải cho cậu ta biết sao? Thật sự đòi hỏi một kết quả sao? Hay là chỉ cần bày tỏ, bất luận là kết quả gì trong thế giới này, đều có thể có một thế giới song song trong đó Bảo Du chấp nhận Dung Tiểu Xuân chứ? Chỉ cần có thể đến giúp Dung Tiểu Xuân trong thế giới kia thì tốt rồi mà.

Hai giờ rạng sáng, Dung Tiểu Xuân đã thoát ly trở mình lấy điện thoại ra tìm trong danh bạ số của Mạc tiểu thư, gửi một tin nhắn: Mời cô làm quân sư của tôi!

May mắn là, Dung Tiểu Xuân cũng không quấy rầy đến Mạc đại tiểu thư. Chỉ tiếc rằng, cậu không biết Mạc tiểu thư thuận tay gửi đi tin nhắn: Anh Tiểu Du, tất cả đều thuận lợi!

(1): Hôn nhân được sắp xếp thông qua cha mẹ và bà mối.

8. Chương 4-2: Yêu Cậu Đẻ Trong Tâm, Khó Nói Thành Lời (trung)

Vị quân sư quạt mo Mạc Vân này đi nhậm chức vấn đề thứ nhất trình bày như thế này: anh cảm giác mình và Bảo Du được phân trăm mấy có thể?

Dung Tiểu Xuân ngồi xồm trên mặt đất vẽ vòng vòng: “0% có thể.”

Mạc Vân bắt đầu dĩ: “Đầu tiên cho mình một chút lòng tin đi.”

Dung Tiểu Xuân biết nghe lời phải: “0,1% có thể.”

“Nếu không thì như vậy nhé, trước hết anh thăm dò anh ấy thử xem,” Mạc Vân nghĩ kế, “Hay dùng chuyện xem mắt này dò xét chút cũng được.”

Chỉ muốn một cái kết quả Dung Tiểu Xuân đối với việc thăm dò căn bản không có hứng thú: “Thăm dò như thế nào cơ? Tôi không biết.”

Cái gọi là thăm dò, chẳng qua là khơi mào chủ đề, dò xét ý nghĩ. Bất quá cái chủ đề này cần chọn khéo léo, thăm dò suy nghĩ cũng không thể đi đường thẳng, tóm lại đều phải cần khéo léo.

Dung Tiểu Xuân khéo léo... Hiển nhiên là không có: “Ông chủ, ngày hôm qua tôi đi xem mắt.”

“Ừ, ” Ông chủ bảo không chút để ý đáp, dường như nhớ tới việc gì đó đột nhiên nhíu mày: “Nghe cha tôi bảo, là em gái ‘bạn tốt nhất’ Mạc Ngôn của tôi?”

Dung Tiểu Xuân nhớ về sự kiện “bạn tốt nhất” ngày trước không khỏi mặt đỏ tai hồng, ấp úng nói: “Anh biết à?”

“Đúng vậy, ” Ông chủ Bảo có vài phần cười nhạo nháy mắt mấy cái, “Kết quả thế nào rồi?”

“Khá, khá tốt.” Dung Tiểu Xuân căng thẳng gãi gãi đầu, cái gì mà thăm dò chứ, hoàn toàn không có phản ứng mà.

Ông chủ Bảo vỗ vỗ bả vai quản lý nhà hàng Tiểu Xuân: “Cố lên đi, có lẽ cậu còn có thể truyền thụ kinh nghiệm cho tôi.”

“Kinh nghiệm gì?” Dung Tiểu Xuân ngây ngốc nhìn hấn.

Ông chủ Bảo nhếch môi khẽ cười đáp: “Cuối tuần này tôi cũng có một buổi xem mắt.”

Sấm sét giữa trời quang! Dung Tiểu Xuân ngây người, quả nhiên là chuyện gì sợ nhất sẽ gặp chuyện đó mà! Cậu hồn bay phách lạc chuyển tới chuyển lui, cuối cùng ngồi xồm trong góc văn phòng gửi tin nhắn: “Tiểu Hạ Tiểu Hạ! Bảo Du muốn đi xem mắt rồi!” “Quân sư quân sư! Bảo Du muốn đi xem mắt rồi!”

Ông chủ Bảo trông thấy bộ dáng ngốc nghếch của Dung Tiểu Xuân kia, hơi hơi híp hai mắt lại.

Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ (1), tâm tình Dung Tiểu Xuân đã tệ đến mức không thể hình dung nổi. Vốn là tự mình đi dò xét Bảo Du, như thế nào thành ra bị Bảo Du chứng kiến bản thân tâm trạng không yên, bộ dáng ngốc nghếch! Tóm lại đều do Dung Hạ mồm quạ đen, nói cái gì đến cái đấy, bản thân xem mắt cũng đã đủ không may, thật không dễ dàng gì để nghỉ rồi hành động, lại ngay cả Bảo Du cũng phải đi xem mắt.

Rất nhiều vấn đề không phải chẳng thêm suy nghĩ liền có thể giải quyết được, chuyện tình cảm đã phát sinh không phải trốn tránh là ngăn được. Dung Tiểu Xuân hối hận vì sao không sớm chuẩn bị sẵn sàng, trái tim này vẫn cứ vừa bị kích động thì đã vùi dập tại nơi này, tiến thoái lưỡng nan.

Dung Tiểu Xuân tâm tình không tốt, vì thế cậu đã làm một việc mà mỗi khi tâm tình không ổn luôn làm. Tóm lại, Dung Hạ vừa đi vào phòng Dung Tiểu Xuân liền đổ sập.

“Anh, xin anh là con trai được không? Tâm tình không tốt ăn đồ ngọt gì đó có phải hơi nữ tính không!”

“Anh thấy hài lòng, không mượn em xen vào.”

“Nhưng anh mua nhiều bánh ngọt và kem ly như vậy, sẽ lan tỏa mùi ngọt ngào người đáng sợ!”

“Bịt mũi em vào đi.”

“Dung Tiểu Xuân anh không nên ép em mắng anh đồ ẻo lả!”

“Thân là em kẻ ẻo lả em thấy vinh dự không? Tự hào không?” Bạn nhỏ Dung Tiểu Xuân khi tâm tình không tốt thì sức chiến đấu siêu cường.

Dung Hạ thất bại, hay là cứu vớt một chút tâm tình của anh trai trước vậy.

Vì thế, tới phiên quân sư quạt mo Mạc Vân – Mạc tiểu thư thu hoạch.

Thân là đồng chí – đối tượng xem mắt của Dung Tiểu Xuân, Mạc tiểu thư ở nhà họ Dung gặt hái thập phần long trọng. Ba Dung mẹ Dung vui tươi hơn hở, trong từng lời nói lộ ra ý hài lòng, như thể Mạc Vân chính là người vợ mà ba mẹ Dung đã định. Bề ngoài như vậy, Mạc tiểu thư xinh đẹp hào phóng đối đáp thật sự khỏi phải nói, dưới sự khách quan, Dung Tiểu Xuân vẫn mang vẻ mặt muốn chết không cần sống. Ba Dung mẹ Dung chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp a, may mắn Dung Hạ đi ra dàn xếp. Mà Mạc tiểu thư, cũng nhân cơ hội thăm quan sở thích biến thái của Dung Tiểu Xuân.

Đến lúc này, thực ra thì Dung Tiểu Xuân chẳng có chuyện gì, chính là hội nghị chuyên gia của hai tên quân sư quạt mo Mạc Vân và Dung Hạ.

Dung Hạ nói: “Xem mắt chẳng có gì ghê gớm cả, anh cũng là bị ép buộc mà.”

Mạc Vân bảo: “Chỉ cần không có đối tượng xem mắt ưa thích thì cũng không có gì đáng ngại, bất quá, anh có xác định anh Bảo chưa có người yêu không?”

A a a! Phiên muốn chết! Dung Tiểu Xuân ôm đầu, vì sao vừa nãy còn đang lo lắng vấn đề xem mắt, hiện tại lại nói Bảo Du có người yêu hay không?

A, đúng rồi, Bảo Du rốt cuộc có người yêu không? Gió lạnh thổi qua, Dung Tiểu Xuân lại ngây người.

Cho nên mới nói, kích động là ma quỷ.

“Này, tiếp theo là kế hoạch thu thập tư liệu đi.” Dung Hạ tiếp tục hoà giải.

Mạc Vân nói tiếp: “Không có gì, để nhờ anh trai tôi đến hỏi chút.”

Dung Tiểu Xuân nhắc chần đang che đầu lên: “Đều tại mấy người, sớm biết thế thì đừng có ý nghĩ muốn tôi đi tỏ tình mà! Để tôi tự sinh tự diệt cũng được...”

“Không sao, cho dù có thì thế nào chứ?” Dung Hạ vỗ ngực một cái, “Bọn em sẽ giúp anh đoạt lại anh Bảo.”

Mạc Vân gật đầu: “Vậy cũng chẳng phải thông báo kế hoạch tác chiến rồi, Tiểu Xuân, đây là kế hoạch theo đuổi nha!” Trong mắt Mạc đại tiểu thư chợt lóe sáng, tựa hồ so với nhiệm vụ anh trai Tiểu Du giao cho thì càng thêm thú vị.

Dung Tiểu Xuân trốn trong chăn khóc không ra nước mắt, có loại quân sư dối lời như gió không đáng tin này, nói chuyện yêu đương chẳng hạn tuyệt đối sẽ xong đời!

Kỳ thật, nếu để đồ ngốc Dung Tiểu Xuân trên mình, chắc chắn càng mau đi đời chứ?

Về yêu đương, chưa từng ném qua thịt heo cũng chưa gặp heo chạy. Cho dù chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng từ nhỏ đến lớn nghe qua nhiều trường hợp thực tế thất tình như vậy, xem nhiều bộ phim vàng cùng phim truyền hình tới chết không đổi, mỗi người cũng có thể giả một lần yêu.

Thế nhưng chuyện yêu thương này đặt vào trong lòng từng người, liền sinh ra rất nhiều cảm xúc khác nhau. Nhiều năm như vậy, Dung Tiểu Xuân cảm giác bản thân là con trai, nên có sự nghiệp biết gánh vác, biết làm người, biết làm việc, biết làm một đứa con trai tốt mới nghiêm chỉnh, mà cái gọi là “yêu đương” loại chuyện mềm yếu này, gạt khỏi đầu thì tốt rồi.

Bởi trong lòng có một nơi yếu đuối, cho nên càng đòi hỏi bề ngoài cứng rắn. Bởi có một người không muốn nhớ tới cùng một tình yêu chẳng muốn nghĩ về, cho nên phải càng không để ý và cố gắng bỏ qua hơn nữa.

Sợ nhất chẳng qua là “đột nhiên nhớ tới”, đột nhiên nhớ tới kỳ thật luôn luôn thích chạm vào người đó chuyện này.

Sợ nhất lúc đi hát Karaoke có người chọn bài Đột nhiên rất nhớ em (2), ca từ vang lên liền trở thành nỗi buồn. Sợ nhất suy nghĩ về tương lai và quá khứ. Mãi cho đến khi lần nữa quen biết Bảo Du, điều Dung Tiểu Xuân sợ nhất chính là trở mặt nhìn người mình thích cùng kẻ khác trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

Bởi đám quân sư không đáng tin không hiểu sao lại thảo luận kế hoạch theo đuổi, Dung Tiểu Xuân chẳng thể không nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Kỳ thật mặc dù có bị hai đứa kích động, nhưng nói thật anh không có đòi hỏi và hi vọng gì, không nhất định phải có kết quả cùng tương lai. Chỉ cần nói rõ thì được rồi, chấm dứt được một nỗi băn khoăn, mấy năm này cũng sẽ tốt đẹp.” Dung Tiểu Xuân tại sự thật trước mặt chỉ có thể lui ra phía sau một chút, tạo thành một tư thế tự bảo vệ mình.

“Vậy sao được?” Mạc Vân vươn tay chọc chọc tên ngốc Dung Tiểu Xuân, “Yêu đương như chiến trường, anh còn chưa tuyên chiến đã chuẩn bị đầu hàng?”

Dung Hạ lắc đầu: “Anh, không phải là cho tới giờ anh vẫn chưa hề nghĩ đến chuyện ở cùng một chỗ với anh Bảo đi.”

Dung Tiểu Xuân tròn tròn mắt: “Loại chuyện này làm sao có thể nghĩ tới!”

Dung Hạ bắt đầu dĩ nhiên nói: “Vậy chúng ta vội vàng mò mẫm cái gì?”

“Em cho rằng đây là shoujo manga hả?” Dung Tiểu Xuân hung hăng trừng mắt nhìn em trai một cái, “Thích người nhất định sẽ thích bạn đều là ý nghĩ kỳ lạ, trong đầu em tất cả đều là màu hồng sao! Em có nghĩ tới nếu Bảo Du có ác cảm với anh, cậu ấy có thể sa thải anh hay không, khinh thường anh hay không? Cậu ấy có thể không bao giờ muốn làm bạn với anh nữa hay không...”

Dung Hạ kinh ngạc nhìn anh mình: “Trái tim anh thật nhiều khúc mắc.”

Trái lại Mạc Vân gật đầu đồng ý: “Tiểu Xuân xem ra anh đã từng ngẫm nghĩ.”

Dung Tiểu Xuân cười khổ một cái: “Kỳ thật nghĩ tới rất nhiều lần, nghĩ tới vô số cảnh tượng. Chẳng qua cũng chỉ là một chút suy nghĩ mà thôi.”

Thực ra chẳng phải không tỉnh táo, chỉ muốn bỏ chạy trốn tránh. Song nếu bảo chạy trốn đều không dùng được, cũng chỉ có cách đối mặt thực tế. Dung Tiểu Xuân mặc dù là một nam thanh niên không cơ bắp, nhưng ít nhất cậu biết đau dài không bằng đau ngắn. Chuyện thâm yêu không có cách nào giải quyết ở trong lòng, mỗi ngày gặp mặt rồi lại không chiêm được, khư khư mang trong lòng ước muốn u sầu. Một mực đè nén cảm xúc buồn bã ở trong lòng, thật như thể luôn luôn băng bó cho nên không lành được miệng vết thương. Lúc tức giận thì nhịn không được ý nghĩ, xé toang miếng băng cá nhân, cắn răng xoa thuốc sẽ rất đau, sau cơn đau có thể khỏi hẳn.

“Chuẩn bị tâm lý tốt, ” Mạc Vân bắt đầu dự đoán, “Bị từ chối, bị chán ghét, được chấp nhận, hoặc là một lần xấu hổ.”

Dung Tiểu Xuân vò đầu: “Lúc này không phải lúc nên hỏi, chỉ cần không thẹn với lương tâm thì được rồi?”

Dung Hạ phì cười một tiếng: “Anh, chúc anh dũng cảm tiến lên!”

Tuy rằng lời thề son sắt bảo rằng muốn nói rõ, kỳ thật Dung Tiểu Xuân vẫn không rõ ràng. Vẫn cảm thấy bản thân phải làm một nam thanh niên chính trực nhưng Dung Tiểu Xuân đối với chuyện mềm yếu này vẫn sinh lòng bài xích, nghĩ đến chuyện bày tỏ, cậu đây không phải là kiểu mấy em nữ sinh ngượng ngùng khó chịu, mới có thể hết lòng chuẩn bị việc được.

Thời điểm Dung Tiểu Xuân khó khăn sẽ đem chuyện phiền lòng viết ra. Vì thế, sau khi tắm xong, cậu liền mong đợi ngồi trước máy tính viết nhật ký. Viết xong mọi việc phiền não cùng tâm trạng rối loạn, rất giống thu lại tâm tư trống rỗng, trong lòng thư thái rất nhiều.

Mà bên kia thanh phố, kẻ vừa nói chuyện điện thoại với Mạc Vân – Bảo Du, Bảo đại lão bản nhìn đồng hồ, cảm thấy cũng đã tương đối. Vì thế, hần ngựa quen đường cũ mở mục các trang yêu thích, chọn mở blog spring, quả nhiên thấy đã cập nhật.

Ông chủ Bảo hơi nhếch khóe môi, Yêu cậu dễ trong tâm, khó nói thành lời thật là một dòng tiêu đề không tệ.

(1): Nhà đột chằng may mắn mưa suốt đêm. Ý nói họa vô đơn chí.

(2): Bài hát do nhóm Ngũ Nguyệt Thiên trình bày.

9. Chương 4-3: Yêu Cậu Dễ Trong Tâm, Khó Nói Thành Lời (hạ)

Bằng mắt cũng thấy được thời điểm cuối tuần ngày từng ngày tới gần, Dung Tiểu Xuân ngồi không yên, bắt đầu nghĩ coi đối tượng xem mắt của ông chủ Bảo là như thế nào.

Dung Hạ không nhịn được ham muốn châm chọc: “Chẳng phải anh chỉ cần nói rõ là tốt rồi sao? Anh để ý người ta kết hôn cùng ai làm chi.”

“Làm sao em có thể hiểu được tâm tình của anh!” Dung Tiểu Xuân rỗi tinh.

Dung Hạ buông tay: “Sao em lại không hiểu được, so với anh còn là người bị kịch hơn...”

Ngay tại lúc anh em họ Dung so sánh xem ai là kẻ bị kịch hơn, Mạc tiểu thư đúng là không quên chuyện mình đã đồng ý với Dung Tiểu Xuân. Cô bắt đầu chuẩn bị điều tra qua chuyện yêu đương của anh lớn họ Bảo.

“Không biết?” Mạc Vân tròn mắt, “Sao anh lại có thể không biết? Chẳng phải anh bị gọi là “bạn tốt nhất” của anh Tiểu Du sao?”

Mạc Ngôn bình tĩnh gật đầu: “Quân tử chỉ giao thiệp như thủy.”

Mạc Vân ngửa mặt lên trời thở dài, lần thứ hai trước mặt ông anh nhà mình kinh ngạc.”Em phải ăn nói thế nào với Tiểu Xuân đây?”

“Em không phải gián điệp Tiểu Du cài bên cạnh Tiểu Xuân sao?” Mạc Ngôn ngẫm nghĩ, tên bạn tốt thanh mai trúc mã của hần cũng nên có kết quả, vì thế chỉ điểm một cái cho em gái nhà hần, “Nghe qua gián điệp hai mang chưa?”

Ánh mắt Mạc Vân sáng lên, cười xấu xa với Mạc Ngôn: “Cái gì mà gián điệp hai mang chứ, em chính là bà mối của anh Tiểu Du mà!”

Ông chủ Bảo hên gặp Mạc tiểu thư nói chuyện, thực ra chẳng hề nghi ngờ. Nhưng khi hần đặt vấn đề với Mạc tiểu thư, liền tràn ngập hoài nghi.

“Đã từng yêu chưa hả?” Bảo Du nâng kính một cái, ngờ vực liếc xéo Mạc Vân.

Biểu hiện của Mạc Vân vô cùng tự nhiên: “Tiểu Xuân tò mò mà. Có câu, biết người biết ta trăm trận trăm thắng! Yêu đương như chiến trường, đương nhiên là hiểu biết nhiều hơn mới tốt chứ.”

Bảo Du khẽ cười đứng lên: “Cô thật là đối với chuyện của bọn anh rất dễ bụng.”

Mạc Vân gật đầu: “Anh Tiểu Du giao việc, Mạc Vân tan xương nát thịt cũng sẽ không tiếc.”

Bảo Du lắc đầu: “Cô có tâm bốc nịnh nọt cũng phải như Tiểu Xuân đáng yêu.”

Nụ cười của Mạc Vân méo đi một giây, ai yêu người mà cần nịnh nọt chứ, ta cũng không phải tên ngốc Dung Tiểu Xuân. Bảo Du nắm được mấy giây biểu cảm thay đổi của Mạc Vân, thấy buồn cười, nhưng thật ra cũng muốn nhìn xem cô nàng muốn làm chuyện gì.

“Anh Tiểu Du, chẳng phải anh muốn đợi Tiểu Xuân có hành động sao? Cho nên anh cần phối hợp với em nha.” Mạc Vân uống một hớp nước, nét cười trên mặt như cũ.

“Chuyện đã từng yêu, ” Bảo Du cúi đầu trộn trộn cà phê, “Không có gì đáng nói.”

Mạc Vân yên lặng, tự mình nén giận, đành phải nhắc lại: “Anh Tiểu Du, phối hợp chút thôi.”

Khóe miệng Bảo Du hơi nhếch lên, dường như nhớ lại chuyện gì, ngừng chốc lát hần mới nói: “Đã từng yêu, đương nhiên là có, chỉ có điều chán ghét kiểu ở chung đây.”

“Vậy... Có mấy người?”

“Khụ, ” Bảo Du hắng giọng một cái, mang theo nụ cười liếc nhìn Mạc Vân “Chỉ có một.”

“À.” Mạc Vân gật đầu, thấy được mới chấp nhận.

Vì thế kẻ duy nhất xứng với chức vụ quân sư – Mạc tiểu thư, mang tin tức ông chủ Bảo từng có đối tượng hẹn hò về báo cáo. Đương nhiên, thân là Boss lớn trong Bát Quái liên minh – Mạc tiểu thư, sẽ chẳng có chuyện chỉ đưa tin như vậy.

“Khi anh ấy nói đến, hình như nhớ về người kia, bởi vì anh ấy trầm mặc một thoáng mới trả lời tôi. Hơn nữa trong giọng điệu có phần bất đắc dĩ cùng quyến luyến, nhưng lại cố tình bảo chán ghét, thật sự là khẩu tâm phi mà. Chán ghét cái kiểu ở chung này, có thể thấy rằng đại khái vì vấn đề ở chung mới tách ra, không phải do tình cảm khủng hoảng nghiêm trọng.”

Dung Hạ sờ sờ cằm: “Anh à, anh đang rất nguy hiểm.”

“Anh chỉ cần đến nói rõ. Không nói muốn đòi hỏi, chẳng ước chẳng xin...” Dung Tiểu Xuân cãi bướng.

Hay chẳng việc từng có người yêu thì có quan hệ gì? Mà chỉ cần đi biểu đạt một chút tiếng lòng mà thôi. Nam thanh niên lớn tuổi chưa từng yêu đương mà có thể bước đến bước này cũng rất vĩ đại rồi đúng không!

Tối hôm đó, ông chủ Bảo nhìn blog của Dung Tiểu Xuân dở khóc dở cười. Chán ghét cũng được đây là tiêu đề gặp quỷ gì vậy? Người khẩu tâm phi tên là Dung Tiểu Xuân đi.

Hai chuyện ông chủ Bảo lưu luyến tình cũ và cuối tuần hần phải đi xem mắt, khiến Dung Tiểu Xuân mỗi ngày đều tâm trạng không yên. Hơn nữa suy nghĩ về chuyện đi bày tỏ, cũng làm cậu có chút âu lo.

Thế nhưng, kẻ quân sư không đáng tin thờ ơ lạnh nhạt – Dung Hạ không thể hiểu được tâm tình Tiểu Xuân: “Anh, nếu anh cảm thấy không có khả năng cùng anh Bảo chung một chỗ, cũng đừng miễn cưỡng bản thân. Quên lời nói trước đây của em đi, em trong lòng luôn hi vọng anh sẽ ổn, có thể vui vẻ là được.”

Dung Tiểu Xuân lắc đầu, chỉ đáp là: “Mấy năm nay anh chưa từng nghĩ đến việc bày tỏ, bởi anh cảm thấy không có khả năng cùng một chỗ với cậu ấy. Nhưng thích cậu ấy nhiều năm như vậy, lại chẳng nói ra miệng, anh cũng không cam lòng. Hiện tại anh chỉ muốn cho cậu ấy biết mà thôi, chỉ muốn cho cậu ấy biết anh thích cậu ấy.”

Dung Hạ hừ một tiếng: “Là cam chịu cho nên có thể êm đềm, không cam lòng mới có thể đa cảm.”

“Tiểu Hạ?”

Dung Hạ cười khổ một cái: “Em cam lòng, em chính là ôm trọn tâm tư về Tiểu Chiêu xuất ngoại. Em và cậu ấy vốn chẳng nói ra miệng, không muốn tạo ra phiền phức cho đối phương, cho nên thành ra thế này. Nhưng mà, anh à, em không muốn nhìn anh không vui.”

“Tiểu Hạ, có phải em cảm thấy sự cam chịu của anh rất ích kỷ không? Anh nói ra có phải sẽ biến thành phiền nhiễu cho ông chủ Bảo không?” Ánh mắt Dung Tiểu Xuân hạ xuống ảm đạm.

“Anh, nếu luôn lo lắng bản thân biến thành phiền nhiễu của người khác, vậy thế giới kia còn có người dám bày tỏ sao? Được người khác thích nói thế nào cũng là một việc đáng giá vui mừng đi, ” Dung Hạ mỉm cười, “Nhưng muốn cho đối phương biết trong lòng yêu thích, loại ý nghĩ này thật sự thực ẻo lả đó!”

“Dung Hạ!” Mặt Dung Tiểu Xuân lập tức căng đến đỏ bừng.

“Không muốn quá nhiều, nếu tình yêu có thể nói logic vậy, trên thế giới sẽ chẳng có nhiều nam nữ si tình đến thế!” Dung Hạ khoe ra dáng vẻ của chuyên gia tình yêu.

Dung Tiểu Xuân hừ một tiếng, đối với dáng điệu dương dương tự đắc của em trai tỏ vẻ giễu cợt. Nhưng kỳ thật trong lòng của cậu đã ngầm cười khổ, tinh thần phần hồng ở nơi nào đây? Đột nhiên kiên trì muốn bày tỏ, chỉ là muốn chấm dứt giai đoạn nhiều năm yêu đơn phương này mà thôi. Nói ra, bị từ chối, là có thể không cần tiếp tục ảo tưởng, không cần tiếp tục âm thầm mê muội, cũng chẳng còn tiếc nuối. Vì một dấu chấm câu cho bức tranh mỗi tình đầu ngây thơ buồn chán, dù thế nào cũng muốn thật tâm, nói không chừng nhiều năm sau vẫn có thể xem như vui đùa.

Chỉ khi kết thúc đã qua, mới có thể có khởi đầu. Mày ra vẻ thực sự dũng cảm như vậy, chẳng qua cũng vì mình cả thôi. Dung Tiểu Xuân xoa xoa mặt, thở dài.

Vì thế người trở nên uể oải và chán ghét bản thân, Dung Tiểu Xuân, không suy nghĩ về chuyện ông chủ Bảo xem mắt nữa, mà trở về phòng che đầu đi ngủ. Rất giống thời điểm năm đó quyết định tuyệt giao với bạn học Tiểu Du. Rối rắm đầy bụng, thậm chí sau khi ngủ sẽ quên thôi.

Trái lại kẻ nên xem mắt, ông chủ Bảo, kỳ thật đang ở cùng Mạc tiểu thư soạn lời thoại đi.

“Em nên nói thế nào, nói anh xem mắt rất thuận lợi sao?” Mạc tiểu thư mày ử mặt ê.

Bảo Du chần chừ: “Đừng nói.”

Mạc tiểu thư thở dài: “Vậy muốn như thế nào đây, em thấy Tiểu Xuân mấy ngày nay bị anh tra tấn thể thâm.”

Bảo Du nghĩ đến cảm xúc sa sút trong nhật ký Dung Tiểu Xuân mấy hôm nay, thấp giọng bảo: “Đừng nói, để anh nghĩ thử đã.”

“Anh Tiểu Du, anh làm sao vậy?” Mạc tiểu thư nghi ngờ hỏi.

Bảo Du lắc đầu: “Anh đang nghĩ bản thân chẳng sai.”

Vốn dĩ Mạc tiểu thư còn thấp thỏm xem phải trả lời Dung Tiểu Xuân thế nào, kết quả làm cô khó hiểu chính là, Dung Tiểu Xuân trái lại cũng chẳng đến hỏi. Câu “Đừng nói” kia của ông chủ Bảo, tuy thế lại đối được “Không hỏi” của Dung Tiểu Xuân. Chuyện này cũng khiến Mạc tiểu thư không hiểu.

Trong lòng đã tràn ngập chán ghét bản thân, Dung Tiểu Xuân, đột nhiên cũng không dám đến hỏi Bảo Du kết quả xem mắt, chẳng qua yên lặng suy nghĩ chuyện bày tỏ. Rõ ràng rất lý trí rất ích kỷ, nhưng thời điểm thực sự muốn vùng dậy hành động, cậu lại khiếp đảm.

Mà tâm tình ông chủ Bảo rõ ràng cũng chẳng tốt lắm. Dung Tiểu Xuân tự xưng là rất hiểu ông chủ Bảo. Nếu lúc ông chủ Bảo nghĩ ngơi sẽ dùng tay nhẹ đập mặt bàn, vậy không có nghĩa tâm trạng của hắn buồn bực, mà là tỏ vẻ tâm trạng hắn rất tốt; nếu ông chủ Bảo một ngày uống hai tách cà phê, đại diện cho việc cảm xúc hắn đi xuống; nếu ông chủ Bảo ăn chút đồ ngọt, tỏ rõ hào hứng của hắn rất cao; nếu ông chủ Bảo nâng kính nói thì rõ ràng hắn đã tính trước kỹ càng; nếu lúc ông chủ Bảo trong lòng có chút mưu tính thì sẽ khẽ nhếch khóe môi...

Dung Tiểu Xuân trộm ghi nhớ đủ loại ông chủ Bảo yêu thích cùng các kiểu động tác nhỏ, vì thế vờ vờ mấy ngày làm việc ngăn ngừa gặp mặt với ông chủ Bảo, Dung Tiểu Xuân liền có thể cảm giác được sự nôn

nóng của hắn. Nhưng Dung Tiểu Xuân cứ thế đa cảm, thật chẳng có tâm tư đi quan tâm việc ông chủ sốt ruột vì chuyện xem mắt. Đương nhiên, xem mắt chính là lý giải cá nhân của Dung Tiểu Xuân.

Mãi đến khi Mạc tiểu thư đến gửi đồ cho ông chủ Bảo nhắc nhở một câu: “Tiểu Xuân, anh có cảm thấy anh Bảo hình như rất để ý thái độ của anh hay không?”

“Cái gì?” Dung Tiểu Xuân cứng đầu cứng cổ hỏi.

“Ngày đó anh ấy hỏi thái độ của anh về chuyện xem mắt, chẳng phải anh không trả lời sao?” Mạc tiểu thư nháy nháy mắt.

“À?” Dung Tiểu Xuân gãi đầu, “Cậu ấy có hỏi qua tôi sao? Thật ngại, chắc là tôi không để ý.”

Ông chủ Bảo sau khi biết rõ chân tướng, kìm nén怒火 mặt lên trời thở dài xúc động. Bất quá hắn đúng là nôn nóng, vì Dung Tiểu Xuân kia càng ngày càng uể oải.

Nhếch khóe môi một chút, Bảo Du nhắm mắt lại. Tên gốc Dung Tiểu Xuân, chừng nào thì cậu mới có thể cảm nhận sự quan tâm của tôi đây?

10. Chương 5-1: Yêu Thắm Trong Tim, Cậu Đùng Nghi Ngờ (thượng)

Tên gốc Dung Tiểu Xuân thật đúng là không cảm nhận thấy sự để ý của ông chủ Bảo, cậu ử rữ chán nản cũng đạt đến trình độ nhất định. Mà ông chủ Bảo cũng đang sốt ruột, bởi vì Dung Tiểu Xuân chậm chạp, bởi vì Dung Tiểu Xuân không cập nhật Blog nữa.

Kỳ thật Dung Tiểu Xuân cũng chẳng có hoạt động ngầm gì cả, buổi tối mấy ngày nay buổi tối cậu chỉ là quay lại tiểu khu đã trải qua mấy trận mưa kia, ngồi ngắm người tại cùng một chiếc ghế dài và trên một vị trí.

Chỗ này không có gì thay đổi, nhưng mười năm qua đi, đã chậm chậm mang hơi thở xưa cũ. Chiếc máy bán cà phê gốc đường đã chẳng còn tung tích, Dung Tiểu Xuân đành phải ra quán cà phê mua một tách. Không còn là mùi vị cà phê giá rẻ trong trí nhớ, nhưng uống vào vẫn đắng chát như vậy, đường và sữa hòa vào trước kia dường như đã biến mất.

Mấy hôm nay trời không hề mưa, song trong lòng Dung Tiểu Xuân như có một cơn mưa rơi xuống. Sắc vàng của đèn đường ấm áp khiến ban đêm rực sáng như thể ban ngày, Dung Tiểu Xuân nhìn khung cửa sổ từng nghĩ là cửa phòng ngủ Bảo Du, giống như lập tức trở về mười năm trước.

Hóa ra đã mười năm rồi, vậy mà bị lãng quên, xem thường mà bỏ qua tình cảm được mười năm. Thế nhưng lập tức phải kết thúc. Tổ tình, bị cự tuyệt. Đây là kết quả Dung Tiểu Xuân đã nghĩ kỹ.

Chỉ dùng điện thoại nhắn tin được chẳng, có phải rất không có thành ý không? Nhưng lời bày tỏ phải thốt ra như nào đây?

Tôi thích anh mười năm.

Tôi thích anh, đã được mười năm.

Anh biết tôi thích anh mười năm là đủ rồi, hài lòng chưa?

Ha ha, thật sự là cảm giác ngu ngốc, sẽ dọa Bảo Du chứ? Dung Tiểu Xuân có chút tự giễu. Chỉ có điều nghĩ đến người kia có thể lộ ra diễn cảm kinh ngạc, Dung Tiểu Xuân liền cứ thế hì hì cười.

Thực xin lỗi, phải tạo thành quấy nhiễu cho cậu. Nhưng cậu lợi hại như vậy, nhất định có thể giải quyết mà? Tôi thích cậu mười năm, mà cậu lần nữa quen biết tôi chỉ có hai năm. Dù cho tiếp tục làm phiền, rồi đi người bạn chỉ quen vắn vắn hai năm, trái tim của cậu sẽ chẳng đau như tôi đi?

Càng lúc càng nghĩ lại thấy xót xa cho chính mình Dung Tiểu Xuân đã đi vào ngõ cụt.

Yêu đương như chiến trường chẳng qua chỉ là lời nói đùa, nhưng các loại ý tưởng kỳ quái và đi vào ngõ cụt sẽ luôn luôn tổn thương đến tâm. Sau khi bị thương, người khác lại nhìn chẳng thấy miệng vết thương. Vì thế lặng lẽ băng bó, nên miệng vết thương đó ngay cả với quân sư cũng không có ý muốn kể.

Đáng tiếc ông chủ Bảo đối với Dung Tiểu Xuân bế tắc hoàn toàn chẳng biết gì cả, hắn vốn tưởng rằng chỉ cần chờ tới lúc Dung Tiểu Xuân bày tỏ thì tốt rồi, tất cả đều vui vẻ. Thế nhưng biểu hiện gần đây của Dung Tiểu Xuân không giống như muốn thông báo, mà giống muốn tuyệt giao a!

Thật sự là dọa người. Đứa ngốc có lối suy nghĩ không bình thường đến tột cùng nghĩ đi đâu đây? Ông chủ Bảo rất đau đầu.

Vì thế ông chủ Bảo làm một việc trước đây hắn luôn luôn khinh thường. Hắn đăng ký một tài khoản, bắt đầu lập Blog Spring nhấn lại.

Blog chỉ là thùng rác thông minh cho những gì chưa từng nói với bạn bè ngoài đời thực của Dung Tiểu Xuân, cũng hoàn toàn chẳng để ý tới đề nghị kết bạn trên mạng, cho nên dường như không ai sẽ nhấn lại cho những lời vừa xấu xa lại vừa bức tức của cậu hết. Vì thế trông thấy Anthony nghiêm túc phản hồi, điều này đã khiến Dung Tiểu Xuân mấy ngày qua một mực phiền não cảm thấy vô cùng mới mẻ. Nếu tán gẫu một chút với người hoàn toàn xa lạ, hắn là không sao chứ? Ít nhất người ngoài cuộc tỉnh táo hơn kẻ trong cuộc.

Anthony: Thấy bạn viết nhật ký, chẳng phải muốn đi bày tỏ sao? Tại sao không có đoạn kể tiếp nữa.

Spring trả lời Anthony: bày tỏ xong có thể ngay cả làm bạn bè cũng thể được nữa, cho nên muốn hoãn lại một chút.

Anthony: thực sự bạn không có niềm tin như vậy sao? Nói không chừng người kia sẽ cảm thấy rất cảm động.

Spring trả lời Anthony: tôi e sự thực thì cậu ấy lại cảm thấy bị quấy nhiễu. Nghĩ lại thì, cứ thêm một ngày làm bạn đi.

Ông chủ Bảo trầm mặc, bình thường Dung Tiểu Xuân thoát nhìn không cẩn thận có chút ngu ngốc, nhưng kỳ thật cậu vẫn có chân thành và tinh tế của riêng mình. Vì thế kế hoạch chỉ có thể lập lại!

Nhưng ông chủ Bảo còn chưa nghĩ ra kế hoạch mới, đã bị nhật ký mới của Dung Tiểu Xuân hù dọa. Hắn chưa bao giờ biết đến quan điểm “dùng bày tỏ để tuyệt giao” của Dung Tiểu Xuân. Vì chấm dứt mà đi bày tỏ, mười mấy năm đau lòng cùng hai năm tương đối đau lòng, những suy nghĩ mà ông chủ Bảo thoát nhìn không thể tưởng tượng nổi, lại được Dung Tiểu Xuân yên lặng giấu ở trong lòng.

Thật sự thua luôn mà! Ông chủ Bảo xoa xoa ấn đường (điểm giữa hai lông mày), Dung Tiểu Xuân vì sao có thể ngốc đến thế này? Ngốc đến mức khiến người ta cảm thấy khổ sở.

Trên thế giới này việc gì có thể tiến hành một trăm phần trăm như mong muốn đây? Người suy tính cùng kế hoạch đều có hạn. Chỉ cần biết sai thì thay đổi là tốt rồi. Luôn luôn muốn bày mưu nghĩ kế như ông chủ Bảo rốt cục phải tự mình nhượng bộ.

Nói hành động là hành động, ngày hôm sau Plan B của ông chủ Bảo liền nhanh chóng khởi động.

“Tiểu Xuân, tối nay cậu để buổi trực ban luân phiên cho quyền quản lý làm, tôi mời cậu đi ăn tối.” Sáng sớm ông chủ Bảo đã gọi điện thoại.

“A, ” Dung Tiểu Xuân có vài phần vừa mừng vừa lo, “Sao lại đột xuất vậy?”

Ông chủ Bảo chẳng giải thích, chỉ nói: “Gần tối tôi qua đón cậu.”

Dung Tiểu Xuân mờ mịt nhanh chóng gửi tin nhắn cho đám quân sư: “Tiểu Hạ Tiểu Hạ, Bảo Du đột nhiên mời ăn tối!” “Quân sư quân sư, Bảo Du đột nhiên mời ăn tối!”

Mặc tiểu thư hồng hê nhận được tin tức ông chủ Bảo thay đổi kế hoạch, tự nhiên sẽ chẳng biết hắn có chủ ý gì. Vì thế trả lời: “Ăn nhiều một chút, ngoan.”

Con Dung Hạ sau khi nghiêm túc suy nghĩ, nhấn lại: “Nhất định phải ăn đủ vốn, rượu thì gọi loại đắt một chút!”

Cho nên mới nói, quân sư tình yêu là người không đáng tin cỡ nào mà.

Thực thấp thỏm đến lúc chiều muộn, ông chủ Bảo đúng hẹn tới đón Dung Tiểu Xuân. Vì hoàn toàn không chuẩn bị, hôm nay Tiểu Xuân thay ra bộ đồng phục nhà hàng thì mặc quần áo bình thường, có chút xấu hổ, cũng không biết ông chủ Bảo muốn cậu đến chỗ nào dùng cơm.

Ông chủ Bảo bình tĩnh, lái xe qua hai con đường, lại là nhà hàng tầng dưới một văn phòng làm việc.

Vậy nên Dung Tiểu Xuân yên tâm, một thoáng đồ mờ hơi lạnh, hóa ra là khảo sát thị trường thôi. Vì vậy một cây thịt Dung Tiểu Xuân hoàn toàn xem nhẹ ông chủ Bảo, cứ thể nghiên cứu bố cục nhà hàng và chất lượng phục vụ. Ông chủ Bảo trông thấy Dung Tiểu Xuân nghiêm túc, không hề vạch trần, chỉ yêu thích trong lòng.

Ôm suy nghĩ điều tra thị trường, Dung Tiểu Xuân chọn một vị trí ở đại sảnh, bỏ qua hàng ghế lô. Hai người xem thực đơn gọi món, Dung Tiểu Xuân thừa dịp nhân viên phục vụ vừa đi, liền thao thao bất tuyệt nói lên cảm tưởng của mình. Từ trang trí của nhà hàng cho đến thái độ phục vụ, từ bố cục nghèo nàn đến giá cả. Cậu vừa xong, vừa thỉnh thoảng liếc trộm xem có nhân viên phục vụ nào đi qua mà nghe được hay không.

“Tóm lại, mặt khác còn phải đợi đồ ăn mang ra mới biết được...” Rốt cục diễn thuyết xong bài phát biểu, quản lý Dung thở phào một cái, nhắc ly lên uống nước, lúc này mới chú ý ông chủ Bảo đang mỉm cười nhìn cậu. Khục, trực tiếp sắc một ngụm nước khiến quản lý Dung liên tục ho khan, mặt căng đến đỏ bừng.

“Tiểu Xuân cậu làm không tệ, rất có cách nhìn của mình.” Ông chủ Bảo vì cậu mà xoa dịu.

Dung Tiểu Xuân vội vàng gật đầu: “Nên vậy nên vậy, cảm ơn lời khen của ông chủ.” Rõ là không tự chủ lại nịnh hót. Kỳ thật trong lòng cậu vẫn đang ở chỗ ánh mắt của Bảo Du, gương mặt bị thiêu gay gắt.

Bảo Du trêu cậu cho hài lòng, rồi mặc cậu xấu hổ tại đây.

Dung Tiểu Xuân cảm giác mình lại thất bại, có chút ngượng ngùng trong yết hầu, chỉnh đốn lại nỗi lòng. Cậu vừa ngẩng đầu đã bị ông chủ Bảo gọi lại: “Tiểu Xuân, cậu nhìn người mới vào cửa kia.”

Dung Tiểu Xuân quay đầu trông về phía cửa ra vào nhà hàng, chỉ thấy mấy thành phần tri thức mặc âu phục đi đến. Trên mặt bọn họ có thể thấy một chút mệt mỏi, nhưng vẫn hiện ra nụ cười khách sáo, tựa hồ vẫn đang bàn luận công việc. Tuy nói là mấy người, nhưng khi đưa mắt nhìn sang lần đầu, có thể trực tiếp phát hiện một thanh niên bộ dáng tuấn tú ở trong đó, hào hoa phong nhã, rất là nổi bật.

“Ông chủ?” Tiểu Xuân có chút khó hiểu bật hỏi.

Ông chủ Bảo khẽ nhếch khóe miệng: “Người kia là của bạn trai cũ của tôi.”

Dung Tiểu Xuân bị sét đánh trúng, lập tức trong đầu chỉ có hai chữ: bạn trai bạn trai bạn trai bạn trai... Cả từ “Cũ” đã bị bỏ sót. Ông chủ Bảo cũng chẳng nói gì, mà kỳ thật cậu không cần hỏi, chỉ biết “bạn trai cũ” là vị trong kia. Thật là xuất sắc đến mức có thể liếc mắt một cái là thấy, Dung Tiểu Xuân khi vô cùng khiếp sợ vẫn còn có sức để cảm khái.

Hóa ra ông chủ Bảo từng có bạn trai, Dung Tiểu Xuân cúi đầu, che dấu biểu cảm trên mặt. Trong lòng cũng chẳng biết nên vui vẻ hay là khó chịu, hơn nữa cậu cũng không biết dụng ý của ông chủ Bảo là gì.

Nhân viên phục vụ mang đồ ăn đến, hai người bắt đầu yên lặng dùng bữa. Dung Tiểu Xuân thấy như đang ăn sáp, cái gì cũng nuốt không trôi, hoàn toàn không còn tinh thần hăng hái như lúc mới đến. Cậu chỉ có thể một mực yên lặng âm thầm tự nhủ bản thân đây là công việc, cuối cùng miễn cưỡng nói một câu: “Đồ ăn của nhà hàng này nằm cũng tạm được.”

Ông chủ Bảo trông thấy dáng vẻ miễn cưỡng của Dung Tiểu Xuân, có chút đau lòng. Hắn khụ một tiếng, đột nhiên bảo: “Tôi và cậu ta là quen nhau trong thời gian du học, cậu ta là đàn em mà tôi luôn chăm sóc.”

Bàn tay Dung Tiểu Xuân khẽ run, rầu rĩ lên tiếng: “Ừm.”

“Đó là người đầu tiên tôi thích, ” như thể có một sự mở đầu, những lời tiếp theo có thể nói ra khỏi miệng, “Trong lòng tôi tràn ngập vui mừng, nhưng thật ra cậu ta không thể nào đem tôi để trong tim. Tôi lại để cậu ta trong tim, toàn tâm toàn ý đối tốt với cậu ta. Cậu biết không? Nói gì mà nguyên ý trả giá hết thấy, cho dù đã là người yêu, luôn luôn không có cảm giác được đáp lại cũng khiến người ta chán ghét.”

Dung Tiểu Xuân không nói gì, vẫn đang yên lặng dùng cơm. Chỉ ra điều quái hàm phình ra, cứ như vậy dùng sức nhai, vẫn là thực nuốt không trôi.

Trầm mặc một lát, ông chủ Bảo tiếp tục: “Khi đó tôi còn trẻ, cảm giác không công bằng. Thế nhưng dùng lý do kiểu này chia tay có phải rất buồn cười không? Chuyện tình cảm thế này, ấm lạnh tự biết, cảm thấy bất công cảm thấy tủi thân, chẳng qua nói ra thì có vẻ ích kỷ mà thôi. Cho nên tôi luôn cố gắng duy trì tâm trạng vui vẻ, toàn tâm toàn ý, chỉ có thể không nhìn nổi suy nghĩ, cậu ta có cảm động chút nào không.”

Người kia là người bản thân quý trọng nhất nhưng cầu chẳng được, lại với người khác thật tâm mà không hề lạnh nhạt đối đãi. Cái loại tủi thân ghen tị và khó chịu này, làm cho viên mắt Dung Tiểu Xuân thoáng chốc nóng lên, trong lòng đau đơn dâng lên: “Cậu ta không thích anh sao?”

Cuối cùng dồn ép Dung Tiểu Xuân nói một câu mang theo âm mũi, Bảo Du nâng nhẹ gọng kính: “Tôi và cậu ta nói chuyện, nhưng khi có được đáp án lại khiến kẻ khác dở khóc dở cười. Cậu ta bảo chỉ vì tôi rất chăm sóc cậu ấy, cậu ta cũng có phần thích tôi, cho nên tạm thời hẹn hò xem thế nào, nhưng cứ gì phải dễ bụng như vậy. Hoàn toàn là quan hệ lý trí lạnh nhạt kết giao, giống như chỉ mình tôi cuồng nhiệt mà thôi. Bất quá ít nhất tôi cũng được hẹn hò với cậu ta, cầu người được người sao còn oán hận chứ? Thời điểm về nước, tôi liền chia tay cậu ta.”

Dung Tiểu Xuân phồng má hung hăng nhai, đáng vẻ tức giận.

Bảo Du thở dài: “Ngày đó tôi về nước, cậu ta nói cho tôi biết: trước tiên là nói về yêu một người thì tôi đã thất bại, bởi vì một người rất nhanh có thể được cưng chiều mà kiêu ngạo.”

Đồ ăn của Dung Tiểu Xuân lách cách rơi xuống mặt bàn.

“Cho nên, khi đó tôi rất đau lòng.”

Chú thích một chút:

Nếu bạn nào có thắc mắc về tại sao Tiểu Xuân xưng hô không nhất quán với Bảo Du. Mình xin giải đáp:

- Bảo Du ở ngoài là cấp trên của Tiểu Xuân nên khi nói chuyện, Tiểu Xuân gọi là “anh” mới phù hợp. Vì hai người bằng tuổi nhau nhưng vị trí công việc lại khác nhau.
- Nhưng khi Tiểu Xuân nghĩ về Bảo Du, trong thâm tâm của cậu Bảo Du là một người bạn học, người mà cậu thích suốt 10 năm nên trog suy nghĩ, hai người chỉ ngang hàng nhau mà thôi.

11. Chương 5-2: Yêu Thâm Trong Tim, Cậu Đừng Nghi Ngờ (hạ)

Dung Tiểu Xuân hốt hoảng từ chối ý tốt của ông chủ Bảo, tự mình đón tàu điện ngầm trở về nhà, dọc trên đường đi chỉ cảm thấy một mảng mơ hồ trong đầu. Bảo Du muốn hâm nóng tình cũ, cho nên coi mình làm tri kỷ mà thổ lộ tiếng lòng? Hay là, cậu ta còn tăng ý tứ sâu xa nào nữa?

Dung Tiểu Xuân lắc đầu, mắt hoa một trận.

“Anh, tôi vừa uống rượu sao? Sao nhìn ngây ra như vậy.” Dung Hạ nghe thấy tiếng cửa mở, đến xem Dung Tiểu Xuân đứng ở huyền quan nửa ngày chẳng vào nhà, không khỏi chạy qua hỏi.

Dung Tiểu Xuân thở dài một hơi: “Tiểu Hạ này, suy nghĩ của anh xoay vòng hết cả...”

“Làm sao vậy, ” Dung Hạ chỉ hồn bát quái nóng lên, “Bữa tối hôm nay xảy ra chuyện gì sao?”

Dung Tiểu Xuân gật đầu, kiên định đáp: “Nhanh đi bật máy tính tìm Mạc Vân, chúng ta lập nhóm chat qua webcam!”

“Tuân lệnh!” Dung Hạ bật người hành động.

Vì thế cuộc họp qua webcam rất nhanh được mở, Dung Tiểu Xuân có chút mất tự nhiên đề camera xuống thấp, nhắm trúng Mạc tiểu thư ở bên kia kêu: “Đồ dẫn Dung Tiểu Xuân, không được đem camera chiếu xuống nửa người dưới!”

“A, ” Dung Tiểu Xuân đỏ mặt, “Chỉ là tôi không thích nhìn camera trực diện thôi!”

Dung Hạ ở một bên nén cười: “Anh, xin anh nói nhanh qua chuyện chính vậy.”

Dung Tiểu Xuân hắng giọng một cái, lúc này mới ngượng ngùng kể lại chuyện bữa tối hôm nay.

“Có điểm khả nghi.” Sau một lúc trầm mặc, Mạc tiểu thư phát biểu khô khan.

Dung Hạ nói thẳng: “Cái gì có điểm khả nghi hả, căn bản chính là vô cùng khả nghi! Anh Bảo tại sao lại đột nhiên nói với anh tôi chuyện này? Nếu như anh ấy thật sự muốn thổ lộ tâm tình, đi tìm anh của cô không phải mới là bình thường sao?”

Mạc Vân nhớ tới ông anh mặt đen nhà mình, bộ mặt diễn cảm vằn vện giải thích: “Quân tử chi giao đàm như thủy.”

“Tôi cảm thấy chắc chắn anh ấy có ẩn ý sâu xa.” Dung Hạ giả bộ.

Dung Tiểu Xuân vô đầu: “Chuyện này có thể có ý nghĩa sâu xa gì chứ, chẳng lẽ là cậu ấy muốn ám chỉ tôi bày tỏ trước?”

“Khụ, khụ!” Mạc Vân không để ý ho sặc sụa.

Dung Hạ cũng là không nói gì chỉ nhìn anh trai. Chẳng qua linh quang chợt lóe, hần như có ý tưởng: “Vì sao tôi thấy nghĩ như vậy cũng có vẻ rất hợp lý?”

“Hả hả hả?” Trái tim Dung Tiểu Xuân thành thịch nhảy dựng lên.

Mạc tiểu thư đỡ trán, xem ra anh Tiểu Du quả thực đã đi nước cờ hiểm.

Ba người lại trầm mặc một hồi, Dung Hạ hừ một tiếng: “Anh, cầu hai người nhanh chóng cùng một chỗ đi!”

“Cái gì mà cùng một chỗ, mệt mỏi quá đi, tắm rửa rồi ngủ vậy!” Dung Tiểu Xuân quyết định nhanh chóng, đi loẹt xoẹt trốn vào phòng tắm.

“Con đà điểu kia lại muốn dùng ‘giấc ngủ đại pháp’ để hóa giải phiền não rồi.” Dung Hạ với Mạc Vân gián đoạn hội thoại nhóm.

Giấc ngủ đại pháp tuy rằng có thể làm người ta tạm thời quên đi phiền não, nhưng cũng không phải tốt đến mức tùy tiện sử dụng. Khi làm phiền não mạnh tới mức độ nhất định, sẽ phát sinh ra một loại tên là ‘mất ngủ pháp bảo’ ngăn lại ‘giấc ngủ đại pháp’.

“Yêu người giống như ngủ ngồi trên xe lửa, trong mơ lắc tới lắc lui kinh hãi hoảng sợ. Ngủ một chút rồi bừng tỉnh, mở mắt nhìn ra ngoài thì đã đến nơi rồi...”

Dung Tiểu Xuân ngồi ở cầu thang hẹp hẹp bên cạnh tầng thượng, dùng di động bật bài hát của Bành Cao Tuệ. Hôm nay lời nói của Bảo Du như thả vào lòng cậu một hòn đá, thế nào cũng cọ xát đến phát đau phát đón. Cái loại hoang mang này, thật giống ở trong mơ lắc tới lắc lui.

Đến tốt cùng là cậu ta có ý gì đây? Cậu ta thích mình sao?

Phỏng đoán như vậy thật khó hiểu, không dám nói ra khỏi miệng, trộm giấu ở trong lòng.

Dung Tiểu Xuân xoa xoa hai má, đột nhiên có chút nắm bắt không chính xác. Bản thân rốt cuộc nên vui vẻ, hay là buồn bã? Vui vẻ gì chứ, Bảo Du thật sự thích mình sao? Cậu ta thích mình cái gì, từ khi nào thì bắt đầu thích mình?

Cậu có chút buồn bực, rõ ràng đã muốn chuẩn bị thật tốt để đi bày tỏ, nhưng bỗng nhiên nội dung vở kịch sắp đến, sau đó chính mình đã bị xuất hiện trầm trọng.

Tục hồ phảng phất đã có được cảm tình, nhưng hơn nữa vẫn là bất an cùng do dự. Lưu Gia đã viết: “Bởi vì ta yêu người, cho nên cam bái hạ phong”. Vì thế hạ mình thấp xuống, cậu có thể coi tôi là bảo bối không?

“Là cam nguyện cũng sẽ chẳng sợ khó khăn, không cam lòng sớm lên tiếng thét gào. Tanh muốn em, chuyện khác cũng không để ý. Ngang ngược thành dũng cảm, mờ mịt thành thư thái...”

Khẽ hát, tựa hồ có thể thực sự biến thành dũng cảm. Bài hát này mười năm trước còn có thể khiến mình tỉnh lại, nhưng bây giờ nghe, rồi lòng lại chua xót vô cùng. “Đến được” mức đơn giản như thế, vậy mười năm nhẩn nại cùng ủy khuất này là cái gì đây? Dung Tiểu Xuân tách một chút mở một lon bia, chuẩn bị mượn rượu giải sầu.

Trong phim truyền hình không phải đều diễn như vậy sao? Trên cầu thang chật hẹp, ánh sao sáng đầy trời, cca khúc thương cảm, còn có mấy lon bia trang sức.

Đây chính là một người thất tình nên lãng mạn a! Dung Tiểu Xuân mơ màng nghĩ.

Đằng kia, ông chủ Bảo sau khi về nhà khó có thể ngồi yên bất chợt nghĩ không phải mình lại sai lầm rồi chứ, tâm tình lẩn tránh về Tiểu Xuân cả buổi tối khiến hắn thực lo lắng. Chẳng qua hắn vẫn chưa gọi điện thoại cho Mạc Vân thẳng thắn bảo hắn đơn độc hành động, thì đã nhận được điện thoại của Mạc Vân.

“May mà anh muốn nói cho anh ấy biết chuyện như vậy!” Mạc tiểu thư bên kia đầu dây điện thoại chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

Bảo Du cười khổ: “Có chút suy tính hơn thiệt trong lòng.”

“Anh Tiểu Du, vì cái gì sao đột nhiên nói ra chuyện như thế?” Mạc tiểu thư nghe giọng điệu hắn có phần phiền não, bất giác hạ giọng.

“Chính là chợt rất muốn nói cho cậu ấy ” Bảo Du ngồi trên ghế sa lon xoa xoa ấn đường, “Đột nhiên cũng rất muốn nói hết lập tức.”

“Vậy tại sao không thể nói hết?” Mạc Vân bắt đắc dĩ hỏi.

Bảo Du trầm mặc một thoáng, mới đáp: “Vốn anh chỉ cần nhìn thấy cậu ấy là có thể an tâm, gặp được lại cảm thấy phần chần. Cho đến khi anh tìm được blog của cậu ấy, đến khi anh phát hiện hóa ra cậu ấy thích anh nhiều năm như vậy. Anh khi đó đã nghĩ, nếu như là cậu ấy, nhất định có thể vô cùng vui vẻ ở chung một chỗ, nhất định sẽ khác ngày trước. Nhưng mà cậu ấy chỉ có cho đi tình cảm, cự tuyệt không nói ra, anh đột nhiên không biết làm thế nào để đối xử với cậu ấy.”

“Cho nên anh đau lòng sao?”

“Đúng vậy, ” Bảo Du hừ lạnh một tiếng, “Anh ám chỉ rõ ràng vòng vèo như vậy, cậu ấy tại sao lại không phát hiện.”

“Ha ha ha ha...”

“Vốn anh muốn tiến hành từng bước, sau đó thời điểm thích hợp nói cho cậu ấy biết, nhưng hắn lại bắt đầu đi xem mắt, ” Bảo Du nói xong, có chút ý nghiêng răng nghiêng lợi oán hận, “Tâm ý của anh, cậu ta thật sự một chút cũng không cảm nhận được!”

“Ha ha ha, tựa hồ nghe qua đúng là cố gắng khiến ta khó chịu.”

Bảo Du hít một hơi sâu rồi thở dài: “Cậu ta rõ là chậm chạp muốn chết, anh nuốt không trôi cơn tức này!”

“Hai người các anh đều tự mình rồi rắm, thật sự là vô cùng kì lạ. Anh Tiểu Du, khí phách của anh đâu rồi?” Mạc Vân dở khóc dở cười. Hai người này một người tự rối loạn một kẻ ngằm chịu đựng không phát, đến tột cùng là ai tra tấn ai?

Bảo Du vẫn chưa trả lời, chỉ nghe thấy đầu bên kia điện thoại thay đổi thanh âm: “Đồ đàn, mau hành động đi.” Kia đúng là giọng Mạc Ngôn, một bên còn có tiếng cười của Mạc Vân. Hừ, gặp phải anh em tốt thanh mai trúc mã! Ông chủ Bảo bị cười nhạo thẹn quá hoá giận cúp điện thoại.

Lần đầu yêu thương tổn hao hết dịu dàng và kiên nhẫn, chẳng qua chỉ có một mình nhiệt tình. Dần dần tâm sức trở nên không tốt, thì vẫn phải làm bộ tinh thần phần chần mỗi ngày. Trong tim lặng lẽ hở miệng vết thương, ngoài mặt vẫn là tiêu sái phong lưu. Về sau suy nghĩ dứt khoát buông tha cái gốc tình cảm này đi, đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng!

Nhưng là lần thứ hai động tâm, chuẩn bị thật cẩn thận đối tốt với người kia, muốn dùng buồn chán mai phục, mong được kỳ tích khi bất ngờ đánh tới. Muốn dùng tâm tư chu chu đáo đáo, mỗi ngày đều đối tốt

với cậu ta một chút, phải chăng sẽ có một ngày cậu ấy sẽ không rời khỏi chính mình. Nhưng mà người trong tim kia lại tuyệt nhiên chẳng thể cảm nhận được tình nghĩa của mình. Có đôi khi cảm thấy tức giận, lại muốn cây mạnh căn răng nhện xuống cầu xin một sự viên mãn. Nghĩ rằng tình yêu có thể ôm cây đợi thỏ, rồi cuộc toan tính khó thành.

Bất quá đều là tra tấn bản thân thôi. Toàn bộ thâm thương cùng khổ tâm, đều là tra tấn bản thân.

Dung Tiểu Xuân, tôi biết màu sắc cậu thích nhất, tôi biết đồ ăn cậu thích nhất, tôi biết ca khúc cậu thích nhất, tôi biết bộ phim cậu thích nhất, tôi biết tạp chí cậu thích nhất, tôi biết nơi cậu hướng về, tôi biết toàn bộ khẩu vị ăn vặt cậu thích, tôi biết cậu bốn giờ bốn mươi phút chiều sẽ bắt đầu thưởng trà.

Quà tôi tặng cho cậu, đều bọc bằng màu cậu thích; mỗi lần tôi mời cậu đi ăn, chỉ gọi món mà cậu thích; trước khi đi ngủ tôi đều nghe bài hát cậu thích nhất, nghĩ cậu sẽ hay ngâm nga; mỗi lần không chút để ý mà đưa đồ ăn vặt cho cậu, đều là tự tay tôi chọn. Tôi lấy sơ yếu lý lịch của cậu, dựa theo thư điện tử của cậu mà tìm kiếm cậu trên mạng. Dù cho chỉ là một chút manh mối dấu vết, chỉ muốn gặp lại cậu nói vài câu.

Còn cậu, khi nào mới có thể rời khỏi thế giới của mình, chứng kiến chiếc lưới tôi dùng tình yêu dệt thành đây?

12. Chương 6-1: Tiến Triển Mới (thượng)

Chuyện kể rằng ông chủ Bảo dễ kích động chủ động xuất kích, bí mật nằm vùng, nói bóng nói gió, không nghĩ tới một lần ám chỉ đã tự đánh chân mình. Hoàn toàn không để cho người kia có cảm giác tiến hành từng bước, cũng hoàn toàn không nhẫn nại lâu để chờ “thời cơ thích hợp”, tóm lại chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, không thể đạt tới ước nguyện ban đầu.

Kỳ thật vẫn là sợ. Rõ ràng đã sớm nhủ bản thân phải tránh chuyện yêu đương, ba mươi tuổi ngay trước mắt, mà lại phải thu xếp tâm tư yếu đuối. Rất rất muốn gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay, vì thế liền không kìm được việc đùa giỡn tâm cơ. Bảo đảm chắc chắn có thể có được, lại muốn bảo đảm chắc chắn chính mình sẽ không bị tổn thương, nhưng kết cục vẫn là người khác mệt mỏi.

Bảo Du nghĩ tới nghĩ lui, một khi đã như vậy thì sẽ có chiêu lấy lui làm tiến, chỉ vì mở ra tử cục này.

Anthony: Cậu không định tỏ tình có phải không?

Anthony: Rất nhiều ngày cậu chưa cập nhật nhật ký.

Anthony: Hi vọng cậu có thể vui vẻ lần nữa.

Spring trả lời Anthony: Ở chỗ chúng tôi trời mưa.

Mùa mưa dầm lại đến, tương tự như cảnh vật, trong lòng cũng không đồng nhất.

Kỳ thật ghé dài ướt đầm đã loang lổ bạc màu, còn mấy tờ quảng cáo nhỏ bé chưa xé hết. Hơn mười mét có một chiếc đèn đường, nước sơn trắng bong ra từng mảng, lộ ra trong phần kim loại nhẵn bóng bên trong. Thiêu thân bay giữa mưa phùn, có thể thấy được màu hồng nhạt của ánh đèn trên đôi cánh, nó cứ gắng sức như vậy, cuối cùng rũ cánh quay cuồng trong vòng vũng nước.

Đã chẳng còn cà phê giá rẻ, đã không còn hoài niệm muốn kể. Trái tim Dung Tiểu Xuân cứ trống rỗng như thế, mưa đọng lại trên lông mi cậu, tựa hồ chớp mắt là hạt nước sẽ lăn xuống. Cậu yên lặng ngồi đó, nỗi lòng không biết bay tới nơi nào, thật lâu sau khi định thần mới phát hiện hết mưa rồi sao? Ngẩng đầu nhìn lên, là một chiếc ô hoa văn kẻ vuông màu lam đậm. Quay đầu lại, thấy Bảo Du khẽ cười với cậu: “Khó trách tìm không thấy cậu, hóa ra luôn tìm nhầm chỗ.”

“Các cậu đã lộn chỗ, nhà của chúng tôi ở tiểu khu bên kia.”

“Cậu có ngẩng đầu nhìn qua cửa sổ không? Đây không phải phòng của tôi.”

“Ngày mưa không mở ô sẽ sinh bệnh.”

“Sao lại chẳng nói câu nào?”

“Dung Tiểu Xuân?”

Dung Tiểu Xuân nheo mắt lại, thở phào một cái: “Là anh để Mạc tiểu thư nói cho tôi biết những chuyện kia sao?”

“Gi cơ?” Bảo Du nghiêng đầu nhìn cậu.

Dung Tiểu Xuân nhú mày: “Âm mưu quỷ kế này của anh.”

Bảo Du không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận: “Vua chậm chạp Dung Tiểu Xuân.”

“Chuyên gia âm mưu ông chủ Bảo.” Dung Tiểu Xuân rầm rì đáp, giọng điệu lại nhẹ nhàng một chút.

“Biết tôi để ý như vậy, vất óc tính kế như thế, cậu lại vui vẻ sao?” Trong lời nói của Bảo Du lại mang theo ý chiều chuộng dương dương tự đắc.

“Không phải, ” Dung Tiểu Xuân cười ngây ngô, “Ha, tôi sẽ không nói câu đó đâu.”

“Ừm?” Ông chủ Bảo ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Tuyệt đối tôi sẽ không là người nói câu đó trước tiên đâu, anh cần phải giác ngộ.” Dung Tiểu Xuân trong lòng định trước vênh váo đắc ý bảo.

Ông chủ Bảo lại đưa tay: “Tới bắt tay nào.”

“Để làm chi?” Dung Tiểu Xuân cảnh giác nhìn hấn.

Ông chủ Bảo nháy mắt mấy cái: “Chúng ta giảng hòa.”

Dung Tiểu Xuân vươn tay khó khó chịu chịu nắm một cái, lại nhanh chóng rút tay về: “Tôi vẫn rất giận anh.”

“Tôi biết, thực xin lỗi.”

“Trong thời gian ngắn sẽ không tha thứ.”

“Rất xin lỗi.”

“Tôi nhất định sẽ không là người nói câu đó trước...”

“...”

Hai người căng ô, ngây ngốc ngồi trên ghế dài.

Cuối cùng, Dung Tiểu Xuân gãi gãi đầu: “Kỳ thật sau này tôi đã biết mình nhầm chỗ.” Hình như là một kiểu ăn ý, ăn ý với mấy năm đặt tình cảm sai vị trí.

“Không vấn đề gì, ” ông chủ Bảo nhẹ đáp, “Tôi sẽ nói cho cậu biết vị trí chính xác.”

Vào trong ngực tôi, hoặc là, ở trong tim tôi.

Không phải nói một câu bắt tay giảng hoà là có thể chữa lành hiềm khích trong lòng, ngôn ngữ và hành động tạo thành thiếu sót đáng tiếc đã lưu lại dấu vết trong tim. Có phải lần nữa lui về sau giới hạn an toàn sẽ tốt hơn không?

Bảo Du nhìn thấy Dung Tiểu Xuân bắt đầu duy trì khoảng cách an toàn, trong lòng ngập tràn bất đắc dĩ. Cố gắng xoay chuyển tình thế, vẫn không thể trở lại thời điểm chưa từng phát sinh chuyện gì. Trong lòng hai người đều có tính toán của mình, không để lộ ra ngoài.

Nếu quả thật như lời Mạc Vân, yêu đương như chiến trường, vậy giờ phút này Bảo Du đã đi nhầm một bước. Ở mặt ngoài hòa bình, nhưng sóng ngầm mãnh liệt.

Nhân viên nhà hàng XX gần đây cảm thấy có phần kỳ quái, bởi vì bầu không khí giữa quản lý gốc và ông chủ Bảo đã xảy ra biến hóa vi diệu. Cảm thấy quản lý vẫn như vậy không hề có đếm xu nịnh, mà ông chủ trước mặt cậu biểu cảm lại nhu hòa rất nhiều.

Cô nàng lễ tân không khỏi cảm thán với đốc công: “Hai người tạo thành một thế giới tôi thật sự không có, loại khí lực thu hút nhau này tuyệt đối không phải lực vạn vật hấp dẫn.”

Đốc công cũng bày ra một dáng vẻ xúc động: “Bởi vì giữa bọn họ có một con sông tình yêu thật sâu mà chúng ta không thể vượt qua.”

“Haish...”

Biết rõ rằng đốc công thích nói đùa, cũng biết rõ chỉ là lời trêu chọc của bọn họ lúc nhàn rỗi, nhưng Dung Tiểu Xuân ở trong góc vô tình nghe thấy vẫn trộm đỏ mặt, dứt khoát trốn vào phòng làm việc của mình. Có điểm muốn cười lại có điểm ngượng ngùng, cậu tự xoa xoa mặt và nói với chính mình, ngàn vạn lần đừng tha thứ cho tên chuyên gia âm mưu kia.

Phiền não lâu như vậy, miên man suy nghĩ lâu như vậy, còn ở không trung thổi qua một trận gió lạnh. Kết quả là chẳng qua do người kia quá để tâm mà bày ra ván cờ. Song cũng chẳng phải không hoan hỉ. Hóa ra cậu ta không xem nhẹ mình, hóa ra cậu ta cũng thích mình. Giống như toàn bộ bề tặc đã có lời giải trong nháy mắt, trên trời rớt xuống bảo vật.

Thất thần vài giây, Dung Tiểu Xuân lại tâm viên ý mã (nghĩ chuyện nọ sang chuyện kia), hơ hơ cười ngây ngô hai tiếng, ví như chuyện tỏ tình nhất định không nói ra miệng trước.

Tôi sẽ không vì yêu chiều mà kiêu căng trói buộc trái tim của cậu, nhưng tôi cũng chẳng để cậu tùy ý nhào nặn. Hết thấy thanh linh lập lại đi, siêu nhân Dung Tiểu Xuân cũng có kiêu ngạo của mình!

Đã nhiều ngày vừa đúng dịp nhà hàng XX kỉ niệm tròn năm khai trương, thực ra những năm sau nhà hàng đều tổ chức hoạt động, đơn giản chính là hài hước thôi. Nhưng toàn tâm toàn ý vì việc hài hước này mà chuyên chú công tác như Dung Tiểu Xuân, thật sự bận đến độ đem chuyện phiền não yêu đương ném hết qua đầu. Không từ mà biệt, dù sao mấy năm nay đều trôi qua như vậy, cũng chẳng chênh mấy ngày. Trong đầu cậu “Sự nghiệp làm trọng” rất nhanh vận động làm trung tâm, những chuyện khác hết thấy đều là mây bay.

Tuy nhiên ông chủ Bảo ai oán, Dung Tiểu Xuân chiếm thượng phong liền không cảm kích, trịnh trọng lạnh nhạt, chọc đến ông chủ Bảo từ trước tới nay thích nắm đại cục trong tay thực sự khó chịu. Vì thế hẳn nhện không được vào ngày kỉ niệm đầy năm của nhà hàng nảy ra ý tưởng.

Kỉ niệm mừng đầy năm tuy nói chuẩn bị quà rất nhiều khách hàng, nhưng nhân viên nhà hàng cũng vẫn có phúc lợi. Chẳng hạn hàng năm tuyển chọn một nhân viên xuất sắc của nhà hàng, không những được tăng lương, còn có thể đạt một phần thưởng nho nhỏ. Cho nên tới mấy ngày kỉ niệm, nhân viên đều vừa hồi hộp vừa chờ mong.

Hoạt động kỉ niệm thường diễn ra trong ba ngày, nhân viên xuất sắc của nhà hàng sẽ công bố vào ngày thứ ba. Dung Tiểu Xuân thân là quản lý, đối với nhân viên của hàng là hiểu biết nhất, cậu thật không có kì vọng gì. Vốn tưởng rằng có thể thuận thuận lợi lợi kết thúc đợt kỉ niệm, lại bởi vì ông chủ Bảo tới nên thành kì quái. Làm một chuỗi nhà hàng, kỉ niệm ngày thành lập đều diễn ra cùng một ngày. Theo lý thuyết ông chủ Bảo rất ít khi ở tại đây, ngày chỉ ở một cửa hàng, có thể hôm nay ông chủ Bảo đến đây sẽ không đi.

Mãi cho đến buổi tối đóng cửa, rất nhiều nhân viên đã được nghỉ hết ca cũng đến đây. Công bố nhân viên xuất sắc nhất, mọi người nên chúc mừng nên tới nói một câu ngưỡng mộ.

Mọi người còn tưởng rằng tất cả các tiết mục đã kết thúc, thì ông chủ Bảo lên tiếng: “Nhà hàng hàng năm chọn ra một nhân viên xuất sắc, thật lòng cảm ơn vì sự cố gắng làm việc của các bạn. Hiện tại chuỗi nhà hàng của chúng ta cũng có quy mô tương đối, cho nên năm nay sẽ bình chọn quản lý xuất sắc, cảm ơn các quản lý đã cố gắng.”

Lời này vừa nói ra, mọi người liền minh bạch, ông chủ đã đến đây, quản lý xuất sắc tuyệt đối là Dung Tiểu Xuân không chạy đâu được. Nhưng thật ra lúc trước Dung Tiểu Xuân hoàn toàn không biết ý đồ đến đây của Bảo Du, vèn vèn nói một câu như vậy, cậu liền mơ mộng.

Đợi khi Dung Tiểu Xuân kịp phản ứng, không khỏi có chút xấu hổ, một sự “kinh hỉ” lớn như vậy, bản thân hoàn toàn không chuẩn bị. Cậu nhóc thiếu sức này linh quang chợt lóe: việc này liệu có phải công tư không

phân biệt đúng không? Mọi người bình thường nói cậu với ông chủ rất chân chó, sau này liệu mình có bị nói thành quản lý nhỉnh nọt không? Tóm lại người kia là kinh như chẳng hỉ, lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

Ông chủ Bảo ngó tên gốc kia một cái, nhìn bộ dạng ngơ ngác của cậu, trên mặt không chút sắc thái vui mừng, liền đoán được tâm tư nhỏ nhỏ kia.

Kỳ thật lần này thật sự là Dung Tiểu Xuân nghĩ đã rẽ sang lối khác rồi, tuy rằng cậu luôn một bộ dạng chân chó, nhưng không thể gạt bỏ cố gắng thường ngày. Mà nhân viên cửa hàng tự nhiên sẽ ủng hộ tự quản lý, sôi nổi vỗ tay.

Dung Tiểu Xuân được hoan nghênh có phần lúng túng, hắng giọng một cái, ngượng ngùng nói: “Khụ, cảm ơn mọi người, tôi làm việc vẫn chưa thực sự tốt, tôi sẽ tiếp tục cố gắng...”

Ông chủ Bảo lắc lắc tập văn kiện trong tay: “Được rồi, Tiểu Xuân, giấy tờ này là văn bản đề cử của các quản lý khác. Cậu chính là quản lý xuất sắc nhất của nhà hàng chúng ta, vất vả cho cậu rồi.”

Dung Tiểu Xuân liên tục xua tay: “Đây là công việc của tôi thôi...” Lời còn chưa dứt, ông chủ Bảo đã ôm chầm lấy cậu. Dung Tiểu Xuân thật giống một người máy bị hết điện, cơ thể buông lỏng, toàn bộ bộ phận lắp ráp trên người đều đình chỉ vận hành.

“Cậu đã khiêm nhường như thế, quản lý ưu tú nhất vẫn chưa có phần thưởng, tạm thời tặng cậu một cái ôm của sếp.” Ông chủ Bảo cười nói.

Thời tiết hôm nay thoải mái, nhân viên cửa hàng hiếm khi thấy ông chủ căng thẳng lại nói đùa, cũng nhin không được mà ồn ào. Lại trông Dung Tiểu Xuân Dung quản lý mặt căng đến đỏ bừng, cả người đều đại ra, cũng thành một trận cười thiện ý.

Độc công giả giọng nữ: “Ông chủ tặng quản lý một cái ôm chúc phúc!”

Lễ tân cũng cười nói: “Quản lý đại khái đã sắp cháy khét, cậu xem, hơi nước bốc ra từ lỗ tai kia.”

Tiểu Xuân rút cuộc cũng tỉnh lại, một phen đẩy mạnh ông chủ ra, ngượng ngập lắp bắp nói: “Này, loại phần thưởng này có tặng cũng chẳng muốn nhận.”

“Quản lý thẹn thùng!” Không biết người nào xấu xa kêu một tiếng, mọi người cười phá lên.

Dung Tiểu Xuân cảm giận vung tay lên: “Ai tiếp tục cười sẽ bị trừ tiền thưởng!”

Ông chủ Bảo liếc xéo cậu một cái.

Dung Tiểu Xuân tiếp tục vung tay lên: “Đương nhiên, chủ yếu vẫn do ông chủ quyết định!” Xong đời, tính chân chó sửa chữa được.

Nếu nói Dung Tiểu Xuân không vui, cũng không hẳn vậy. Công tác được khẳng định, quản lý Tiểu Xuân tự nhiên vui rạo rực nha. Hơn nữa ông chủ Bảo tuy rằng khen ngợi cậu, nhưng lại chẳng có phần thưởng vật chất nào, cũng làm cho ngừng người liên quan Dung Tiểu Xuân này về loạn thất bát tao lo lắng không ít. Kỳ thật nỗ lực công tác như vậy chẳng qua vì đó là bốn phần công việc, Dung Tiểu Xuân chưa từng nghĩ tới phần thưởng đặc biệt ngoài quy định, cho nên chỉ cần được khen ngợi ngoài miệng cũng thực sự vui vẻ. Vì thế vài ngày tốt đẹp liên tiếp, quản lý Tiểu Xuân lại bất tri bất giác khôi phục tính chân chó ngày trước, ở trước ông chủ Bảo như thể một chú cún đáng yêu lắc mạnh cái đuôi.

Tạm không nhắc đến tướng tượng thú vị xấu xa của ông chủ Bảo, nhưng thật ra hẳn rất hài lòng bản thân sớm đã bắt đầu kế hoạch bình chọn quản lý ưu tú. Thời điểm mới đưa ra ý kiến này, còn có các quản lý khác đều câu nệ tham gia sớm nhất, cần cù chăm chỉ Dung Tiểu Xuân đã bỏ phiếu, vì thế lúc ấy ông chủ Bảo liền muốn gây ngạc nhiên cho Tiểu Xuân. Hắn đẩy kính một cái, xem ra sự chuẩn bị kĩ càng ngày trước vẫn có thể dùng tới ở thời điểm thích hợp, nói thế nào lần này cũng chính là hóa giải bế tắc với Dung Tiểu Xuân. Hồi tưởng một chút bộ dạng đỏ mặt ngẩn người của Dung Tiểu Xuân, ông chủ Bảo đắc ý cười. Đến nỗi phần thưởng chân chính của quản lý xuất sắc, vẫn là đặt dưới danh nghĩa tiền thưởng cuối năm đưa về Tiểu Xuân.

Mọi thứ ban đầu như muốn dựa theo mong muốn của ông chủ Bảo thuận thuận lợi lợi phát triển, song hẳn không hề tính đến Dung Hạ lại đâm một cước.

Chuyện kể rằng Dung Hạ sớm cảm thấy mấy ngày nay tâm tình anh trao tốt vô cùng, liền đoán có phải Bảo Du lại bày ra con thiêu thân ma nào đấy không. Nên vừa hỏi, Dung Hạ không khỏi tặc lưỡi thở dài: “Anh Bảo rất thủ đoạn!”

Dung Tiểu Xuân không kịp phản ứng: “Thủ đoạn gì?”

Dung Hạ vừa trợn mắt, vừa túm lấy Dung Tiểu Xuân lắc mạnh: “Anh, anh tỉnh lại! ANh Bảo trêu chọc anh trước mặt mọi người, tại sao anh không phản kháng hả!”

“Em, em, em nói bậy gì đó!” Dung Tiểu Xuân tức giận đáp.

“Anh quả nhiên là đồ đàn.” Dung Hạ chỉ tiếc rên sát không thành thét.

Vẫn còn có phần lo lắng cho cậu anh ngốc, Dung Hạ trộm gọi điện thoại cho Mạc Vân, kể chuyện này.

Mạc Vân ở đầu bên kia điện thoại nhin không được cười, lại đổi lấy Dung Hạ ác thanh ác khí: “Phản đồ, cô phân tích chút đi.”

Mạc tiểu thư đành bất đắc dĩ, Dung Hạ vẫn giận cô chuyện giúp ông chủ Bảo thám thính tâm tư Tiểu Xuân. Cô nhẹ nhàng nói: “Anh Tiểu Du lấy việc đánh vào tâm lý làm đầu nha.”

“Đánh vào tâm lý?” Dung Hạ như có suy nghĩ.

Mạc tiểu thư cảm khái: “Nghe cậu bảo Tiểu Xuân mấy ngày nay tâm tình tốt như vậy, anh Tiểu Du tuyệt đối đã làm rất tuyệt.”

Dung Hạ tự bênh vực mình: “Hừ, cái tên chuyên gia âm mưu kia! Không thể để anh Bảo tiếp tục bắt nạt anh tôi.”

Mạc tiểu thư lắc đầu: “Anh Tiểu Du đặt người ta trong lòng bàn tay vẫn còn kém lắm...” Kỳ thật anh em họ Dung đều là đồ ngốc sao?

13. Chương 6-2: Tiến Triển Mới (hạ)

Liên tiếp tốt mấy ngày, Dung Tiểu Xuân đều mười phần hăng hái. Nhân viên cửa hàng sôi nổi biểu đạt, chứng kiến quản lý hoa hướng dương dốc lòng như vậy, thế nên mọi người cũng tràn đầy sinh khí.

Cho đến một buổi tối nọ, khi quản lý hoa hướng dương thị sát công việc đột nhiên héo rũ.

“Có cái gì không ổn.” Thầm nắm trong tay đại cục của nhà hàng, đốc công tiến đến trước quầy lễ tân.

Lễ tân hưng phấn hỏi: “Làm sao vậy làm sao vậy?”

“Quản lý đã nhìn bàn kia năm phút rồi, thần sắc khẩn trương thái độ kích động.” Đốc công gạt đầu ghi nhận có chuyện lạ.

Dung Tiểu Xuân vì sao lại héo rũ? Bởi vì cậu thấy một người nhìn quen mắt, một người quen mắt mà cậu không muốn gặp lại.

Đây chẳng phải là bạn trai cũ của ông chủ Bảo sao? Quản lý Tiểu Xuân trở nên chao đảo thần kinh. Bạn trai cũ đến đây, ngàn vạn lần đừng để ông chủ Bảo biết!

“Quản lý, anh lén lút như vậy làm cái gì? Là bắt gặp bạn gái cũ bị anh chia tay trước đây hả?” Đốc công rút cục nhin không được.

“Hừ, bạn gái cũ cái gì.” Dung Tiểu Xuân đỏ mặt, khẩu khí có phần khó chịu. Rõ ràng là bạn trai cũ bị vứt bỏ của ông chủ mới đúng!

“Nhưng mà quản lý, nếu anh cứ nhìn người khác chằm chằm như vậy, sẽ bị phát hiện ngay!”

Hoa hướng dương quản lý lúc này mới nhớ tới hành vi của bản thân lúc này đúng là “rình coi”, vì thế xấu hổ mà hắng giọng, giảm bớt hiếu kỳ, giả vờ như đi thị sát xem đông ngó tây.

Chúng kiến người kia, Dung Tiểu Xuân trong lòng không nghĩ ngợi thêm cũng chẳng được. Nhưng là, cũng chỉ ngẫm lại, trong lòng vừa giận hằn lãnh mạc khiến ông chủ Bảo khổ sở, lại thấy mình may mắn khi hằn chia tay ông chủ Bảo. Cẩn thận ngẫm lại, cảm thấy tâm lý “không nói lời yêu” của ông chủ Bảo cũng do hằn làm hại. Tâm tình Dung Tiểu Xuân đối với bạn trai trước của ông chủ Bảo rất phức tạp, hâm mộ ghen tị hận ở một bên, lại mừng thầm, rồi tự thấy chán ghét mình. Tóm lại các loại tâm tư thay đổi, nghĩ cứ nhắm mắt làm ngơ là được rồi.

Thế nhưng khi nghĩ muốn nhắm mắt làm ngơ, liên tiếp vài ngày người nọ lại thoáng qua trước mặt cậu. Cuối cùng, hằn thậm chí ở cửa hàng tiện lợi, bắt chuyện với Dung Tiểu Xuân.

“A, xin chào.”

“Hơ, cậu nói chuyện với tôi sao?” Dung Tiểu Xuân mờ mịt.

“Anh chính là Dung Tiểu Xuân.” Người kia cười tao nhã.

“Ah, ” Dung Tiểu Xuân có điểm giật mình, lại giả bộ đáp, “Nhưng tôi không biết cậu.”

Trong nháy mắt tâm tư Dung Tiểu Xuân trăm chuyển ngàn hồi, làm sao cậu ta biết được chuyện của mình với Bảo Du, còn biết tên mình? Cậu ta muốn tái hợp sao, oa, vậy có phải sẽ khiêu khích mình, sau đó ở trước mặt Bảo Du kể rằng mình nói bậy? Dung Tiểu Xuân nhanh chóng nghĩ tới rất nhiều nội dung phim truyền hình, không khỏi ưu tư. Ngây người nửa ngày, cậu mới máy móc nói tiếp: “Xin chào, gọi thẳng tên cậu ta, hiện ta tôi cũng không dám, ha ha.” Cậu cười gượng hai tiếng, trong lòng cũng lúng túng.

Người thanh niên tựa hồ không thấy Tiểu Xuân mất tự nhiên, chỉ nói: “Không gọi ở trước mặt anh ấy thì chẳng có vấn đề gì. Tôi là Dịch Thu, thật mạo muội.”

“A, xin chào, ” Dung Tiểu Xuân có điểm xấu hổ, không biết nói tiếp như thế nào, “Tôi là Dung Tiểu Xuân, ày, cậu cũng biết rồi.”

Dịch Thu trong thấy người kia luống cuống, nội tâm có chút muốn cười: “Nhìn anh như vậy, chắc thường xuyên bị Bảo Du bắt nạt?”

Dung Tiểu Xuân giật mình, chẳng lẽ này cậu bắt đầu cười nhạo tôi? Vì thế lập tức làm bộ thâm trầm: “Sao lại biết, Dịch tiên sinh cậu nói đùa rồi.”

Buổi tối mùa xuân vẫn còn cảm giác mát mẻ, Dịch Thu mua hai lon cà phê ở máy bán hàng tự động trong cửa hàng tiện lợi, đưa cho Tiểu Xuân một lon: “Anh nhất định đang nghĩ tôi tìm anh có việc gì phải không?”

Dung Tiểu Xuân ngửi thấy mùi hương cà phê quen thuộc, tâm tình có điểm phiền muộn, gật đầu.

“Bắt đầu là bởi tò mò, nên mới mạo muội bắt chuyện với anh, ” Dịch Thu uống một ngụm cà phê, lại vì mùi vị cà phê của máy bán hàng tự động mà nhíu nhíu mày, “Tuy rằng không muốn nói như vậy, nhưng đúng là tôi mắc nợ học trưởng.”

Dung Tiểu Xuân chú ý sự thay đổi xưng hô của hằn, có chút ê ẩm: “Cậu đến thị uy sao?”

Dịch Thu bật cười: “Trong lòng anh tôi là người kém cỏi như vậy sao?”

Dung Tiểu Xuân cúi đầu nhìn cà phê: “Cay nghiệt ích kỷ chẳng hạn.”

“A, quả nhiên là anh vẫn biết tôi ” Dịch Thu mỉm cười, “Bất quá lại nói tiếp, trên thế giới này ai có thể thực sự vô tư đây? Anh có nghĩ tới hay không, yêu hết thầy mà không được oán hận, đều là vì ích kỷ. Nếu không phải ích kỷ, cần gì phải cho người anh không thích một kết quả đây?”

“Cậu nói như vậy tựa hồ có phần ngụy biện.” Dung Tiểu Xuân nói.

“Chúng ta đều là người thường mà thôi, đều có tư lợi cũng rất bình thường. Thật giống như hai người các anh đều có tư lợi riêng của mình, ai cũng không chịu tổn thương trước, không phải sao?”

“Cậu biết quá nhiều.” Dung Tiểu Xuân bắt mồm.

Dịch Thu cười khê: “Tuy rằng chia tay, nhưng tôi với học trưởng còn có thể là bạn bè thôi.”

Dung Tiểu Xuân lắc đầu: “Chỉ có điều, suy nghĩ của người có chút méo mó.”

Tại sao có thể là bạn bè, trải qua tình yêu như vậy cùng tổn thương khó quên sâu sắc như thế.

Địch Thu vừa tách khỏi Dung Tiểu Xuân, liền đem cái lon cà phê giá rẻ kia ném vào thùng rác. Hắn cầm di động, gọi một cuộc điện thoại: “Tôi vừa trò chuyện qua cùng anh ấy, việc anh ấy muốn nghĩ thế nào, là chuyện của riêng anh ấy.”

“Ừ, vất vả cho cậu.”

Địch Thu cười nhẹ một tiếng: “Thoạt nhìn đúng là một kẻ tính cách vô tư, anh thật đúng là hao tổn tâm huyết.”

“Bởi vì lưu tâm, cho nên mới phải mất nhiều khổ tâm như vậy.” Người ở đầu bên kia điện thoại thân nhiên đáp

“Cứ như thế đi, học trưởng, cảm ơn anh trước kia đã chiếu cố tôi. Giúp anh chuyện này, hai chúng ta chẳng còn thiếu nợ nhau.”

“Địch Thu, nhiều năm như thế, nói chuyện với cậu vẫn là gay gắt.” Bảo Du nhăn mày nhăn mặt một chút, từng trả giá nhiều như vậy nhưng quả thực không cần báo đáp gì hết. Trước kia rất muốn chẳng qua là một lòng đáp lại thôi, nhưng hiện tại lại chỉ đổi được một câu như vậy nên khó mà chịu được.

“Đoạn tuyệt sạch sẽ chẳng phải là tốt nhất sao?” Địch Thu nói.

Chỉ có quyết tâm tàn nhẫn, miệng vết thương mới có thể chữa khỏi nhanh chóng. Bảo Du cũng chẳng tiếp tục do dự, rõ ràng đáp: “Được rồi, chúng ta không thiếu nợ nhau.”

“Ừ, ” đầu bên kia điện thoại chần chờ một chút, mơ mơ hồ hồ trả lời một tiếng, “Chúc mừng anh...”

Nếu nút thắt giấu trong lòng có thể cởi bỏ dễ dàng như vậy, sẽ không còn khúc mắc. Bảo Du may mắn gặp được một người, hẳn vì người kia chẳng sợ kéo vấy miệng vết thương, cũng muốn tâm tư hồi phục.

Như vậy thật tốt, qua cơn đau này sẽ là một khởi đầu mới.

Nói không nên một lời: cảm ơn anh, học trưởng. Còn có, thực xin lỗi.

Địch Thu có chút quyến luyến sự ấm áp trong lòng bàn tay do cà phê mới bị bỏ đi lưu lại, nhưng hắn nhét tay vào túi, một mình hòa vào đám người vội vã trong ánh sáng cuối ngày.

Rõ ràng đã trao đổi tâm ý, cho nên tỏ tình chẳng qua là một vấn đề hình thức. Hai kẻ gần ba mươi lúc này một mực trẻ con vô cùng, ai cũng không chịu mở miệng trước.

Sau khi Dung Tiểu Xuân về nhà, liền bắt đầu tự hỏi vấn đề “ích kỷ” này. Thế nên nói, bản thân mình đối hờn không bày tỏ trước là ích kỷ sao? Nhưng Địch Thu cũng nói, ông chủ Bảo không chịu mở miệng, cũng là có chút ích kỷ đi. Nhưng ông chủ Bảo dù sao từng gặp qua một người yêu có ý nghĩ méo mó như vậy, nhất định bị tổn thương, hay mình nhường cậu ta một chút.

Song nếu mình bày tỏ trước, liệu tất cả có thật sẽ vui vẻ không? Bình tĩnh xem, vậy cũng chỉ là qua được lúc táo bón thôi, khúc mắc vẫn tồn tại.

Không được, chứng sợ tỏ tình là cái gì cơ chứ? Tất phải chữa khỏi khúc mắc của ông chủ Bảo mới được! Dung Tiểu Xuân âm thầm động viên bản thân, nam tử hán nên hào hào phóng phóng, Bảo Du, tôi sẽ cứu vớt cậu!

Ông chủ Bảo, không biết anh đối với tư tưởng tiến triển này của Dung Tiểu Xuân có vừa lòng hay không?

14. Chương 7-1: Ba Mươi Sáu Kế (thượng)

“Anh, gần đây anh nghiên cứu binh pháp làm gì?” Dung Hạ vốn cảm thấy quan hệ giữa anh trai mình và anh Bảo có tiến triển rất lớn, tựa hồ ngày viên mãn chẳng còn xa. Thế nhưng dạo này Dung Tiểu Xuân lại lẩn qua lẩn lại, hoảng loạn nghiên cứu binh pháp. Đây là chuyện đang xảy ra?

“A, Tiểu Hạ!” Ánh mắt Dung Tiểu Xuân vụt sáng, “Quân sư, quân sư, lại đây ~ ”

Dung Hạ bụng đầy nghi vấn đi qua, thấy Dung Tiểu Xuân đang xem ba mươi sáu kế: “Anh, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Yêu đương như chiến trường!” Dung Tiểu Xuân nói.

Dung Hạ bị Dung Tiểu Xuân không như bình thường làm nghi hoặc: “Hai người chẳng phải tâm ý tương thông rồi sao?”

Dung Tiểu Xuân bĩu môi: “Còn chưa bày tỏ mà.”

“Khụ, ” Dung Hạ đối với hai kẻ trẻ con này tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Cho nên anh muốn nghiên cứu binh pháp?”

“Hic, anh xem lâu rồi, cũng chẳng có kế sách hay gì dùng được a, ” Dung Tiểu Xuân rung đùi đắc ý, “Quân sư, em xem thử coi?”

Dung Hạ tiếp nhận sách: “Ừm, lừa dối, mượn dao giết người, bịa đặt hoàn toàn, dĩ dật đãi lao (đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công), kế phản gián từ từ...”

“Thế nào, anh dùng kế nào thì được?” Dung Tiểu Xuân chờ mong hỏi.

“Dường như anh Bảo đều dùng qua rồi?” Dung Hạ sờ sờ cằm, “Xem ra anh Bảo đúng là người có tài mưu lược a!”

“Nói vậy!” Dung Tiểu Xuân không phục, “Sao anh chẳng cảm nhận được chút nào cả.”

“Này, anh xem. Lừa dối, dùng việc nói dối và giả tạo với người khác để giấu diếm ý đồ thực sự của mình, mà ở lên lút hành động sau lưng—— anh ấy thích anh lâu như vậy mà chẳng biểu hiện, nhưng ở sau lưng lại làm chuyện mờ ám.”

“Ừm, hình như thế.”

“Bịa đặt hoàn toàn, cái này anh biết —— giả vờ xem mắt chẳng hạn, khiến lòng anh đại loạn!”

“Đúng thế!”

“Kế phản gián, cái này anh biết —— phản đồ chính là Mạc Vân nha, thám thính tâm tư anh nhiều như vậy, hại anh rơi vào cảnh bị vây.”

“Tiểu Hạ, em đừng tức giận tái tạo lại Mạc tiểu thư như vậy!”

“Mượn dao giết người, cái này anh cũng biết vậy —— lợi dụng bạn trai cũ đến châm ngòi tâm tư của anh.”

“Á...”

“Dĩ dật đãi lao, áp dụng chiến thuật không trực tiếp tiến công, mà là cố thủ trong trận địa của mình, làm hao mòn tinh thần địch, khiến kẻ địch mệt mỏi —— chiều này không phải chuyện hiện tại anh ấy đang làm sao!”

Dung Tiểu Xuân nghe xong giải thích của Dung Hạ, ngửa mặt lên trời thở dài: “Bảo Du hẳn đúng là một chuyên gia âm mưu!”

“Không có việc gì, ” Dung Hạ nhất vô ngực, xoa tay nói, “Anh, em là quân sư của anh, để em tới gặp qua anh ấy!”

“Tiểu Hạ, sao anh cảm thấy em hưng phấn quá như vậy?”

“Anh, em chỉ là muốn tốt cho anh, thật đấy!” Nhưng thật ra là Dung Hạ bị khơi mào ý chí chiến đấu chột dạ.

Ông chủ Bảo lẽ thường sẽ chẳng biết Dung Hạ thông minh lanh lợi ở sau lưng mình phá hủy kế sách, hẳn còn đang suy đoán tại sao gần đây Dung Tiểu Xuân không có biểu hiện đặc biệt gì.

Trái lại quản lý Tiểu Xuân, dạo này không còn nông nổi, lại hóa thân quản lý hoa hướng dương tràn đầy sinh khí. Nhưng quan hệ giữa cậu và ông chủ Bảo tiến triển có phần quý dị. Cậu với ông chủ Bảo vẫn một dạng chân chó như cũ, vui vẻ ngoài mặt tươi cười nhưng lại có điểm mơ hồ khó hiểu. Rõ ràng trong nói vẫn nịnh nọt, nhưng khẩu khí lại lộ sự thân mật.

Ông chủ Bảo mất bình tĩnh, nhìn thấy bộ dáng của Dung Tiểu Xuân kia, trong lòng như rối loạn. Có thể thái độ Dung Tiểu Xuân cố tình ám muội.

Dung Tiểu Xuân đối với ông chủ Bảo, ngoài mặt nghiêm túc, kỳ thật trong lòng cười thầm. Cậu đột nhiên hiểu được ông chủ Bảo thích tương kế tựu kế là thế nào. Nhìn thấy ông chủ Bảo rục rịch ngóc đầu dậy, Dung Tiểu Xuân ngoài mặt vẫn là giải quyết việc chung, tuyệt đối không có nửa điểm muốn chịu thua trước hẳn.

Lạt mềm buộc chặt: bức thì binh phản, lỏng thì thế giảm. Áp sát chớ áp bức, sức lực mệt mỏi, ý chí chiến đấu tiêu tan, thả lỏng rồi bắt, thắng dễ như bỡn.

Dung Tiểu Xuân không trực tiếp tỏ rõ thái độ, cũng không ép Bảo Du tỏ rõ. Quả nhiên là không khí mập mờ, không nói ra, chẳng qua để hấn ngẫm này ngẫm nọ. Chờ ý chí chiến đấu của hấn lơ lửng, tùy thời cơ mà hành động.

Cậu có dĩ dật đãi lao, tôi cũng lạt mềm buộc chặt. Vả lại xem ai tổn hao được ai, ai bại trận trước ai.

15. Chương 7-2: Ba Mươi Sáu Kế (hạ)

Qua một thời gian ngắn, ông chủ Bảo tựa như hiểu phần nào về hành động của Dung Tiểu Xuân. Tiểu Xuân đúng là thông minh, có chút khiến người khác nghiêng ngả a!

Ông chủ Bảo dĩ nhiên không thể ngồi chờ chết, vì thế hấn chủ động, mời Dung Tiểu Xuân đi xem phim.

Dung Hạ đối với kế sách này tỏ vẻ khinh thường: “Hừ, chiến thuật cũ rích.”

Kỳ thật hai người cũng chẳng đi xem phim ngoài rạp, mà là đến nhà Bảo Du. Ông chủ Bảo và em trai hấn sau khi trưởng thành đều lần lượt rời khỏi nhà, còn hơn trong truyền thuyết là hành động mua nguyên một tầng lầu của nhà họ Bảo, nhưng thực ra ông chủ Bảo tiết kiệm hơn. Nhà của hấn ở tầng lầu cao nhất, cao hai tầng, thêm một tầng cao được thiết kế theo kiểu chóp nhọn, nơi đó là gác mái.

Hai năm qua ông chủ Bảo và Dung Tiểu Xuân đều là giải quyết việc chung, Tiểu Xuân chưa từng ghé qua nhà ông chủ Bảo. Lần này đến, trong lòng Tiểu Xuân có chút hồi hộp lại có điểm hưng phấn.

“Oa, ông chủ, nhà anh thiết kế cảm giác thật lớn! Chờ sau này tôi có nhà của riêng mình cũng sẽ thiết kế theo kiểu này!”

“Ông chủ, lò sưởi trong tường của anh có thật không vậy? Anh dùng nó sưởi ấm sao?”

“Ông chủ, trong nhà anh còn có phòng giải trí! Hừ, kẻ có tiền thật xa xỉ.”

Ông chủ Bảo cười nói với Tiểu Xuân đang dật dờ hứng thú: “Phải chăng chúng ta nên chuẩn bị cơm trưa trước nhỉ?”

“Chuẩn bị cơm trưa?”

“Buổi chiều xem phim được chứ?” Ông chủ Bảo chỉ chỉ nhìn thời gian, buổi sáng đã qua một nửa, nếu xem hết phim thì bụng cũng sôi lên vì đói.

“Ông chủ anh biết làm cơm sao?” Dung Tiểu Xuân tỏ vẻ tò mò.

“Tiểu Xuân, lúc riêng tư cậu đừng gọi tôi là ông chủ.” Ông chủ Bảo có chút bất đắc dĩ.

Dung Tiểu Xuân cười nói: “Tôi gọi anh là Bảo Du nhé?”

“Dung Tiểu Xuân!” Ông chủ Bảo phát ra khí lạnh.

“Vậy... Tiểu Du?”

“Khụ, tạm chấp nhận.”

“Tôi nhớ sinh nhật anh còn sau tháng sinh của tôi mà, ” Dung Tiểu Xuân dường như phát hiện được gì đó, lộ ra nụ cười thật tươi, khe khẽ thăm thì tiến về phía phòng bếp, “Cá nhỏ cá nhỏ bơi trong nước, chẳng dễ cẩn thận bị mèo con ăn thịt mất rồi...”

Bảo Du đỡ trán, hôm nay người này tâm tình thật tốt.

Hai người cùng nhau ở phòng bếp chuẩn bị, rửa rau thái rau chẳng hạn nhưng thật ra cảm giác vô cùng ảm áp. Làm tốt công tác chuẩn bị, canh cũng cho vào nồi ninh, thời gian đã gần giữa trưa. Dung Tiểu Xuân phụ trách dùng nồi cơm điện thổi cơm, đồng thời trông lửa vừa phải hầm canh, Bảo Du thì phụ trách nấu nướng. Nói thật, kỳ thực chính là Dung Tiểu Xuân chẳng làm cơm.

Thế nhưng hôm nay thực sự kiếm lời rồi! Dung Tiểu Xuân trong lòng mừng thầm, có thể thưởng thức đồ ăn Bảo Du tự tay làm! Trộm nhìn ông chủ Bảo buộc tạp dề, vẻ mặt thành thật, Dung Tiểu Xuân vô cùng vui vẻ. Tiểu Du hay gì nhỉ, ừm, ngay cả tên đọc qua cũng thấy phù hợp, cậu đang im lặng suy nghĩ trong lòng.

May mắn giờ phút này ông chủ Bảo không biết tâm tư của cậu, nếu không đại khái sẽ muốn bóp chết cậu mất.

Kể không nấu nướng – Dung Tiểu Xuân tự giác đi rửa bát sau bữa cơm. Ông chủ Bảo chuẩn bị đĩa phim, hai người buổi chiều liền xem phim bằng máy chiếu. Tuy rằng kém hơn ở rạp, nhưng điều kiện trong nhà càng thêm phần hài lòng. Dung Tiểu Xuân dứt khoát là thỏa nguyện.

Mãi đến khi bộ phim kết thúc, hai người vẫn trầm mặc. Hôm nay quả thật rất vui, nói đúng ra còn chưa phải người yêu, song việc ở chung ảm áp lại khiến trong lòng cả hai dao động. Giờ phút này tựa hồ nhiệm vụ hôm nay hoàn thành, nhưng ai cũng không muốn từ biệt trước.

Cuối cùng vẫn là ông chủ Bảo mở lời trước: “Tiểu Xuân, bây giờ đã muốn về chưa?”

“Nên vậy, ” Dung Tiểu Xuân xem giờ, “Cám ơn đã tiếp đãi, thật muốn viết lén ở chỗ nào đấy ‘Dung Tiểu Xuân đã bơi đến đây một lần.’”

“Đúng rồi, ” Ông chủ Bảo dường như nhớ ra chuyện gì, đột nhiên đề nghị, “Muốn lên gác xem không, tôi cất rất nhiều đồ ở đó.”

Gác xép này thực chất là một tầng lớn, bên trong thiết kế thừa ra một phòng áp mái kiểu tháp chuông, ông chủ Bảo sửa lại toàn bộ kết cấu bằng gỗ, biến thành một căn gác nhỏ có thể lưu giữ kỷ niệm, thoạt nhìn có chút cảm tình khác.

“Ngày trước tôi thu xếp đồ đạc đã phát hiện ra vật này.” Ông chủ Bảo lấy ra một chiếc hộp sắt.

Dung Tiểu Xuân đón nhận: “Nhìn có vẻ khá quen.”

“Cậu mở ra coi.” Ông chủ Bảo cười nói.

Mở hộp ra, Dung Tiểu Xuân cả người ngây dại, nửa ngày mới bừng tỉnh, vừa kinh vừa hỉ lấy ra một bức tượng đất sét từ bên trong: “Đây chẳng phải siêu nhân tôi đưa anh sao!”

Siêu nhân kia được nặn từ đất sét bởi cậu nhóc con vụng về có phần phai màu, bởi đã quá lâu rồi, đất sét đã hoàn toàn bay màu, lộ vẻ cũ nát không chịu nổi. Thậm chí cánh tay siêu nhân giờ về phía trước do bị chạm vào đã rớt xuống.

Bảo Du trông thấy Dung Tiểu Xuân vừa kinh hỉ vừa cảm động, nhin không được dụi dằm hỏi: “Tiểu Xuân, vì sao trước đây lại tuyệt giao với tôi?”

“Ah...” Dung Tiểu Xuân miễn cưỡng đáp một tiếng dài, lăm bằm không muốn nói.

Giọng nói Bảo Du mang ý cười: “Bởi vì tôi nói rằng Mạc Ngôn là bạn tốt nhất của tôi sao?”

“Không phải thế.” Dung Tiểu Xuân cất siêu nhân vào lại hộp sắt, nhanh chóng đáp.

“Ha ha, ” Bảo Du đột nhiên đắc ý nói, “Tiểu Xuân cậu từ nhỏ đã thích tôi.”

Dung Tiểu Xuân quay đầu trừng mắt nhìn hấn: “Vênh váo!”

Ánh nắng hắt vào từ cửa sổ, chiếu vào gương mặt Bảo Du nghiêng nghiêng. Gương mặt này vẫn hệt trong trí nhớ, Dung Tiểu Xuân đột nhiên nhớ tới cậu bạn học Tiểu Du ít nói thông minh, nhớ tới thời kì trung học chỉ dám ngấm nhìn cậu bạn học Bảo từ xa. Khoảnh khắc này, Dung Tiểu Xuân cảm giác bản thân như

bị một cảm giác rầu rĩ và xúc động kì lạ đánh trúng, rất muốn nghiêng người hôn phớt người trước mắt này. Quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, thì ra vẫn còn có thể trở lại bên cạnh người ấy.

Bảo Du hiển nhiên cũng có hồi tưởng, nhưng khi hắn nhận ra sự xúc động và cảm khái trong mắt Dung Tiểu Xuân, trong lòng đột nhiên xao động. Đánh vào tâm lý quả nhiên chính xác, Tiểu Xuân mất bình tĩnh rồi!

Ngay lúc ông chủ Bảo tưởng rằng hai người sẽ có tiến triển mới, tiếng chuông di động của Dung Tiểu Xuân vang lên.

“Anh à, mẹ bảo em hỏi anh chiều có ăn cơm nhà không?” Giọng nói của Dung Hạ lập tức khiến Dung Tiểu Xuân tỉnh táo.

“Báo với mẹ anh sẽ về.” Dung Tiểu Xuân dặn dò, sau đó khép di động. Nhấn nài nào Dung Tiểu Xuân! Ông chủ Bảo căn bản đang đánh động hồi ức nha, còn nhân tiện dùng đến mỹ nhân kế, phạm quy! Không thể đầu hàng!

Ông chủ Bảo thấy Dung Tiểu Xuân bình tĩnh trong nháy mắt, âm thầm bóp cổ tay, trong lòng một mực oán hận Dung Hạ gọi điện tới không phải lúc. Ngoài mặt hắn chỉ có thể cười: “Tôi tiễn cậu xuống nhà nhé.”

Dung Tiểu Xuân gật đầu, trong lòng thầm khen Dung Hạ gọi tới thật là đúng lúc!

Sau khi về nhà Dung Tiểu Xuân càng nghĩ càng cảm thấy hôm nay ông chủ Bảo có âm mưu, vừa ăn cơm tối xong, cậu liền kéo Dung Hạ vào phòng.

Dung Tiểu Xuân đem chuyện hôm nay còn trong trí nhớ kể lại với Dung Hạ, cuối cùng, còn lại một chuyện tự mình gạt đầu: “Tiểu Du thật sự quá xấu bụng, vừa kích động lại vừa dùng mỹ nhân kế nha!”

“Không sao, ” Dung Hạ vỗ vỗ bả vai anh trai ủng hộ, “Không phải đều bị anh bắt thóp sao!”

“Tiểu Hạ em gọi điện đến thật là đúng lúc!” Dung Tiểu Xuân tán dương.

Dung Hạ trong lòng ngấm ngầm thở dài, né được mấy chiêu này cũng chỉ là tạm thời, chính là đối mặt Bảo Du phúc hắc như thế, anh có trốn được một lần, cũng không trốn thoát một đời đâu!

Tại lúc anh em nhà họ Dung trò chuyện vui vẻ, anh em họ Bảo đã liên lạc tình cảm.

“Anh, cuối tuần thực sự không về nhà sao?” Bảo Chiếu hiếm khi bận tâm về ông anh nhà mình.

Bảo Du khẽ cười đáp: “Cha già còn chưa nguôi giận, anh về cũng chẳng có kết quả tốt đâu.”

“Anh, ” Bảo Chiếu định nói lại thôi, “Nếu không phải lúc trước có chuyện giữa em và Tô Lạc, cha cũng sẽ chẳng đặt kì vọng lớn như vậy vào anh. Là tại em không tốt, vốn cha lúc nào cũng rất coi trọng anh...”

“Được rồi được rồi, ” Bảo Du nghe thấy cậu em ít khi chịu thua, trong mắt tràn đầy ý cười, “Lần sau anh về sẽ bảo với cha, đồng tính luyến ái có tính di truyền, hai anh em ta cùng nhau thừa nhận. Còn mỗi việc từ ai di truyền thôi...”

“Khụ, ” đầu bên điện thoại bên kia hiển nhiên bị cách nói này gây kinh hãi, “Anh, thận trọng!”

“Đừng lo lắng cho anh, anh có chừng mực mà.” Bảo Du cười cười làm yên lòng em trai.

“Đúng rồi, anh này, ” Bảo Chiếu cuối cùng hỏi, “Thật sự anh không định cho Tiểu Xuân biết sao?”

“Hử?”

“Anh không có ý định nói cho anh ấy biết anh đã công khai với cả nhà hả?”

Bảo Du đẩy đẩy gọng kính, thản nhiên trả lời: “Anh nói rồi cần có một thời điểm thích hợp để tỏ rõ tâm tư của anh, “thời điểm thích hợp” này dĩ nhiên chính là sau khi dọn sạch mọi chương ngại vật, bằng không cậu nghĩ anh và cậu đang đợi cái gì?”

“Được rồi, chẳng qua tính cha thì... Anh cố lên nhé!”

Cúp điện thoại, Bảo Du nhìn ra ánh đèn thành phố bên ngoài cửa sổ, xoa nhẹ ấn đường. Kỳ thật cho tới nay đều là tôi cậy được chiều mà kiêu, biết cậu thích tôi nhiều năm như vậy, cho nên tôi chẳng sợ kéo dài

thời gian. Tôi chỉ muốn tặng cậu một kết quả viên mãn, muốn để mối tình đầu buồn chán của cậu kết thúc hạnh phúc. Thực xin lỗi, Tiểu Xuân, xin hãy đợi tôi thêm chút nữa.

Từ trước đến nay luôn nằm trong tay đại cục như ông chủ Bảo gần đây thật sự là suy vận liên tục, vốn bị Dung Hạ phá coi như xong, lần này hẳn lại tính thiếu hành động cũng chung suy nghĩ của cha già Bảo!

“Không xong rồi, Tiểu Xuân!” Sáng sớm chủ nhật, Dung Tiểu Xuân nhận được điện thoại của Mạc Vân.

“Mạc tiểu thư, thật sớm quá...” Mơ mơ màng màng Dung Tiểu Xuân vẫn đang nửa mê nửa tỉnh.

Mạc tiểu thư ở đầu kia điện thoại vội vàng nói: “Tỉnh nhanh Tiểu Xuân, anh Tiểu Du lần này là thật sự bị bắt đi xem mắt!”

“Cô nói cái gì!” Dung Tiểu Xuân nhảy dựng trên giường.

“Cha muốn bông cháu!” Đây là oán niệm của cha Bảo.

“Cha, ” Bảo Du dụ dỗ, “Sau này con nhận nuôi một đứa được không?”

“Cha muốn ôm hôn cháu đích tôn!” Cha Bảo liên tục oán niệm.

Bởi vì trong nhà xảy ra chuyện giữa Bảo Chiếu và Tô Lạc, vẫn khoe rằng ba mẹ nhà họ Bảo rất văn minh, đối với việc con trai thích nam giới hoàn toàn nhìn thông, nhưng không ổn ở chỗ ông bà đối với vấn đề “cháu đích tôn” cũng dị thường chấp nhất.

“Tiểu Du này, con xem em trai con ở cùng Tiểu Lạc, hi vọng của cha mẹ đều đặt vào con!” Mẹ Bảo đem chuyện khổ tấn công, viên mất hồng hồng mà nói.

Bảo Du khó xử: “Nhưng mẹ à, việc này cũng không thể tùy tiện kiểm soát.”

“Bất hiếu có ba loại, không có hậu duệ là tội lớn nhất!” Cha Bảo đập bàn, “Nhất định phải xem mắt! Cha muốn có cháu đích tôn!”

“Con sẽ không đi coi mắt.”

“Đối phương chính là con gái nhà có thể lực trong ngành dịch vụ ăn uống, vì giúp con mà cha hao tâm tổn huyết!”

“Cha, cha thừa biết chẳng thể nào có kết quả.”

“Mày muốn làm mất cái mặt già nua này của cha hả? Mày phải đi!”

“Được rồi được rồi, con sẽ đi.” Bảo Du bại trận trước sự tranh cãi của cha Bảo, hấn thâm nhủ, mình sẽ đi từ chối khéo người ta.

Bảo Chiếu rúc vào một góc sờ sờ mũi, âm thầm cảm thán, may mà bản thân và Tô Lạc ở cùng nhau sớm, không phải đảm nhận gánh nặng sinh “cháu đích tôn”. Nếu mình bị bắt đi xem mắt, Tô Lạc nhất định sẽ bạo tẩu*. Anh à, đành xin lỗi vậy!

Dễ dàng nhận thấy, Bảo Chiếu không hiểu hết về Dung Tiểu Xuân, bởi vì Dung Tiểu Xuân đã bạo tẩu rồi.

16. Chương 8-1: Tổ Tình (thượng)

“Nhưng xem mắt là chuyện thế nào!” Dung Tiểu Xuân bạo tẩu, đi tới đi lui trong phòng.

“Là bị bắt đi.” Mạc Vân thành thành thật thật trả lời.

“A a a, không thể tha thứ!” Dung Tiểu Xuân đi tới đi lui thực sự rối loạn. Dung Hạ thấy dáng vẻ này, thật muốn trốn đi mua kem ly cho Dung Tiểu Xuân.

Mạc Vân thở dài: “Tiểu Xuân, anh bình tĩnh một chút. Anh có nghĩ tới cản trở từ phía gia đình không?”

“A, gia đình cản trở?” Dung Tiểu Xuân giật mình một cái, dừng lại.

“Anh có nghĩ qua việc phải nói thế nào với ba mẹ Dung chưa?” Nghĩ đến ánh mắt thân thiết của ba mẹ Dung nhìn mình, Mạc Vân cẩn thận hỏi.

Dung Tiểu Xuân cả người đều ngây dại, phiền não lúc trước bị Dung Hạ chỉ rõ lại hiện ra: “Nói cho ba mẹ biết...”

“Kỳ thật, anh Tiểu Du lần này bị buộc xem mắt là vì anh.”

“Vì tôi?” Dung Tiểu Xuân ngơ ngác hỏi lại.

“Bởi vì anh ấy đã công khai với cha mẹ.” Mạc Vân trút thẳng ngọn nguồn của ông chủ Bảo.

Dung Tiểu Xuân ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đứng đó, trong lòng năm bình ngũ vị đều bị nghiêng ngả, ngọt bùi cay đắng nảy lên, nhất thời cũng không biết nên vui mừng hay khó chịu. Vui mừng chính là người kia đối với mình thật lòng, khó chịu vì hiện thực trùng trùng trở ngại.

Đang lúc Tiểu Xuân thương cảm không dứt, Dung Hạ đột nhiên xen vào một câu: “Nhưng chẳng phải Tiểu Chiêu và Tô Lạc ở cùng nhau thuận lợi sao? Tôi nhớ hai bác Bảo rất tiến bộ, vì sao anh tôi với anh Bảo lại không được?”

“À, ” Mạc Vân ha ha cười, “Bởi vấn đề cháu đích tôn đấy.”

Hai anh em đưa mắt nhìn nhau, sau đó Dung Hạ sờ sờ cằm: “Anh, anh sinh một đứa đi, sinh một đứa là anh có thể được gả vào nhà họ Bảo ngay.”

“Dung Hạ!” Dung Tiểu Xuân tiếp tục bạo tấu.

Chuyện xem mắt của Bảo Du được sắp xếp ở nhà hàng tương đối cao cấp XXX, Dung Tiểu Xuân, Dung Hạ cùng Mạc Vân ba người nắm chặt ví để tự thanh toán tiền đến.

“Anh à, như này không ổn lắm đâu?” Dung Hạ kỳ thật vô cùng đau lòng cho tiền lương tháng này.

Mạc Vân khinh bỉ nói: “Tôi cũng liều mạng theo quân tử.”

“Thăm quan học tập, thăm quan học tập nha, ” Dung Tiểu Xuân nghiêng răng nghiêng lợi, “Thăm quan người ta đi xem mắt thế nào, sau này mấy đứa sẽ có kinh nghiệm.”

Dung Hạ trong lòng âm thầm rơi lệ, phí đi thăm quan học tập lần này cũng khá đắt đỏ đi?

Mạc Vân trong lòng âm thầm nhở một cái, giá trị kinh nghiệm coi mắt của cô chính là rất cao nha!

Bảo Du vốn không muốn nói cho Dung Tiểu Xuân biết về chuyện coi mắt lần này, nhưng điều khiến hắn lặng im chính là, hắn vừa bước vào nhà hàng liền trông thấy Dung Tiểu Xuân ngó đầu ra xem. Hắn hướng bàn kia gật đầu chào, Dung Hạ và Mạc Vân cũng hỏi thăm hắn, duy có Dung Tiểu Xuân lại quay mặt đi hướng khác. Người kia, Bảo Du có chút bất đắc dĩ muốn cười, thâm tâm lại lo lắng có phải cậu rất giận hay không.

Ông chủ Bảo nói thế nào cũng là người quen làm ăn buôn bán, cho dù chẳng hải thật lòng đến xem mắt, cũng có giữ bầu không khí tốt đẹp. Chỉ một lúc là hai người nói cười hợp ý, ăn uống linh đình vân vân, khỏi phải bàn.

Nhưng Dung Tiểu Xuân nhìn hai người kia chuyện trò vui vẻ thấy rất khó chịu, cậu bĩu môi, lầm bầm bảo: “Rúu ra rúu rít, đồ playboy.”

Mạc tiểu thư có điểm tức cười: “Bản lĩnh bên ngoài luôn phải dùng một chút nha.”

“Đúng vậy.” Dung Hạ tỏ vẻ đồng ý, kỳ thật tim hắn luôn hướng về đám thức ăn phía trước. Nhà hàng đắt như này, nhất định phải ăn cho đủ vốn!

Dung Tiểu Xuân liếc mắt nhìn em trai, dĩ nhiên biết thừa suy nghĩ của hắn. Hừ một tiếng, Dung Tiểu Xuân cũng bắt đầu gắng sức ăn, cắn chết người cắn chết người! Hai má cậu phình to ra sức nhai, điệu bộ khiến Mạc Vân muốn cười lại chẳng dám cười.

Bực tức xem mắt buổi tối trôi qua thuận lợi, nếu có phải phép một chút, Bảo Du hẳn là sẽ lái xe đưa mắt đối tượng về nhà. Thế nhưng giờ phút này điều hẳn không yên tâm chính là Dung Tiểu Xuân không mời mà đến kia.

“A, thật có lỗi, bàn kia là bạn bè của tôi, tôi phải qua chào hỏi.” Bảo Du bất đắc dĩ giải thích.

Đối tượng xem mắt hôm nay hiển nhiên là một cô gái thượng lưu, cô che miệng cười nhẹ một chút: “Tôi đoán là người yêu anh ở bàn đấy nhé? Tuy rằng không rõ lắm, nhưng tối nay anh cứ nhìn lên sang vài lần.”

Bảo Du cười có chút xấu hổ: “Đã bị cô phát hiện mất rồi.”

“Đừng để người ấy đợi lâu, tôi cũng chẳng muốn làm người xấu.”

Bảo Du gật đầu: “Việc nói chuyện với cha mẹ, còn làm phiền cô một buổi hẹn nữa.”

“Chuyện này không thành vấn đề, tôi nghĩ cha anh cũng sẽ thích người ấy thôi.” Vị thiên kim tiểu thư này mỉm cười khéo léo.

“Vậy thì, hẹn lần sau gặp lại.” Bảo Du cũng mỉm cười đáp.

“Tạm biệt.” Cô gật đầu, có chút tò mò liếc nhìn Mạc tiểu thư một cái rồi xoay người đi.

Ông chủ Bảo vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng cô rời đi, chỉ ám chỉ một chút mà đã hiểu, thật là một cô gái tốt.

Mạc tiểu thư chẳng biết tại sao lại phải gánh tội không khỏi thảm thán bản thân xúi quẩy, hi vọng chuyện này ngàn vạn lần không bổ sung vào lý lịch trong nhà. Trông thấy Bảo Du bước tới, cô liền chọc Dung Tiểu Xuân đang cầm cúi ăn.

Dung Tiểu Xuân ngẩng đầu, có chút ai oán liếc nhìn Bảo Du, rồi tiếp tục cúi đầu ăn uống mãnh liệt.

Bảo Du nhìn cái tướng ăn tức giận kia, có chút buồn cười lẫn đau lòng, nhưng lại bảo: “Còn thích gì nữa không? Hôm nay tôi mời.”

Dung Hạ nhanh chóng ngẩng đầu: “Anh Bảo, cảm ơn anh.”

Mạc Vân trừng mắt nhìn Dung Hạ một cái.

Vì thế Dung Hạ lập tức sửa lại: “Anh Bảo à, em với Mạc Vân đi trước, anh và Tiểu Xuân từ từ nói chuyện.”

17. Chương 8-2: Tổ Tình (trung)

Dung Hạ và Mạc Vân nhanh chóng rời đi, chỉ để lại một đồng hồ độn trên bàn. Bảo Du cũng chẳng coi là cố ý, ngồi đó nhìn Dung Tiểu Xuân ăn sòng suốt biển. Dung Tiểu Xuân vốn bối trong lòng có chút ầm ục, cho nên cố sức ăn. Nhưng bị Bảo Du nhìn như thế, lại không nhận được cảm thấy có chút tủi thân, thực nuốt không trôi.

“Không ăn nữa, về nhà đi.” Cậu đặt thức ăn xuống

Bảo Du cười cười: “Giận à?”

Dung Tiểu Xuân lắc đầu: “Kỳ thật cũng chẳng tức, ba mẹ anh bắt anh phải đến... Anh dĩ nhiên nên làm như vậy.”

Bảo Du đứng lên định trả tiền, lúc Dung Tiểu Xuân nói mấy lời kia, tay hẳn khẽ run.

“Đừng, tôi tự trả cũng được mà.” Dung Tiểu Xuân cũng vội vàng đứng dậy, có chút ngượng ngùng nói.

“Tiểu Xuân...” Cậu sẽ chẳng rút lui chứ?

“Sao?” Dung Tiểu Xuân vừa lấy ví, vừa ngẩng đầu nhìn hẳn.

Bảo Du khẽ cười một chút, nét tươi cười có phần cứng nhắc: “Ít nhất để tôi trả một nửa, phần của Dung Hạ và Mạc Vân.”

“Hừ, ” Dung Tiểu Xuân bất mãn nói, “Rõ ràng là Dung Hạ ăn nhiều nhất.”

Bảo Du liếc mắt nhìn cái đĩa trước mặt Dung Tiểu Xuân, ho nhẹ một tiếng có điểm cười nhạo.

Dung Tiểu Xuân xoay mặt đi: “Được rồi, tôi ăn rất nhiều, vậy được rồi chứ?”

Bảo Du tối nay không đưa đối tượng xem mắt về nhà, ngược lại là Dung Tiểu Xuân.

“A, không đúng, nhà tôi không phải ở hướng này.” Dung Tiểu Xuân vốn đang mơ mơ màng màng ngồi ở ghế lái phụ, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Bảo Du chỉ đáp: “Chút nữa cậu sẽ biết thôi.”

Xe chạy nhanh tiến tiểu khu, Bảo Du ngựa quen đường cũ đã tìm được chỗ đỗ.

Dung Tiểu Xuân xuống xe, mờ mịt hỏi: “Anh dẫn tôi tới đây làm chi?”

Hoa viên của tiểu khu quen thuộc, ghế dài và đèn đường thân thân quen, so với quá khứ chỉ khác ở có thêm người đi cùng cậu.

“Tiểu Xuân, cậu đã nghĩ đến chuyện nói với cha mẹ chưa?” Bảo Du vừa mở đầu vấn đề nghiêm túc.

Thần sắc Dung Tiểu Xuân chợt sa sầm, cúi đầu: “Thực xin lỗi, vẫn chưa.”

“Tiểu Xuân, tôi sẽ không ép cậu, ” Bảo Du thở dài, “Nhưng cậu nói cho tôi biết, cậu có rút lui không?”

“Không!” Dung Tiểu Xuân bật người đứng thẳng dậy, “Tôi ở trong lòng anh là loại người như vậy sao?”

“Thích tôi, đến tận cùng là thích cỡ nào đây?” Bảo Du ngồi xuống ghế dài một mình.

Dung Tiểu Xuân lúc này mới cảm giác rằng cảm xúc Bảo Du có phần không ổn, nhìn như tinh thần chán nản, lại có ý chẳng để tâm điều gì. Vậy nên đây là lúc ngựa bại rồi sao? Cậu ngồi xuống cạnh Bảo Du: “Đừng nói như vậy nữa, tôi sẽ giận đấy.”

Vốn tưởng là phong hoa tuyết nguyệt, nhưng thực tế rốt cuộc có thể yêu đến bao lâu đây?

Cuộc sống chẳng phải qua mỗi nhà, con đường tiến lên của sự việc cũng chẳng như bản thân mong muốn. Bất luận dù mang tâm tình thế nào trong lòng, bất luận dù thủ đoạn thế nào, cũng sẽ có rất nhiều sai lệch so với quỹ đạo phát triển.

Ví như âm thầm thích Bảo Du nhiều năm là thế, vậy mà Dung Tiểu Xuân chẳng những không nghĩ đến chuyện hẹn hò, còn có ý định “Bày tỏ rồi tuyệt giao” ngu ngốc; ví như Bảo Du tìm đến Mạc Vân nhờ làm gián điệp, thời điểm sau cùng lại phản chiến; ví như Bảo Du có nhiều tâm cơ như thế, thần xui quỷ khiến lại bị Dung Hạ phá; ví như Bảo Du nghĩ rằng dọn sạch hết thủy chương ngại vì người kia, lại khiến mâu thuẫn ngày trước xuất hiện.

“Dung Tiểu Xuân, chúng ta quen biết đến nay đã hai mươi năm. Ngày trước, cậu vốn khỏe khỏe khoanh khoanh, ở cạnh cậu dù có lúc xui xẻo, đôi khi cảm thấy cậu rất ngốc nghếch, nhưng kỳ thật tôi vô cùng vui vẻ.”

“Này...”

Bảo Du ra hiệu im lặng: “Nhưng có một ngày, cậu đột nhiên biến mất. biến mất rất nhiều năm, sau đó lại đột nhiên xuất hiện. Vẫn là dáng vẻ vô tâm vô tính, tựa như chung quy trong lòng cậu chỉ toàn chuyện tốt. Nhưng về sau tôi hiểu rằng, tôi đã sai. Tiểu Xuân, tuy rằng cậu chậm chạp, nhưng cậu chẳng phải vô tâm vô tính...”

“Hừ.” Dung Tiểu Xuân bất mãn hừ một tiếng, nhưng không nói gì, nhưng lại nắm tay căng thẳng.

Giọng nói của Bảo Du mang theo ý cười: “Lần sau đừng kể lại mọi chuyện roàng như vậy trên mạng, tôi lấy sơ yếu lý lịch của cậu không những tìm thấy hòm thư của cậu, còn có thể tìm thấy blog của cậu, và bản lưu giữ hội thoại.”

“Cái gì, ” Dung Tiểu Xuân tròn tròn mắt, hai má nóng bừng, “Chẳng lẽ, chẳng lẽ Anthony là anh ư?”

“Cậu thích tôi trong thời gian dài như vậy tôi chẳng hề hay biết. Thực xin lỗi, Tiểu Xuân, tôi vẫn nghĩ nhất định phải dành một kết quả viên mãn cho cậu, vậy nên xin cậu đợi thêm một thời gian nữa.”

Dung Tiểu Xuân nắm chặt bàn tay, không dám nhìn Bảo Du: “Anh nói nhiều như thế để làm gì, muốn đầu hàng trước sao?”

“Tôi dọa cậu thôi, thế này thì có gì là thắng thua hả?” Bảo Du cười rộ lên, “Bởi vì tôi nghĩ cậu nhất định không như vậy. Cậu không giống thế, Tiểu Xuân, tôi tin cậu.”

Dung Tiểu Xuân đưa mắt nhìn Bảo Du, con ngươi loé sáng, giống như cún con đang chờ chủ nhân cho ăn, đuôi nhỏ còn đang vẫy vẫy.

“Hoá ra cậu thích tôi từ lâu rồi? Tôi cũng thích cậu một thời gian dài thế đấy!” Bảo Du nhìn vào đôi mắt Tiểu Xuân.

“Này, anh nói vậy là có ý gì?” Dung Tiểu Xuân thu lại ánh mắt trong sáng, hai vai rũ xuống, buồn bực hỏi.

Bảo Du cười phá lên: “Là lời kịch tôi chuẩn bị trước đó. Một mực chờ cậu bày tỏ, tôi nghĩ tôi trả lời như vậy, cậu nhất định sẽ rất kinh hỉ!”

Dung Tiểu Xuân run khẽ, nhẹ giọng nói: “Nhưng tôi chưa...”

“Thật chẳng hiểu trong đầu cậu nghĩ gì nữa, nhưng tôi đợi rất lâu rồi, ” Bảo Du nhẹ nhàng kéo Tiểu Xuân vào lòng, chậm rãi nói, “Trong khoảng thời gian này, tôi không hề cố ý trêu đùa cậu, cũng chẳng hề muốn chọc giận cậu. Tiểu Xuân, yêu tôi đừng tự ti và cẩn trọng, tôi muốn nhìn thấy dáng vẻ vui tươi thoải mái, vô tâm vô tính của cậu. Tôi muốn cậu tin tưởng, muốn cậu tiếp tục là siêu nhân Dung Tiểu Xuân của tôi.”

Dung Tiểu Xuân mơ mơ hồ hồ đáp một tiếng, ánh mắt hơi nóng.

Bao lần thăm dò và dụ dỗ, muốn cậu tỏ tình, muốn nhìn cậu thẹn quá hoá giận, muốn để cậu học được sự phản kích.

Bất luận thế nào cũng được, siêu nhân Dung Tiểu Xuân không cần yêu thầm nhỏ bé tự làm mình tổn thương nữa.

Dung Tiểu Xuân yên lặng cảm động nửa ngày, đột nhiên đẩy Bảo Du ra rồi đứng lên: “Không đúng, anh còn chưa nói thẳng ra mà!”

Bầu không khí ấm áp tốt đẹp bỗng nhiên bị phá vỡ, Bảo Du đè nén kích động than trời mà lặng yên hỏi: “Cậu muốn thế nào?”

Ánh mắt Dung Tiểu Xuân lóe lên một chút: “Nói thẳng ra đi.” Cái đuôi ảo giác kia lại mãnh liệt vẫy vẫy.

Ông chủ Bảo cảm giác bản thân tự gây nghiệt không thể sống a, Dung Tiểu Xuân vô tư thật sự đã xuất hiện rất nhanh. Nhưng hắn vẫn nói: “Tôi thích cậu.”

Dung Tiểu Xuân hì hì cười một chút: “Thích ai?”

“Tôi thích Dung Tiểu Xuân.” Bảo Du bắt đắc dĩ kéo Dung Tiểu Xuân vào lòng. Hắn có thể hi vọng Dung Tiểu Xuân bớt vô tư một chút được chứ nhỉ? Đều đã là người lớn, sao tính khí vẫn như thế.

“Tiểu Du, So do I.” Thanh niên thoải mái Dung Tiểu Xuân chân chân thành thành đáp lại vẫn rất vô tư.

Bảo Du rất không thoải mái: “Dung Tiểu Xuân, cậu cũng quá miễn cưỡng đấy?”

Dung Tiểu Xuân lắc lắc ngón tay, tinh thần sáng khoái đứng dậy, ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng: “Ha ha ha, Bảo Du rốt cục bại dưới tay tôi!” Có thể thấy người kia từ nhỏ đến lớn chất chứa oán hận thâm sâu.

Bảo Du yên lặng đẩy đẩy kính mắt, Dung Tiểu Xuân chúng ta hãy chờ xem!

18. Chương 8-3: Tỏ Tình (hạ)

Có cái gọi là người gặp việc vui, tinh thần phấn chấn, quản lý hoa hướng dương chính là tinh thần thoải mái nửa tháng, hình dung đơn giản nhất là: đi đường sẽ cười, uống nước sẽ cười, ăn cơm sẽ cười, ngủ cũng

sẽ cười.

Bếp trưởng không khỏi cảm thán: “Lần này không hiểu quản lý đã đắc tội vị đại hiệp nào, tại sao tác dụng “Cười mỉm nửa điên” này kéo dài.”

Lễ tân lại bảo: “Là hồi xuân đi.”

“Hồi xuân á?” Bếp trưởng nghi hoặc.

Lễ tân nhún vai một cái: “Hồi xuân nha hoa si nha...”

Dung Tiểu Xuân cũng chẳng phải hồi xuân hay hoa si gì cả, nhưng cậu rất vui vẻ. Đánh bại Bảo Du là vậy, Bảo Du bày tỏ là vậy, bao nhiêu năm yêu thầm thẳng thắn đáp lại vậy, đối phương cũng coi mình như bảo vật vậy! Chỉ làm một người nhiều lần thất bại ở trước mặt Bảo Du, hơn nữa là một nam thanh niên lớn tuổi chưa từng yêu, Dung Tiểu Xuân tuy rằng rất mất bình tĩnh, nhưng mà chìm trong tình cảm.

Dung Hạ tiếp tục khinh bỉ ông anh không tiền đồ nhà mình: “Người ta đùa giỡn anh lâu thế đó, anh còn mong mong hạnh phúc như vậy.”

Dung Tiểu Xuân rất đắc ý: “Người ta là rất để ý anh đó, bằng không quan tâm thái độ và tâm tình của anh làm chi vậy.”

“Khoe khoang.” Dung Hạ bĩu môi, trong tâm vì anh mà vui mừng, nhưng cũng không biểu lộ ra bên ngoài.

“Bất quá hấn vẫn là kẻ tâm cơ thật không thể tùy tiện tha thứ!” Dung Tiểu Xuân gật đầu, lo lắng này có thể thật.

Tập chí của Dung Hạ run lấy bầy, chẳng nói gì cả hừ một tiếng, lại đột nhiên cảm thấy Bảo Du làm thật sự rất tốt, đồ đàn Dung Tiểu Xuân vênh vào đắc ý này so với đứa ngốc Dung Tiểu Xuân nhìn thân thương phạm vẫn đáng mừng hơn!

Đến nỗi ông chủ Bảo, hấn cũng chẳng dễ dàng bỏ qua quản lý Tiểu Xuân dương dương tự đắc như vậy. Trông thấy Dung Tiểu Xuân mỗi ngày cười như đứa ngốc lượn qua, trong lòng ông chủ Bảo nhắc nhở chính mình, vì lợi ích lâu dài, phải nhẫn nại!

Cho là mạng lưới trước kia giăng ra bắt đầu có tác dụng, trong lúc hai người thường xuyên ở chung một chỗ hoàn toàn chẳng còn ngăn cách, hoàn toàn không giống với các cặp tình nhân mới chỉ nắm tay. Dung Tiểu Xuân chậm chạp rốt cục bắt đầu phát hiện Bảo Du này lẳng lẽ đáp lại, bộ phim yêu thích hoàn toàn hợp ý, khẩu vị đồ ăn hoàn toàn phù hợp, từ vị kẹo mút đến cách đọc báo, hết thấy về Dung Tiểu Xuân cơ hồ Bảo Du biết được toàn bộ, bao dung tất cả. Nghĩ lại ngày trước mọi thứ đều tập mãi thành quen, Dung Tiểu Xuân thể mới biết bản thân đã bỏ lỡ bao nhiêu.

Về cuộc sống tình nhân, Dung Tiểu Xuân từ từ hình thành thói quen lúc thay ca nghỉ giữa giờ cùng Bảo Du ăn một bữa cơm, hoặc là xem một bộ phim. Bình thường báo cáo công tác cũng chen vào một chút nhận xét, mà khi nói chuyện phiếm cũng dám đem chuyện công ra bàn lại. Tựa hồ chẳng có gì thay đổi, nhưng lại có thể cảm nhận được cảm giác gần gũi từ tâm hồn đến cuộc sống.

Bảo Du không để Dung Tiểu Xuân vui vẻ quá lâu. Ngày đó ở nhà Bảo Du ăn tối, Dung Tiểu Xuân ngoan ngoãn vào phòng bếp rửa bát. Bảo Du xông ra mát mẻ, nghiêng người tựa vào cửa ngắm cậu. Dung Tiểu Xuân vốn ngâm nga hát, tâm tình không tệ, lại bị nhìn thành có chút chột dạ.

“Nhìn cái gì vậy?” Cậu ác mồm ác miệng hỏi.

Bảo Du không đeo kính, lộ ra đôi mắt hẹp dài, cười rộ lên có phần xấu xa: “Tôi đang nghĩ đây là thời điểm thích hợp.”

“Thời điểm gì?” Dung Tiểu Xuân quay đầu trừng hấn, lại bị gã bạn trai đang khoác áo tắm bông giặt điện, vì thể đành chăm chỉ rửa bát, tạm thời coi như không biết. Thế nhưng mang tai ứng đồ đã bán rẻ cậu.

Bảo Du đã đi tối, từ phía sau ôm lấy Dung Tiểu Xuân, ghé vào lỗ tai cậu thì thầm: “Cậu mà không biết? Sao?”

Hơi thở bên tai khiến Dung Tiểu Xuân run rẩy: “Ông chủ, sáng mai tôi cần nghiên cứu với bếp trưởng về tìm kiếm sắc mới cho thực đơn, lát nữa phải về nhà sớm.”

Bảo Du khẽ cười một tiếng, ngoan ngoãn nghe lời buông cậu ra.

Dung Tiểu Xuân trong lòng thở dài một hơi nhẹ nhõm, chỉ là có chút thất vọng kỳ quái.

Chuyện thế này chỉ cần dung túng lần đầu, liền có lần lấy cớ thứ hai. Lần này Dung Tiểu Xuân lấy cớ rằng: “Về nhà học nấu canh với mẹ, học xong sẽ cải thiện cuộc sống hai người.” Cái cớ vô cùng thâm hiểm vậy mà lại thuận lợi được Bảo Du cho qua, Dung Tiểu Xuân trong thâm tâm thở ra một hơi dài, lại có phần bận tâm Bảo Du có tức giận hay không.

Lần thứ ba, khi vừa hôn Bảo Du lưu luyến hai gò má của cậu thì bị điện thoại cắt ngang, là Dung Hạ gọi điện thoại bảo cậu mang đồ ăn khuya về. Tuy rằng Dung Tiểu Xuân trong lòng có cảm giác “lại tránh được một kiếp”, song nhìn chẳng được thăm than điện thoại Dung Hạ tới thực không phải lúc! Loại cảm xúc này bất tri bất giác ở trong lòng âm thầm phát sinh.

Khi lần thứ tư lại xuất hiện tình huống như vậy, Dung Tiểu Xuân tự mình nổi giận trước! Cậu chịu không được cả giận nói: “Anh giữ lại một chút thì sẽ thế nào hả! Quá tam ba bận không biết sao? Mỗi lần như thế là anh đều hào phóng thả tôi đi là có ý gì vậy hả, tôi chẳng có chút hấp dẫn nào sao?”

Bảo Du vô tội đáp: “Sao lại thế, tôi tôn trọng em thôi!” Hắn đem Dung Tiểu Xuân kéo vào trong lòng, ghé vào bên tai cậu nhẹ giọng bảo: “Có điều, xem ra em cũng không chờ được nữa rồi. Đói khát vậy sao, Tiểu Xuân?”

Chính xác? Xử nam Dung Tiểu Xuân đỏ mặt lên: “Anh, là anh cố ý!”

“Tôi tại sao phải cố ý đây?” Bảo Du thả Dung Tiểu Xuân xuống giường, “Là tự em không nhịn được nói ra trước, chẳng phải sao?”

Suy nghĩ lúc này mới chuyển qua Dung Tiểu Xuân bắt đầu mất bình tĩnh, ba lần đã bị lột sạch quần áo. Cậu xấu hổ chui thẳng vào chăn: “Anh đừng tới đây!”

Bảo Du cởi áo tắm một cái, thoải mái lên giường: “Không phải vừa rồi còn rất chủ động sao?”

Dung Tiểu Xuân trốn trong chăn, chỉ hở ra đôi mắt: “Anh hiểu nhầm rồi.”

Bảo Du khẽ cười nhạo một tiếng, trực tiếp kéo chăn chui vào...

“Sau đó phải nói gì? Tiểu Xuân...”

“... Ừm... Cái, cái gì...”

“Em nên nói gì nhỉ?”

“A... Chậm một chút... Ông chủ!”

“Tiểu Xuân, tiếp tục gọi một tiếng ông chủ đi.”

“... Ah.. Ông chủ thật là lợi hại...” Người nào đó hừ hống đáp.

“Dung Tiểu Xuân!”

“Ha ha... A!”

“Thích tôi không? Tiểu Xuân, nói thích...”

“... Thích... A, buông ra!”

“Ngoan, yêu tôi không? Nói yêu tôi thì tôi cho em...”

“A... Yêu anh...”

Chuyện về sau, Dung Tiểu Xuân tắm xong vẫn nửa mê nửa tỉnh, lại nghe Bảo Du đột nhiên nói: “Tiểu Xuân, em thua rồi.”

Dung Tiểu Xuân dụi dụi mắt: “Cái gì cơ?”

“Ai nói yêu người kia trước thì sẽ thua...”

“Ừm, rõ ràng là anh tỏ tình trước...”

“Vậy nên em thua, lúc trước tôi chỉ nói thích thôi.”

Dung Tiểu Xuân tỉnh táo lại trong nháy mắt, không thể tin nổi mà nhìn Bảo Du.

Bảo Du mỉm môi khê cười: “Xem em đáng thương như vậy, để bù đắp cho em, tôi tạm thời sẽ đưa trái tim tôi cho em giữ.”

“Hừ, đồ mưu mô!” Dung Tiểu Xuân tức tối xoay mặt đi, “Ai thích hả, nuốt sống tim anh luôn!”

Bảo Du in lên trán cậu một nụ hôn, yêu chiều đáp: “Tất cả tùy em.”

Cuối cùng tình yêu chưa hề nói ra, thắng thua hay tranh đấu cũng chỉ là tình thú nhỏ nhoi. Thế nhưng hai người họ dù sao cũng chẳng hề nghĩ tới, điều từng lo lắng đã biến thành thiên đại chướng ngại. Rõ ràng cha mẹ họ Bảo từng dễ dàng chấp nhận Bảo Chiếu và bạn trai, lúc này đây lại kiên quyết không tán thành.

19. Chương 9-1: Bảo Táp Gia Đình (thượng)

“Không thể ở cùng một chỗ!” cha già Bảo lắc đầu liên tục.

“Không thể ở cùng một chỗ!” mẹ Bảo ánh mắt đoạn tuyệt.

“Ba mẹ, hai người làm gì đây?” Bảo Du có chút dở khóc dở cười, rõ ràng đã nói cuối tuần gia đình liên hoan, sao vừa về nhà một lần đã bị chặn lại hỏi cung.

“Tiểu Du, nghe mẹ nói, chuyện này thật sự không được.” Mẹ Bảo đã chẳng còn ôn nhu hòa ái như trước, đúng là đổi mặt.

Gương mặt Bảo Du có vài phần bất ngờ, hẳn tuy nói vì Tiểu Xuân đã sớm công khai với gia đình, nhưng trong lòng vẫn mong nếu cha mẹ có thể chấp nhận Bảo Chiếu và Tô Lạc, hẳn sẽ không gây khó dễ với hai người quá. Thế nhưng thái độ cha Bảo mẹ Bảo kiên định, khiến trong lòng hắn có chút do dự, tựa như có điều bất ổn.

Mà giờ khắc này, Bảo Chiếu đưa theo Tô Lạc vừa bước vào cửa chính bất gặp dáng vẻ của cha mẹ và anh cả cũng sững sốt, cả nhà đứng trong phòng khách có điểm xấu hổ.

“Tóm lại chính là không được!” Cuối cùng vẫn là cha Bảo lên tiếng, “Tiểu Chiếu ở cùng Tô Lạc, Tiểu Du dĩ nhiên con phải đảm nhận trách nhiệm nối dõi tông đường!”

Bảo Chiếu hơi ngây người, lần trước cha mẹ ép anh cả xem mắt thì hắn còn cho rằng cha mẹ chẳng qua là làm bộ tâm ý khó khăn mà thôi. Song nhìn tư thế giờ phút này, lại có vẻ thực sự có chủ ý kiên định.

Bảo Du cũng không tin, chỉ giật mình trong khoảnh khắc: “Cha mẹ lần trước gặp Tô lạc chẳng phải đã nói hai người là các vị phụ huynh tiên bộ sao? Vậy sao lần này nhất định ép con về chuyện cháu đích tôn?”

Nhắc lại chuyện từng nói rằng mình là bậc phụ huynh tiên bộ khiến mẹ Bảo có chút đỏ mặt, nhưng vẫn thẳng thắn: “Khi đó có thể nói tự nhiên như thế là vì trong nhà còn con có thể nối dõi tông đường!”

Bảo Du nghe lời qua quýt của mẹ có phần muốn cười, nhưng cuối cùng trong lòng vẫn còn nghi hoặc, nên ướm hỏi: “Nói vậy có phải ý rằng bản thân con xui xẻo phải không?”

“Anh!” Bảo Chiếu lo lắng gọi một tiếng.

Bảo Du tiếp tục: “Bởi vì chuyện của con là sau khi Tiểu Chiếu có bạn trai, cho nên con nhất định phải gánh trách nhiệm của người khác sao?”

“Tiểu Du sao con có thể nói như vậy?” Mẹ Bảo trách cứ “Con là anh mà!”

Bảo Du cười tự giễu: “Vâng, con là anh, vậy nên vĩnh viễn phải theo sau Tiểu Chiếu. Bởi vì Tiểu Chiếu là em, con đã nhượng cổ phần công ty, để cho nó làm người thừa kế chẳng phải sao? Kết quả hiện tại là gì, bởi vì Tiểu Chiếu là em cho nên ngay cả quyền chọn người để yêu con cũng không có?”

“Anh, anh đang nói gì vậy? Liên quan gì tới cổ phần của công ty?” Bảo Chiếu sợ ngây người, Tô Lạc ở bên cạnh cũng trợn mắt há hốc mồm.

Bảo Du liếc mắt nhìn em trai đầy phức tạp: “Chú thực sự cho rằng bản thân mình đang đi làm cho cha? Chú thật sự cho rằng anh không muốn tiếp quản công ty sao? Chú cảm giác mình thăng tiến, Bảo Chiếu anh cho chú biết, chú thực sự là một thằng đại ngốc! Ba mẹ bảo vệ chú, còn anh thì là vật hi sinh chẳng nhẽ chú không nhìn ra sao?”

“Anh...” Nỗi niềm oán hận bấy lâu của Bảo Chiếu tâm sự lúc say đã bị vô ý nói ra hết, lại còn bị Bảo Du vạch trần tại nhà, thật sự là từng chữ đâm vào tim! Hắn ngẩn người, nỗi lòng cuộn cuộn, nhất thời nói không thành lời.

“Đủ rồi!” Cha Bảo quát lớn, “Tiểu Du, mày đừng có nói sang chuyện khác mà lôi Tiểu Chiếu vào, tóm lại chuyện này không thể chấp nhận!”

Mẹ Bảo đỡ cha Bảo, trách cứ nhìn Bảo Du: “Tiểu Du sao con có thể nói như thế? Tiểu Chiếu, Tiểu Chiếu là em trai con mà!”

Bảo Du lắc đầu: “Mẹ, nhiều năm qua con chưa từng bạc đãi em trai một chút nào? Là hai người ép con!”

“Tiểu Du...” đôi mắt mẹ Bảo đỏ hoe.

Bảo Chiếu lúc trước rượu say lúc sau lơ lửng, hiểu nhầm lời của người trong nhà mà dốc bầu tâm sự với Tô Lạc. Sau khi Tô Lạc ở cùng Bảo Chiếu, dần dần hiểu ra gia đình họ Bảo rất bảo vệ tính cách nóng nảy của con trai. Bảo sao trước giờ cha Bảo vẫn luôn có chút khó chịu, dây ăng ten khó tính của Bảo Chiếu cũng chẳng thu tín hiệu yêu thương của cha, Tô Lạc muốn đứng lên hòa giải mà có tâm có lực chỉ tiếc chẳng có chỗ dùng. Vậy mà đúng thời điểm này ông anh trưởng lại phát ngôn như vậy, đối với Bảo Chiếu thì nhất định là đòn trời giáng?

Cái gọi là ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, Tô Lạc tận mắt trông thấy bên trong vở kịch, mẹ Bảo còn ra sức dùng mắt ra tín hiệu với Bảo Du! Hơn nữa hai người còn dùng mấy câu đối thoại cầu huyết, khiến Tô Lạc nhớ lại Bảo Du trước đây thích diễn mấy loại kịch xấu như này. Khóe mắt cậu không khỏi run rẩy, âm thầm oán hận mẹ Bảo với anh Bảo, muốn điều đình thì cũng chẳng cần ra tay tàn nhẫn với xích mích cha con chứ!

Tô Lạc nhìn cha Bảo đang tức giận nặng nề hít thở, lại xem qua Bảo Chiếu đang bị đả kích, thâm tâm liền hạ quyết định. Dám coi thường quản lý của tôi, anh cả à, anh cũng đừng trách tôi giở mấy trò nhỏ xấu xa! Luôn luôn là kẻ lòng dạ hẹp hòi, trợ lý Tô nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười chẳng mang ý tốt.

Thế là bên này gia đình họ Bảo vừa có một trận long trời lở đất, Dung Tiểu Xuân nơi đó liền nhận được tin tức, báo rằng hai bậc phụ huynh nhà họ Bảo kiên quyết không đồng ý chuyện giữa cậu và Bảo Du. Mấy ngày qua sự đau khổ khi yêu đơn phương cuối cùng đã kết thúc, Dung Tiểu Xuân sau cùng đã có thể sống trong ngọt ngào quả thực như bị sét đánh!

“Đừng quá lo lắng!” Mạc tiểu thư an ủi cậu, “Trên tạp chí bảo hôm nay vận của chòm sao Song Ngư xấu siêu cấp, ầy, nhưng tuần giữa tháng sẽ bắt đầu đổi vận...”

Dung Hạ trợn mắt: “Cô cũng miễn cưỡng quá rồi đấy!”

“Này, là thành ý thật tâm của tôi đó!” Mạc tiểu thư kháng nghị nói.

“Dem mấy chòm sao ra nói mà cũng coi là có thành ý sao?” Dung Hạ không chút khoan dung.

“Hai đứa đừng cãi nhau, ” Dung Tiểu Xuân mặt mũi đau khổ, “Hiện tại lo liệu thế nào giờ?”

Mạc tiểu thư cùng Dung Hạ đưa mắt nhìn nhau: “Vậy tìm anh Bảo bàn bạc xem.”

Bảo Du lúc này có thể nói là ý đắc chí mãn, ngày trước ám chỉ ra hiệu thế nào cũng chưa được, lần này thừa dịp trời cho cơ hội sau cùng đã giảng cho em trai một đòn nghiêm trọng, phải chi hồi bé nó và cha cũng hòa thuận! Phải hiểu rằng sự kiện lần này hắn và mẹ đã âm thầm tập lời thoại bao ngày, chỉ để làm trung gian cho mâu thuẫn cha con. Nhân tiện, Bảo Du tuyệt đối sẽ không bỏ qua vai diễn của mấy vở bi kịch, mà mẹ Bảo cũng rất hài lòng khi mình trở thành nữ diễn viên trong một vở kịch luân lý của một gia đình giàu có.

Bảo Chiêu đáng thương bị Bảo anh đả kích thâm, không chịu được liền vào phòng sách tìm cha Bảo đối chất, mà mẹ Bảo vô cùng hào phóng, phát tay ra hiệu cho Tô Lạc theo vào. Bà tin tưởng rằng Tô Lạc khéo léo hòa giải, sẽ có thể giải thích rõ ràng với cả hai cha con. Mà Bảo Du cũng rất hiểu Tô Lạc, dĩ nhiên biết là người yêu của em trai lòng dạ có chút hẹp hòi, cho nên đại khái Dung Tiểu Xuân rất nhanh liền nghe được tin đồn

Không ngoài dự tính của Bảo Du, ban tối Dung Tiểu Xuân đáng thương tìm tới cửa.

“Ông chủ, ày, nghe nói... Nghe nói hôm nay hai bác rất tức giận?” Dung Tiểu Xuân ôm cổ cao nóng ngồi trên sa lông, vẻ mặt hết hoảng.

Bảo Du ra vẻ mạnh mẽ cười đáp: “Em nghe ai bảo? Không đâu!” Đúng là diễn mãi cảnh đau khổ cũng thành nghiêm.

“Này, anh đừng có giấu em, ” Dung Tiểu Xuân mày ử mặt ê, “Bây giờ tính thế nào đây?”

Bảo Du ngồi xuống bên cạnh, tiếp tục giả ngốc đáp: “Tính cái gì đây? Tiểu Xuân em đừng nghe tin đồn.”

Dung Tiểu Xuân nghe vậy cau mày bảo: “Em biết đấy là chuyện nhà anh, em khó thể can thiệp. Nhưng mà ông chủ, chuyện này em cũng có một phần trách nhiệm.”

Bảo Du quay đầu: “Không hiểu em đang nói gì.”

Dung Tiểu Xuân tức giận: “Em biết anh muốn bảo vệ em, những việc công khai với gia đình là việc em không thể một mình anh chịu đựng! Nếu em không tỏ chút thái độ nàp thì chẳng phải rất kì cục sao, dù sao, dù sao chúng ta vẫn nên cùng nhau gánh vác.”

Bảo Du khẽ nhếch khóe môi, nhẹ cười nói: “Ngốc à, nói đến thật đúng là một lòng một dạ, nhưng bây giờ em có thể vì anh mà công khai với cả nhà không?”

“Hả?” Dung Tiểu Xuân ngây ngẩn cả người, nửa ngày mới gục đầu xuống ử rừ, “Nhà anh cũng đã chấp nhận Bảo Chiêu với Tô Lạc, nhưng tình hình lần này, em... Em mà nói với cả nhà chẳng phải còn tệ hơn sao?”

Bảo Du cũng không ép cậu, chỉ xoa xoa tóc cậu: “Tiểu Xuân, anh đã quyết tâm rồi.”

“Quyết tâm gì?” Dung Tiểu Xuân ngây ngốc ngẩn đầu.

Bảo Du ngồi sát cạnh cậu, nắm tay cậu và bảo: “Anh không biết chúng ta có thể ở cùng nhau bao lâu, anh không muốn thề thốt khoa trương đối với chuyện trong tương lai. Nhưng khi anh đã quyết định bắt đầu ở chung một chỗ với em, anh đã quyết tâm không cần để ý những việc khác, cũng chẳng phải chỉ chơi đùa, là anh thực sự muốn quen, muốn ở cùng với em. Chúng ta đều đã ba mươi, đều muốn có sự ổn định, anh chỉ hi vọng chúng ta làm một cặp tình nhân bình thường, cho đến ngày trở thành người nhà của nhau.”

“Ông chủ...”

“Cho nên, giới thiệu đối phương với gia đình là chuyện tất nhiên. Tiểu Xuân, không phải chỉ là chuyện công khai giới tính, là anh muốn cả nhà biết em, để tất cả sẽ thành người một nhà. Tuy rằng bây giờ vẫn khó khăn, nhưng phải làm mới có kết quả. Cha mẹ bên này anh sẽ giải thích, nhất định anh sẽ khiến cả nhà chấp nhận em. Còn phía gia đình em, từ từ sẽ đến, không vội.”

Dung Tiểu Xuân tròn xoe mắt, vừa mới bước vào chuyện tình cảm yêu đương, cậu đâu còn đủ lý trí để tính tới chuyện gia đình, hơn nữa cậu cũng chưa dám nghĩ. Hiện tại Bảo Du nói vậy tự nhiên vạn phần cảm động, cậu tự nhủ phải ở động viên gia đình lâu dài, thăm dò ý kiến.”Em biết rồi, ” cậu tựa đầu vào vai Bảo Du, có chút ngượng ngùng đáp, “Em cũng sẽ cố gắng.”

Bảo Du ôm Dung Tiểu Xuân vào lòng, không thu lại ý cười xấu xa trên môi. Không vội? Sao có thể vội! Vội càng nhớ chết thì sao! Hai người đã uống phỉ biết bao thời gian, bao ngày tháng để được ở bên cạnh nhau, hiện tại Bảo Du sợ nhất có chuyện chẳng lành, sợ nhất ba mẹ họ Dung lại khăng khăng thêm mấy buổi xem mắt. Tuy nói chuyện công khai nhất định phải bàn bạc kỹ hơn, nhưng mau chóng chuẩn bị sẵn sàng không phải tốt hơn sao? Bảo Du yên lặng ôm chặt Dung Tiểu Xuân, thì thầm, anh đã tóm được rồi, Tiểu Xuân em đừng có chạy!

20. Chương 9-2: Bão Táp Gia Đình (trung)

Dung Tiểu Xuân mặc dù ở trước mặt Bảo Du thề son thề sắt khoe khoang khoác lác, nhưng vừa về nhà gặp ba mẹ đã rớt đầu. Đặc biệt ba mẹ Dung lúc ăn cơm còn hỏi: “Con với Mạc tiểu thư thế nào?” “Cảm thấy có thể có kết quả không?” “Còn so sánh với lực chọn gì nữa?” “Thấy hai đứa có vẻ không tồi đâu!” Dung Tiểu Xuân quả thực muốn chạy trời chết.

Dung Hạ lần nầy tỏ vẻ vui sướng khi thấy người gặp nạn: “Anh phải đối đáp cho khéo, đừng làm hỏng thanh danh của Mạc Vân nha.”

“Tiểu Hạ Tiểu Hạ, nghĩ cách giúp anh đi!” Dung Tiểu Xuân bắt chéo hai tay thành hình chữ thập.

Dung Hạ đưa ra ý kiến đỡ hơi: “vậy bảo anh chia tay Mạc Vân rồi cũng được!”

“Lý do chia tay là gì?”

“Cô ấy có niềm vui mới!”

“Em vừa bảo anh không được làm hỏng thanh danh của người ta cơ mà!” Dung Tiểu Xuân chỉ trích.

Dung Hạ nghiêm trang: “Anh phải ra vẻ thất tình nhìn thương tâm muốn chết, cha mẹ nhất định sẽ tha một mạng cho anh, cho anh có thời gian để giải sầu. Thế là chuyện tình cảm của anh trở nên phức tạp, sau này sẽ đục nước béo cò thôi!”

Dung Tiểu Xuân lắc đầu: “Nếu bảo cha mẹ là anh thất tình, lại càng nhiệt tình giới thiệu đối tượng mới cho anh thì phải làm sao?”

Dung Hạ thở dài: “Đây thời gian cần kỹ xảo đóng kịch! Càng thương tâm càng tốt, đại áo lỏng cài không hời hợt, tương tư héo úa cả thân gầy*! Tuy lừa gạt tình cảm cha mẹ là không tốt, nhưng vì cú sốc tinh thần quá lớn trong tương lai, anh nhất định phải thành công!”

Dung Tiểu Xuân trình bày lại ý kiến của Dung Hạ cho Bảo Du và Mạc Vân. Bảo Du tỏ vẻ ý kiến này tuy rằng không ổn, nhưng vẫn có khả năng. Mạc tiểu thư thì đỡ khóc đỡ cười: “Dung Hạ và tôi có thâm thù đại hận gì chẳng?”

Tóm lại khả thi nhất bây giờ là chủ ý đỡ hơi của Dung Hạ, nhưng nói thì dễ, làm mới khó. Dung Tiểu Xuân chỉ đơn phương yêu người khác, tuy rằng lúc ấy trong lòng có khổ đau, nhưng cảm xúc vẫn chỉ giấu trong lòng. Việc này cần biểu hiện phần nào sự thống khổ sau khi chia tay, cảm xúc phải bộc lộ ra ngoài để cha mẹ biết khiến Dung Tiểu Xuân lâm vào khó khăn!

“Kỹ xảo diễn xuất! Chỉ cần kỹ xảo diễn xuất thôi!” Bảo Du tỏ vẻ vô cùng đau đớn.

“Anh không có kinh nghiệm, không biết phải diễn thế nào nữa!” Dung Tiểu Xuân phiền não.

Dung Hạ chen vào: “Giả sử anh bị Bảo Du đá...”

“Này! Điềm xấu đó, im mồm!” Dung Tiểu Xuân đột ngột lao đến gõ thước vào đầu Dung Hạ.

Dung Hạ ôm đầu lầm bầm bảo: “Chưa ăn thịt heo cũng phải nhìn thấy heo chạy rồi chứ! Bình thường xem nhiều phim truyền hình như vậy đều vô ích sao?”

Dung Tiểu Xuân cố gắng nhớ lại.

Bảo Du liệt kê: “Tinh thần hốt hoảng, khóc không lý do, không đói, mất ngủ buồn bực, thần sắc tái nhợt, nét mặt tiền tuy...”

“Tâm thần phân liệt hả?” Dung Tiểu Xuân chịu không nổi phỉ một cái.

Bảo Du bất mãn nói: “Những điều này đều là thứ yếu, chủ yếu dựa vào kỹ năng diễn, em biết cái gì!”

Mạc Vân không ưa nhìn bọn họ dài dòng, gõ mạnh thước một cái rồi bảo: “Dù sao phải diễn bi kịch, Tiểu Xuân tự bản thân anh phát huy đi!”

Chuyện kể rằng Dung Tiểu Xuân là một thanh niên tốt lại chính trực, dưới sự hướng dẫn của mấy kẻ thích giở âm mưu quỷ kế, đã thành mưu ma chước quỷ không lối thoát.

Dung Tiểu Xuân chỉ có thể ở tự nhủ chính mình: là nói dối có thiện ý!

Thế là, Dung Tiểu Xuân bắt đầu diễn một màn đại bị kịch.

Mấy ngày đầu, Dung Tiểu Xuân kêu rên thảm thiết, mày ử mắt ê thở dài, ba mẹ Dung chỉ cho là công việc không thuận lợi, cũng chưa hỏi nhiều. Dung Tiểu Xuân đành phải tăng mức độ, lại thêm vài ngày bắt đầu cơn sốt không trôi, nửa đêm ở trong phòng khách đi tới đi lui, đêm đêm dậy uống nước làm ba mẹ Dung sợ đến kinh người!

Thế này là không ổn, ba mẹ Dung liền quan tâm: “Tiểu Xuân, dạo này có chuyện gì vậy con?”

Dung Tiểu Xuân rậm rì cả buổi: “Không có gì.” Đây chính là khả năng diễn xuất muốn nói lại thôi, lạt mềm buộc chặt của Dung Tiểu Xuân đó!

Lại tiếp tục vài ngày, Dung Tiểu Xuân bắt đầu có phần gầy yếu.

Dung Hạ tỏ vẻ bản thân mất kiên nhẫn: “Ba mẹ thử hỏi xem gần đây anh trai lại bị bệnh gì rồi không biết!”

Ba mẹ và mẹ Dung đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng mẹ Dung đánh tiếng: “Dung Tiểu Xuân, thật thà sẽ khoan dung, còn kháng cự nhất định phải xử nghiêm, hôm nay con nhất định phải nói!”

“Vây, chuyện...” Dung Tiểu Xuân trước mắt bao người trong nhà, vòng vo cả buổi, cuối cùng mới khẽ hừ một tiếng, “Với Mạc tiểu thư có chút không thuận lợi.”

Ba mẹ và mẹ Dung thở dài một hơi nhẹ nhõm, aida, hóa ra là chuyện với Mạc tiểu thư không thuận lợi... Hả? với Mạc tiểu thư không thuận lợi? Hai người lại rồi rít: “Sao lại không thuận lợi?”

“À, ” Dung Tiểu Xuân cũng không muốn nói xấu Mạc tiểu thư, lại nói quanh co một chút mới mơ mơ hồ hồ đáp, “Có lẽ là có người muốn giới thiệu đối tượng mới cho cô ấy.”

“Hai đứa chẳng phải đang rất tốt sao?” Mẹ Dung nóng nảy, con dâu đã gần như chắc trong lòng bàn tay vậy mà lại bay mất...

“Có phải con bắt nạt người ta không vậy?” Ba mẹ truy hỏi.

Dung Tiểu Xuân không biết trả lời ra sao, thật sự đau đầu, thế là cố tạo ra một nụ cười miễn cưỡng đáng thương: “Ba mẹ đừng hỏi trước, một thời gian ngắn nữa con sẽ cho ba mẹ biết được không?”

Tuy nói không đành lòng để cha mẹ lo lắng vì mình, nhưng Dung Tiểu Xuân vẫn là phải nỗ lực diễn cho xong màn kịch này. Vì tương lai cha mẹ sẽ không chịu cú sốc quá lớn, bây giờ mình làm phải có chất lượng! Dung Tiểu Xuân chỉ có thể ôm đầu tự an ủi. Thế là cậu lại vượt qua mấy buổi “đai áo lỏng cài không hời hện” chẳng thiết cơm nước.

Dung Tiểu Xuân diễn màn bị kịch này thực sự nhập tâm, thật sự gầy đi rất nhiều. Ông chủ Bảo đau lòng: “Tiểu Xuân này, cứ tỏ vẻ làm bộ làm tịch là được rồi, không cần trở nên tiêu tụy như vậy đâu!”

“Không được, ” Dung Tiểu Xuân chắc như đinh đóng cột, “Đã làm phải làm từ những khâu nhỏ nhất, hơn nữa em không muốn lừa dối ba mẹ, cho nên phải diễn đến trình độ này.”

“Được rồi, ” Bảo Du thở dài, “Cố chịu đựng, chờ anh giải quyết xong Tiểu Chiêu liền đưa em về nhà gặp cha mẹ.”

21. Chương 9-3: Bảo Táp Gia Đình (hạ)

Bên kia Dung Tiểu Xuân tiến hành suôn sẻ, bên này nhà họ Bảo có mẹ Bảo cùng Tô Lạc phối hợp cũng thuận lợi. Tuy rằng mâu thuẫn Bảo Chiêu và cha đã có từ nhiều năm nay, nhưng dù sao cũng mang tình phụ tử, giữa hai người lại không phải mâu thuẫn to tát gì, nên hòa giải rất nhanh.

Nhưng thực ra Bảo Chiêu vẫn còn nghi ngờ lời nói trước đây của Bảo Du: “Anh, ngày đó anh có nói thật không?”

“Cái gì thật cái gì giả?” Bảo Du giả ngu.

“Hừ, ” Bảo Chiếu dĩ nhiên thừa biết khả năng diễn xuất của ông anh “Anh, lời anh nói tối đấy thực sự là từng từ xuyên thẳng tim đó! Là anh cố tình diễn kịch để kích động em, hay thực chất anh cũng muốn vậy...” Bảo Chiếu sau khi nói ra cũng cảm thấy tức lồng ngực.

Bảo Du vờ cả giận: “Hóa ra trong lòng chú anh là loại người như thế sao? Lúc ấy anh không kích cho chú tỉnh thì thôi, tình cảm của chú bấy lâu nay không đủ để hiểu được sao?”

“Em chỉ muốn làm minh bạch mọi việc thôi!” cậu em nhà họ Bảo vội vàng giải thích, phải lưu lại tiếng tốt cho chỉ số thông minh của gã chứ.

Bảo Du cười nhạt: “Thế bây giờ hỏi anh là có ý gì? Chú đúng là đứa không hiểu chuyện, giận cha đã lâu như thế, khuyên thế nào chú cũng không nghe, nếu không có biện pháp này thì chú đâu có chịu. Bản thân anh còn muốn trực tiếp đánh chú một trận đấy!”

Bảo Chiếu nhìn ông anh nham hiểm nhưng vẫn hợp tình hợp lý từ đầu đến cuối, chẳng hiểu sao lại thấy đồng cảm với Dung Tiểu Xuân, đành phải đáp: “Vâng, em sai rồi.”

Bảo Du lúc này mới gật đầu hài lòng: “Nhìn xem anh giúp cho quan hệ giữa chú và ba yên ổn, vậy chú định báo đáp anh thế nào?”

“Lại còn báo đáp?” Bảo Chiếu ghen hòng nhìn trần trời, trong lòng hối hận đã không đưa Tô Lạc đến, mình gã đâu không lại anh trai.

Bảo Du cũng chẳng thêm để ý, tự hấn quyết định: “Lại coi lúc đầu anh làm mỗi giúp chú và Tô Lạc, vậy chú đảm nhiệm công việc khuyên nhủ ba đi, nhân tiện tâm tình thắt chặt quan hệ.”

Bảo Chiếu im lặng một lúc, nhìn Bảo Du đi xa mới oán hận: “Lúc trước rõ ràng ông cũng ngăn chân tôi và Tô Lạc mà!”

Kỳ thật muốn nhắc đến chuyện trong nhà họ Bảo phản đối việc Bảo Du và Dung Tiểu Xuân cùng một chỗ, cũng chỉ có mỗi cha Bảo. Tạm không nói đến Bảo Chiếu Tô Lạc vì cả hai chắc chắn không phản đối, mẹ Bảo chỉ tương kế tựu kế, vì muốn quan hệ giữa chồng mình và con trai tốt hơn. Sự việc đã qua, bà lập tức đổi sang tán thành, người mẹ tự xưng văn minh thực ra từ xưa đến nay đều một lòng tiến bộ!

Vậy nên, sau khi mối quan hệ giữa Bảo Chiếu và cha Bảo có bước tiến mới, vấn đề hiện giờ cả nhà cần giải quyết chỉ còn sự ngoan cố của sếp lớn. Mỗi ngày đều có mẹ Bảo bên gối nỉ non, lại có cậu hai chẳng dễ gì mà hòa thuận nói đỡ, hơn nữa Tô Lạc còn đổ dầu vào lửa bàn về “Sự hy sinh của anh cả”. Cha già Bảo bắt đầu bị dồn ép, cuối cùng chỉ có thể vung tay một cái, gọi Dung Tiểu Xuân đến gặp mặt! Song cái tên Dung Tiểu Xuân này nghe có vẻ quen quen?

Cha già Bảo vẫn chưa nhớ ra Dung Tiểu Xuân là tên nhóc gốc gác quê nhà mà năm đó ông dặn Bảo Du phải chăm sóc cẩn thận, nếu không chẳng biết trong lòng chán nản đến mức nào nữa!

Với người bình thường việc gặp phụ huynh đối phương cũng vô cùng căng thẳng, còn Dung Tiểu Xuân hỏi hộp đến mức vạn phần lo lắng. Thế là mỗi ngày sắc mặt cậu đều tái nhợt, nét mặt hốt hoảng. Chẳng cần cậu diễn tiếp màn bi kịch, cha mẹ Dung cũng đã âm thầm quan sát cậu từ lâu, trong lòng nghĩ chắc là quan hệ giữa con trai và Mạc tiểu thư đã căng thẳng cực điểm?

Chẳng bao lâu sau, khi chào đón ánh nắng cuối tuần rực rỡ, cũng là ngày hẹn gặp mặt giữa Dung Tiểu Xuân và nhà họ Bảo. Nếu đem so với sắc trời sáng sủa kia, thì thần kinh Dung Tiểu Xuân đúng là trái mướp đắng.

Dung Hạ không nhịn được bĩu môi: “Anh, lo lắng của anh sắp thành hình rồi đó.”

Bàn tay Dung Tiểu Xuân run rẩy, ra vẻ bình tĩnh chọn quần áo: “Tiểu Hạ, bộ này được không?”

“Anh đã lựa cả tuần nay rồi đó!” Dung Hạ nhở một cái.

“Tiểu Hạ, em không thể hiểu được tâm trạng anh đâu.” Dung Tiểu Xuân lắc đầu, tuy là bình bình thường thường qua ăn cơm gặp cha mẹ, chẳng phải đính hôn hoặc kết hôn rồi bỏ trốn sau lại bị bắt hay gì đó, nhưng là đối phương ba mẹ bạn trai mà! Tư duy một đường thẳng của Dung Tiểu Xuân tới bây giờ chỉ nhớ rõ có lẽ vĩnh viễn không thể bày tỏ với Bảo Du, hoàn toàn không tự nhận ra bản thân mình là đồng tính. Lại nói,

dùng tư cách này đi gặp ba mẹ liệu có được không, có thể tạo một mở đầu tốt không? Chưa biết chừng lại là Hồng Môn Yến*, ngoài mặt đồng ý nhưng sau lưng chia rẽ!

“Anh này, ” Dung Hạ nhìn Dung Tiểu Xuân không biết đang bay đến cõi thần tiên nào, bất đắc dĩ quơ quơ tay, “Hồi hồn!”

“A” Dung Tiểu Xuân đột nhiên buông quần áo, “Tiểu Hạ, anh muốn chạy trốn!”

Dung Hạ không buồn để ý, trực tiếp lấy di động ra bấm số: “A lô, anh Bảo ạ? Vâng, em Tiểu Hạ đây... Là thế này, anh em bảo muốn bỏ trốn...”

Dung Tiểu Xuân nét mặt run rẩy nhìn Dung Hạ bán đứng mình.

Khép di động lại, Dung Hạ chính trực nghiêm túc nói: “Hôm nay anh không cần đi tàu điện ngầm, anh Bảo sau mười phút nữa sẽ đón anh.”

“Dung Hạ, thực sự cậu là em anh sao...”

Dung Tiểu Xuân cứ như vậy bước vào hành trình gặp mặt phụ huynh. Khởi đầu Bảo Du còn nói “Con dâu xấu cũng phải gặp bố mẹ chồng” để chọc Tiểu Xuân, đáng tiếc trên đường đi Dung Tiểu Xuân biểu hiện quá nghiêm túc, Bảo Du sớm bị loại áp lực này đánh bại.

“Tiểu Xuân, em hồi hộp quá rồi.” Bảo Du cuối cùng chịu không được thở dài.

Dung Tiểu Xuân nắm chặt hai tay, mắt nhìn phía trước: “Yên tâm đi ông chủ, em sẽ cố gắng!”

“Này, em nhầm vai diễn rồi!”

Dung Tiểu Xuân bật dậy cầm tay hắn: “Anh yêu, chúng ta nhất định sẽ phá bỏ cái nhìn của thế gian, đường đường chính chính ở cùng nhau!”

“Buông tay ra Tiểu Xuân, anh đang lái xe!”

Suốt đường gà bay chó chạy, cuối cùng cũng đến nhà họ Bảo.

Sau khi xuống xe Dung Tiểu Xuân lo lắng đến phát ói, sau cùng cậu gian nan hỏi một câu: “Ba mẹ anh thực sự không đồng ý sao?”

“Đừng lo đừng lo mà, anh thấy mẹ sẽ ủng hộ chúng ta thôi, ba cũng dao động.” Bảo Du có phần tự trách, ngẫm lại chuyện từng dọa cậu nhóc này trước đây.

Dung Tiểu Xuân gật gật đầu, tinh thần phấn chấn, lại vững vàng như chẳng có việc gì, mỉm cười nói: “Chúng ta vào thôi.”

Bảo Du trợn mắt há mồm: “Tiểu Xuân...”

“Em cũng có khả năng diễn xuất chứ, lần đầu gặp mặt ba mẹ anh, dù sao em cũng phải thể hiện tốt!” Dung Tiểu Xuân cười nói.

Bảo Du cũng khẽ cười đứng dậy: “Anh thích nhất Dung Tiểu Xuân tự tin cố gắng như này.”

Hôm nay tổ chức tiệc gia đình nhưng không ra ngoài ăn, chính là ở nhà làm cơm. Mẹ Bảo và Tô Lạc chuẩn bị đồ ăn, ngay cả Bảo Chiếu cũng xuống phòng bếp giúp một tay. Trong nhà tỏa ra bầu không khí thân thiện khiến Dung Tiểu Xuân có chút vừa mừng vừa lo.

Cha già Bảo cũng không làm khó Tiểu Xuân, dù sao ông đã chấp nhận quan hệ giữa Bảo Chiếu và Tô Lạc, lúc này không nên biểu hiện thái độ bên trọng bên khinh. Có điều ông đánh giá Dung Tiểu Xuân nửa ngày, mới nói: “Đứa nhỏ này có phải đã gặp bác ở đâu rồi không? Gương mặt rất quen!”

Dung Tiểu Xuân lễ phép đáp: “Trước đây bác đã từng gặp cháu, chắc bác quên thôi ạ, cháu là con trai bố Dung Thanh.”

“Con trai của Dung Thanh?” Cha già Bảo nghe thấy tên bạn học cũ trong nháy mắt liền hiểu ra, “A, cháu chính là tên nhóc ngốc nghếch năm đó!”

Bảo Du biết rõ mọi chuyện nên sa sầm nét mặt, mà Dung Tiểu Xuân cũng đỏ mặt vì gương. Dù sao đã là chuyện quá khứ, cha Bảo nói chuyện thật chẳng khách khí.

“A, trước kia ông xã từng gặp Tiểu Xuân hả?” Mẹ Bảo không nén nổi hiếu kỳ liền hỏi.

“Ha ha ha, ” Cha Bảo cười vui vẻ, “Tôi kể với bà rồi mà, là chuyện siêu nhân thành người tàn tật đó!”

“Ấy, nhớ rồi, ” mẹ Bảo cũng đùa, “Thật là một cậu nhóc đáng yêu.”

Dung Tiểu Xuân vô cùng xấu hổ ngồi im một chỗ, công sức diễn xuất sắp thành đi tong rồi. Trong lòng cậu âm thầm gào thét: hiện tại là tình huống gì vậy hả! Nếu Dung Hạ ở đây, có lẽ sẽ sắc bén vạch trần oán khí của Dung Tiểu Xuân đã bị thực thể hóa...

Hồi ức này không ảnh hưởng đại cục, nhưng chủ đề lại tổn thương Dung Tiểu Xuân, không khí trong nhà đã khá lên nhiều.

Từng món ăn được bày lên bàn, bữa tiệc gia đình chính thức bắt đầu, cha Bảo đã có thể trò chuyện Dung Tiểu Xuân một vài chủ đề thông thường, ví như nhà hàng kinh doanh những gì. Mẹ Bảo hoà nhã thân thiện rất dễ gần, nói chuyện cũng từng lời dịu dàng nhỏ nhẹ. Bảo Chiếu và Dung Tiểu Xuân coi như đã quen, thường xuyên tiếp lời nhau. Tóm lại bữa ăn không hề tẻ nhạt. Mà Bảo Du luôn luôn ở bên yên lặng quan sát Tiểu Xuân tham gia cùng cả nhà, cũng không dẫn dắt câu chuyện theo sự dàn xếp ban đầu khi Tiểu Xuân căng thẳng.

Đáng nhẽ bữa tiệc gia đình sẽ kết thúc, chẳng ngờ cha Bảo nói chuyện bằng giọng khác thường: “Nhưng Tiểu Xuân này, hiện tại chẳng phải cháu đang quen Mạc Vân sao?”

Toàn bộ bàn ăn trở nên lặng im, Dung Tiểu Xuân có chút sững người. Chuyện này nói ra thật khó khăn, cậu chẳng dám kể Mạc Vân là chiến thuật kéo dài thời gian, sợ cô gặp phiền phức.

Bảo Du ứng biến theo tình hình: “Tiểu Vân thích người khác, Tiểu Xuân chỉ là bia đỡ đạn thôi.”

Mẹ Bảo nét mặt không đổi mà xoa dịu: “Cô gái này tâm tư cũng thật phức tạp!”

“Cả nhà phải giữ bí mật đấy!” Bảo Du thuận theo câu chuyện.

Cha Bảo hừ một tiếng: “Dù sao con bé cũng là do ba giới thiệu với nhà bác Dung, để ba xem con bé còn những trò gì. Đúng rồi Tiểu Xuân, chuyện giữa cháu và Tiểu Du đã nói với cha cháu chưa?”

Thế là cha Bảo thực sự nhất kích tất sát**, đâm trúng tử huyệt! Vở diễn rốt cuộc chẳng còn ai cứu...

Chú thích:

*: Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc. Hồng Môn Yến là bữa tiệc được tổ chức vào năm 206 trước CN ở Hồng Môn (ngoại thành Hàm Dương, kinh đô của nước Tần thời bấy giờ). Người tham dự có: Lưu Bang, Hạng Vũ là những người có vai trò lãnh đạo chống quân Tần, bữa tiệc này có ảnh hưởng sâu sắc tới khởi nghĩa nông dân cuối thời Tần và cuộc chiến Hán – Sở, nó được xem là gián tiếp thúc đẩy sự diệt vong của Hạng Vũ và sự thành công của Lưu Bang lập ra nhà Hán. Điển tích Hồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm.

Hồng Môn Yến ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người!

22. Chương 10-1: Cứu Giá Chậm Trễ (thượng)

Rất nhiều ngày liên tiếp, Dung Tiểu Xuân đều vạ phần uể oải, lần đầu gặp mặt bố mẹ bạn trai lại thất bại. Hơn nữa lại hỏng đúng lúc kết thúc! Hơn nữa là thất bại tuyệt đối chẳng hề có chút chuyển biến nào!

Dù sao cũng không thể dùng phương pháp qua loa bằng cách đổi chủ đề để giải vây. Dung Tiểu Xuân chẳng dám nghĩ đến ẩn tượng của hai bác về mình nữa.

Song dù cho Bảo Du khuyên nhủ Dung Tiểu Xuân thế nào, cậu vẫn không nghe, sau cùng lại là Dung Hạ đưa thuốc trợ tim cho Tiểu Xuân: tình thế này thì đừng vội vàng lấy lòng nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân, nên nói chuyện với ba mẹ trước mới mong có khí mà thở!

Nói xong liền hành động, anh em Dung gia nhanh chóng bàn bạc. Kháng nghị mong manh của Bảo Du bị xem nhẹ: này đây không phải nhạc phụ nhạc mẫu, hai người phải làm minh bạch chứ!

Chuyện kể rằng từ khi Dung Tiểu Xuân sắm vai bi kịch, ba mẹ Dung đã cẩn thận quan sát cậu, con trai không muốn nhắc chuyện tình cảm, hai người cũng chẳng hỏi nhiều, dù sao chạm tới miệng vết thương chẳng tốt chút nào.

Nhưng không hỏi không hề đồng nghĩa với việc thờ ơ, ba mẹ Dung âm thầm quan sát hồi lâu, cũng phân tích rất nhiều. Ví dụ như thời gian lo âu trước khi đi gặp cha mẹ nhà bên, ba mẹ Dung cảm thấy quan hệ giữa Tiểu Xuân và Mạc Vân trở nên rất căng thẳng; mà lần đầu gặp Tiểu Xuân chán nản thất bại trở về, khiến ba mẹ Dung cảm giác cậu đã chia tay Mạc Vân. Nhưng đúng là cố gắng kìm nén không hỏi cũng thật vất vả!

Thế là hôm nay, Dung Tiểu Xuân tâm sự nặng nề nghĩ về kế hoạch công khai, cứ như vậy mà đâm thẳng vào nòng súng.

“Tiểu Xuân, xem tâm tình con sáng sửa chỉ được một thời gian, vậy rốt cuộc là thế nào, con nói với ba mẹ một lời được không?”

“Đúng vậy, Tiểu Xuân, con với Mạc tiểu thư chia tay sao? Chung quy là có mâu thuẫn gì mà lại thành như thế, Mạc tiểu thư là một cô gái tốt...”

Dung Tiểu Xuân đáng thương không biết phải trả lời ra sao, không phải chưa thảo luận với Dung Hạ tìm lý do thoái thác, nhưng chưa gì đã bị hỏi đến.

“Tiểu Xuân, không phải ba mẹ ép con trả lời, nhưng khi thấy con mệt mỏi như này, ba mẹ cũng rất lo lắng!”

Vậy nên Dung Tiểu Xuân áy náy, trong lòng cậu có chút bối rối, nghĩ thà kể hết sự thật cho ba mẹ, cuối cùng chẳng dối gạt, cũng chẳng khiến ba mẹ lo nghĩ như này. Tuy vậy về tình cảm cậu có chút dao động, nhưng trên lý trí lại gắng sức ngăn cản chính mình. Dù sao bây giờ không phải là thời điểm tốt, nói năng tùy tiện rất có thể phải chịu cảnh mọi chuyện bị thất bại.

“Tiểu Xuân, con thực ra nên nói...”

“Con...”

Ngay lúc Dung Tiểu Xuân tiến thoái lưỡng nan, Dung Hạ đã trở lại: “Ồ, ba mẹ làm gì vậy? Lại xét hỏi anh con sao?”

Dung Tiểu Xuân nhanh chóng phát tín hiệu cầu cứu sang cậu em.

Ba mẹ Dung thở dài: “Anh con chẳng chịu nói đã có chuyện gì với Mạc tiểu thư, ba mẹ già rồi cũng đâu phải muốn dò la chuyện yêu đương của các con. Nhưng ba mẹ không phải chỉ lo thôi đâu!”

Dung Hạ vừa nhìn thái độ kiên quyết của ba mẹ, thầm nghĩ buộc phải có kế hoạch tốt. Cậu liền quỳ xuống tại chỗ, cúi đầu: “Ba mẹ, xin ba mẹ đừng giận anh, đều là do con không tốt.”

Dung Tiểu Xuân kinh hãi, là tình huống chi vậy?

Ba mẹ Dung cũng kinh hãi, chuyện hai đứa chia tay liên quan gì đến nó, hay là, hay là...

“Ba, mẹ, là con rất có lỗi với anh, ” Dung Hạ nét mặt đau đớn, “Con, con và Tiểu Vân yêu nhau!”

Dung Tiểu Xuân thất kinh, hả, là đúng hay sai vậy? Sao chẳng tiết lộ chút gì với mình vậy! Nếu là nhất thời viện cớ, thì ý tưởng này thật quá sống động!

Ba mẹ Dung lại kinh hãi: “Tiểu Hạ sao con có thể gây ra chuyện như này! Con nhìn xem con đã ép anh con thế nào, nó còn giấu giếm thay con!”

“Ba mẹ, là con sai, con không dám xin anh tha thứ. Nhưng xin ba mẹ nhất định phải tha thứ cho con và Tiểu Vân không nên nổi lòng mình!” Dung Hạ biểu diễn nhịp nhàng ăn khớp, trong sự vui mừng.

Dung Tiểu Xuân nghe lời kịch cầu huyết này, không khỏi có cảm nín. Tiểu Hạ nhất định là bị Tiểu Du dạy hư, hừ, lời thoại thể này cũng nói được khỏi miệng, nói là ứng biến tại chỗ cũng thấy người diễn ác tâm đi? Đối mặt vở kịch luân lý gia đình, Dung Tiểu Xuân vừa gắng sức làm yên lòng ba mẹ, tỏ ra Dung Hạ là em, bản thân mình sẽ tha thứ Dung Hạ, vừa hỗn loạn trong lòng thầm suy đoán lời Dung Hạ nói là thật hay giả.

Biểu hiện một vẻ tâm tình hỗn tạp, đầu tiên Dung Tiểu Xuân bị bắt về phòng, trước khi đi vẫn không quên trộm giơ ngón tay về phía Dung Hạ!

Vừa về tới phòng Dung Tiểu Xuân gọi điện cho Bảo Du: “Tiểu Du Tiểu Du, Dung Hạ hôm nay đã phạm vào luật trời!”

“Luật trời gì cơ?”

“Thằng bé thẳng thắn bảo với ba mẹ rằng nó cướp bạn gái em!” Dung Tiểu Xuân hưng phấn kể.

Đầu bên kia điện thoại, Bảo Du lạnh lạnh hỏi: “Hả, Tiểu Xuân, sao anh không biết em có bạn gái?”

“A, ” Dung Tiểu Xuân ngây ngốc một chút, “A, nói nhầm nói nhầm, ý em là Mạc tiểu thư!”

Bảo Du như cũ hừ một tiếng có phần mất hứng: “Em định nói chuyện gì?”

“Mạc kệ là đúng hay sai, đây không phải chuyện lớn sao?” Dung Tiểu Xuân tiếp tục vui sướng.

Đầu điện thoại bên kia lặng yên thật lâu, cuối cùng truyền đến một tiếng thở dài mang theo ý cười: “Em ấy...”

Dung Tiểu Xuân mờ mịt.

“Hai đứa quen nhau một thời gian rồi biết không? Vua chậm chạp Dung Tiểu Xuân! Lần trước ở nhà anh, anh bảo Tiểu Vân trong lòng có khác người em chẳng hề phản ứng chút nào, anh còn tưởng em đã biết. Một người là em trai em, người kia là bạn gái hứa danh vô thực của em, em lại không để ý?” Bảo Du tỏ vẻ cười nhạo.

Trên mặt Dung Tiểu Xuân hết đỏ lại trắng, cuối cùng chỉ có thể biện giải: “Em, em không chỉ bận chú tâm vào diễn kịch, lại bận chuyện đi gặp cha mẹ anh. Em còn bận công việc bận yêu, em là người quá bận nên không thể toàn tâm chú ý tới người khác? Chính là vậy đấy.” Cậu cũng không cho Bảo Du cơ hội nói chuyện, dập luôn điện thoại.

Chán nản một hồi, Dung Tiểu Xuân mới từ từ lấy lại tinh thần, giờ đã hiểu lúc cậu giơ ngón cái với Dung Hạ, biểu hiện muốn cười nhưng không thể cười của Dung Hạ mang ý gì. Tuyệt đối là cố ý che giấu thông tin, rồi mới tạo nên tình huống bất ngờ này! Dung Hạ đáng giận, Dung Tiểu Xuân vừa buồn vừa chán, tại sao bên cạnh mình luôn có mấy tên xấu xa như này.

Dung Hạ cố tình được lợi còn khoe mẽ, diễn xong vở luân lý gia đình với ba Dung mẹ Dung còn đến tìm Dung Tiểu Xuân: “Rất xin lỗi anh, hôm nay em cứu giá chậm trễ.”

Dung Tiểu Xuân hừ một tiếng, mặc kệ hẳn.

“Ày, ” Dung Hạ mỉm cười, “Trông anh như này, chắc là cùng người khác tám chuyện nhưng không được hả?”

Dung Tiểu Xuân có chút cảm tức liếc mắt một cái: “Đùa giỡn người khác thì rất vui sao?”

“Anh giận gì vậy?” Dung Hạ chột chột Dung Tiểu Xuân hai cái, “Tội em không biết phải nói cho anh kiểu gì nữa, ai bảo anh chậm chạp như này, không thể tự mình phát hiện.”

Cơn tức của Dung Tiểu Xuân liền bay hết, âm thầm hạ quyết tâm sau này phải trở nên nhanh trí, không thể tiếp tục bị đám người này tùy ý bắt nạt. Thế là một lát sau cậu lại cùng Dung Hạ bàn đến bước tiến tiếp theo với ba mẹ. Đáng tiếc cậu đã quên thắc mắc, không phải muốn trở nên nhanh trí, mà ngày nào đó đột nhiên thức dậy liền thông minh lanh lợi.

23. Chương 10-2: Cứu Giá Chậm Trễ (trung)

Mặc dù có chuyện của Dung Hạ và Mạc Vân hoà hoãn, nhưng Dung Tiểu Xuân vẫn không yên tâm. Cậu thường xuyên tỏ ý muốn trực tiếp công khai, nhưng lại lo lắng ba mẹ phản ứng quá dữ dội, làm việc này không thể kết thúc. Hơn nữa lúc này, ba mẹ Dung lại bức chuyện Dung Hạ cướp bạn gái của anh, khiến Dung Tiểu Xuân trong lòng càng bất an.

Vì ổn định cục diện, ông chủ Bảo đưa ra kế hoạch là để Dung Tiểu Xuân nhận hết lỗi về mình, trước tiên giúp Dung Hạ cùng Mạc Vân thoát khỏi trách nhiệm, miễn là đừng có rạn nứt giữa các thành viên trong gia đình. Mà Dung Tiểu Xuân phải nhận lỗi, đó là cậu không thích phụ nữ, không thể làm trẻ tuổi xuân của Mạc tiểu thư, tóm lại chính là tự trách đến mức muốn chết.

Lý do này bầy phần thật ba phần khoa trương, nhưng thật ra thập phần hợp tình lý. Nhưng thực tế ngày cần thẳng thắn đó, Dung Tiểu Xuân trong lòng vẫn tràn ngập áy náy và tự trách, hiểu rõ tình hình từ đáy lòng khiến cậu lộ rõ vẻ chân thành, ba mẹ Dung từ kinh hãi thành cảm động, thật là có chút thuận lợi.

“Rất xin lỗi, kỳ thật từ trung học con đã phát hiện mình chỉ thích nam giới. mấy năm nay con không dám nói ra, sợ ba mẹ tức giận, cũng sợ ba mẹ đau lòng.”

“Nhưng con chẳng còn cách nào, ở bên Mạc tiểu thư một thời gian, con vẫn không thể ép buộc bản thân, cũng không muốn cản bước Mạc tiểu thư. Cô ấy quen Tiểu Hạ, con thực sự rất mừng.”

“Ba, mẹ, chuyện đã đến mức này, con không thể không nói hết sự thật. Ba mẹ đừng trách Tiểu Hạ, tất cả đều là lỗi của con!”

Ba mẹ Dung vốn cảm thấy việc cậu cả bị thất tình, mà lại do cậu thứ đoạt bạn gái, một số chuyện làng nhàng không biết tính thế nào. Nhưng bây giờ Tiểu Xuân trực tiếp tiết lộ chân tướng, khiến cả hai người quá mức kinh hãi, cho tới chưa từng nghe qua điều tiếng nào, sao đột nhiên cứ tuôn ra toàn chuyện kinh thế hãi tục.

Dung Tiểu Xuân nói ra toàn tiếng lòng mấy năm của cậu, yêu thương không thể bày tỏ, những nhớ nhung không thể thốt thành lời, các thể loại nhạc trẻ tra tấn tinh thần. Bởi cảm thấy không cách nào làm được, cho nên rất nhiều lời muốn nói đành lặng lẽ giấu trong lòng, giờ phút này phải giải bày biết bao cay đắng trong lòng, thật ra đã khiến Dung Tiểu Xuân lã chã rơi lệ.

Ba mẹ Dung nào biết Dung Tiểu Xuân bình thường chậm chạp được muốn chết lại mang nhiều tâm sự quanh quẩn quẩn quẩn, ngấm lại mấy năm nay trong lòng nhất định rất khó chịu, nhưng vẫn cố gắng ép bản thân mỉm cười tự nhiên, trong lúc nhất thời ba mẹ Dung cũng thương cảm.

Thế là chuyện Dung Tiểu Xuân thích nam giới lắng xuống tạm thời không nhắc tới, chuyện Dung Hạ và Mạc Vân cũng qua cửa thuận lợi, nhà họ Dung chỉ ít đã khôi phục ý niệm hòa thuận vui vẻ.

Vốn nên từ từ tiến hành bước thứ hai, tiến hành theo chất lượng để ba mẹ biết rằng ông chủ Bảo là bạn trai của Tiểu Xuân. Thế nhưng Bảo gia một mực xuất hiện như thiêu thân.

Kỳ thật nhắc tới cũng một sự trùng hợp thôi, hôm nay Dung Tiểu Xuân giúp cha mẹ đến cửa hàng người quen mua lá trà, quanh đi quẩn lại chủ cửa hàng này lại là bạn của Bảo gia. Kết quả Dung Tiểu Xuân liền vô cùng may mắn gặp gỡ mẹ Bảo.

Bên trong quán có thể pha trà, vậy là Dung Tiểu Xuân không thể từ chối lời mời ở lại uống trà của Bảo phu nhân.

Bởi vì mẹ Bảo hoà nhã dễ gần, hơn nữa sau cùng cũng là hình tượng văn minh tiến bộ, Dung Tiểu Xuân không chịu áp lực quá lớn, cũng vui vẻ thoải mái trò chuyện, tỏ ý mình cũng cố gắng để cha mẹ đồng ý quan hệ giữa cậu với Bảo Du.

Lúc đầu mẹ Bảo cũng chỉ là nói chuyện phiếm về gia đình, mách với Tiểu Xuân thực ra ngày trước Bảo Du nghiêm chỉnh đứng đắn coi cậu là bạn bè, cũng bởi hai người từng có chút bất hòa.

Dung Tiểu Xuân mừng thầm, chuẩn bị lúc quay về sẽ bắt khai báo nội tình.

Nhưng chưa từng nghĩ, lời mẹ Bảo chuyển hướng: “Tiểu Xuân, nghe Tiểu Chiêu kể từ ngày trước cháu đã thích Tiểu Du phải không?”

Dung Tiểu Xuân xấu hổ đỏ bừng mặt, chậm chạp đáp: “Vâng, thời thanh niên...”

“Vậy cháu cũng biết ngày xưa Tiểu Du có bạn trai đúng không?” Mẹ Bảo dường như vô tình hỏi.

Dung Tiểu Xuân có vài phần nghi hoặc đối với đề tài khác này, nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời: “Cháu biết cậu ấy, Dịch Thu.”

Mẹ Bảo thở dài: “Kỳ thật tuy rằng bác tự xưng là người hiểu biết, nhưng ngay từ đầu không hề nghĩ thoáng như vậy. Thực ra trước đây bác và bác trai rất coi trọng Tiểu Du, khi vừa biết chuyện nó và Dịch Thu ở nước ngoài, hai bác vừa khiếp sợ vừa giận dữ.”

Dung Tiểu Xuân có chút không hiểu: “Nhưng mà, bây giờ hai bác...”

Mẹ Bảo cười khổ: “Bác Bảo nhà cháu đã làm một việc rất tồi tệ, rất thấp kém, ông ấy điều tra về Dịch Thu, rồi dùng tiền dụ dỗ đe dọa cậu ta.”

Dung Tiểu Xuân tròn tròn mắt, đúng tiêu chuẩn phim truyền hình cầu huyết và khuôn sáo cũ rích của tiểu thuyết ngôn tình! Chỉ có điều hướng phát triển có vẻ không ổn, nếu dựa theo truyện kiếm hiệp, Dịch Thu tất nhiên sẽ một mình ngông nghênh, kiên quyết không chịu tách khỏi Tiểu Du mới đúng.

Mẹ Bảo như thể nhìn thấu ý nghĩ của Dung Tiểu Xuân, bất đắc dĩ kể: “Cậu Dịch Thu kia quả thật từ chối tiền tài, nhưng cậu ta vẫn rời bỏ Tiểu Du. Sao có thể hình dung chứ, nói cậu ta là kẻ bạc tình cũng chẳng quá đáng, có lẽ bởi khi trước cũng từng có lúc bất hòa, nên cậu ta thực dễ nản lòng và vứt bỏ, tóm lại cậu ta đã làm đúng yêu cầu của hai bác.”

Lại có ẩn tình như vậy sao? Chẳng lẽ Bảo Du nhiều năm qua đều hiểu lầm Dịch Thu sao? Nghĩ đến câu nói thực thực giả giả ngày đó của hân “Người yêu trước là người thua cuộc”, trong lòng Dung Tiểu Xuân có chút không thoải mái.

“Kỳ thật hai bác cũng không biết Tiểu Du thật sự rất yêu cậu ta, hay là đối với tình yêu đã tâm nguội ý lạnh, tóm lại sau này chẳng thấy Tiểu Du qua lại với ai nữa. Hơn nữa thời gian đầu về nước, tâm tình của nó cũng không ổn lắm, nhất định chẳng chịu vào công gia của nhà, mà tự mình mở nhà hàng bằng chút vốn ít ỏi. Hai bác từng nghĩ chẳng lẽ nó biết chuyện cả hai sau lưng nó tìm đến Dịch Thu, cho nên oán hận trong lòng, nhưng hai bác chẳng dám hỏi, ” mẹ Bảo lắc đầu, “Nói chung có tật giật mình cả thôi.”

“Sau lúc Tiểu Chiêu vào công ty Bảo gia, lại có hiềm khích với bác Bảo nhà cháu, cho rằng chẳng qua bản thân nó là thể diện của Tiểu Du. Mà tính cách Tiểu Chiêu đáng ghét như nào cháu cũng biết đấy, nên khi nó cùng một chỗ với Tô Lạc hai bác cũng không dám can, sợ lại tạo ra một đứa nản chí ngã lòng!”

Dung Tiểu Xuân hớp một ngụm trà: “Tại sao lại nói cho cháu biết?”

“Bởi vì cháu là người đặc biệt quan trọng với Tiểu Du, cho nên muốn cho cháu biết nguyên nhân hậu quả. Cháu nhất định phải kiên trì, nếu trong nhà có áp lực thì đừng ngại nói ra, bác và bác trai cùng ba mẹ cháu quen biết đã lâu, hai bác cũng có thể khuyên nhủ để ba mẹ cháu thoải mái, thả lỏng tinh thần.” Lời mẹ Bảo mang ý tứ sâu xa.

Hai mắt Dung Tiểu Xuân sáng rực lên, không ngớt lời cảm ơn, thật là một phương án khả thi!

Sau khi chờ Dung Tiểu Xuân cực kỳ phấn khởi quay về, Bảo Du và Bảo Chiêu đi ra từ phòng trong.

“Không hổ là mẹ con ra tay!” Bảo Chiêu tấm tắc khen ngợi.

Mẹ Bảo cười một tiếng: “Bằng không sao mẹ có thể sinh ra hai thằng con tâm địa gian xảo như này.”

Bảo Du ôm lấy vai bà, ôn nhu nói: “Mẹ, mẹ đừng nói vậy, tâm địa gian xảo của tụi con đâu thể bằng mẹ. Chỉ có điều nhờ mẹ đề cập một chút với cậu ấy, có thể nhờ ba mẹ nói chuyện cùng ba mẹ cậu ấy, vậy mà bất ngờ mẹ tạo ra một cái khổ nhục kế gọi là hậu quả nguyên nhân.”

“Hơn nữa con cũng được xuất diễn vào vai nghịch tử.” Bảo Chiêu cũng lắc đầu thở dài.

“Xem như mẹ trả con một ân huệ được chứ,” mẹ Bảo bắt mãi, vẻ mặt vô tội nói tiếp, “Lúc trước việc của Dịch Thu là ba mẹ không đúng, nhưng bản thân cậu ta cũng có vấn đề đó, còn hai con cũng trở nên có vấn đề. Hiện tại mẹ còn đang giúp giải quyết khúc mắc, quả thật vạch trần bộc lộ thương tích cũng rất nhanh. Mà Tiểu Chiêu này con vốn là hình tượng nghịch tử, đừng có nguy biện!”

Bảo Du nhìn không được hừ một cái: “vâng, đâm con mấy nhát cũng nhanh quá mà!”

“Con mới không phải nghịch tử chứ!” Bảo Chiêu phản bác

Dung Tiểu Xuân về nhà suy đi nghĩ lại đề nghị của mẹ Bảo, cảm thấy khả thi, thế là hôm sau nhân lúc Bảo Du đến thị sát nhà hàng, cậu vui vẻ kể lại. Nhưng khi nói xong chuyện chính, Tiểu Xuân lại nghĩ tới Dịch Thu, tâm tình trở nên mâu thuẫn.

Bảo Du dĩ nhiên nhìn ra cảm xúc thay đổi của Dung Tiểu Xuân, nhẹ nhàng bảo: “Sao vậy, vẫn lo lắng lắm hả?”

Dung Tiểu Xuân lắc đầu, do dự nửa ngày, mới đáp: “Anh có từng nghĩ trước đây anh đã hiểu lầm Dịch Thu chưa?”

“Hử?” Bảo Du có chút kinh ngạc, sao vậy đột nhiên nhắc tới Dịch Thu? Ngẫm lại, tên này chắc chắn đem chuyện nguyên nhân hậu quả kia để ở trong lòng.

“Có lẽ cậu ta cũng có quá khứ riêng mình, cho nên ban đầu cậu ta muốn chia tay nói không chừng là có ẩn tình?”

“Vậy rồi sao?” Nhìn dáng vẻ Dung Tiểu Xuân có chút tích cực, Bảo Du nhìn không được muốn trêu cậu hẳn, “Em đang định xúi giục anh quay lại với cậu ta, tiếp tục tiền duyên hả?”

“Anh nói cái gì đấy!” Dung Tiểu Xuân đỏ mặt.

Bảo Du vỗ vỗ cậu: “Người nào chẳng có một đoạn quá khứ, thế nhưng khi quá khứ chỉ còn là quá khứ, chúng ta phải nhìn về phía trước. Người với người khác nhau kỳ thật ở điểm này, có một số người muốn tiến về phía trước, mà có một vài người vẫn chìm trong quá khứ không chịu thoát khỏi.”

“Được rồi, ” Dung Tiểu Xuân bĩu môi, “Cứ ra về sâu sắc.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng cậu vẫn thấy may mắn lẫn phiền muộn, có lẽ bản thân thuộc loại người không chịu thoát khỏi quá khứ, chẳng qua vận khí khá tốt mà thôi, cuối cùng vẫn không thể dứt ra.

Bảo Du âm thầm thở dài, may mắn anh tiến về phía trước, vậy mới gặp em.

24. Chương 10-3: Cứu Giá Chậm Trễ (hạ)

Cuộc sống ngày thường vẫn tiến về phía trước, nhưng là trong sự yên bình của gia đình họ Dung, kỳ thật vẫn che giấu sự lo lắng. Ví như vấn đề tình cảm của Dung Tiểu Xuân không thể thảo luận, ví như cả việc liên quan, chuyện yêu đương của Dung Hạ cũng không thể nhắc đến.

Ba mẹ Dung dường như đã quên sự kiện công khai lần trước, nhưng điều đó ảnh hưởng tới Dung Tiểu Xuân. Ngày trước nỗ lực như phó mặc sự đời, còn cậu lại ngại ngần chạy đến hỏi cha mẹ Bảo có thể khuyên nhủ ba mẹ cậu được không. Tóm lại lúc này có nghĩ đến việc giới thiệu qua về Bảo Du với ba mẹ đều sẽ khiến lòng người sinh nghi ngờ, tiến hành theo kế hoạch từng bước tựa như cũng bị hẫng.

Thế là quản lý hoa hướng dương vừa có đạt được một bước thắng lợi lại héo rũ.

Hôm nay, thời điểm nhà hàng nghỉ làm, Dung Tiểu Xuân ủ rũ ghé vào quầy lễ tân xem phục vụ dọn dẹp nhà hàng. Đốc công đang hăng say chỉ đạo, chứng kiến quản lý tinh thần ngắc ngoải, nháy mắt liền nổi lên ý đồ đen tối, lạch bạch chạy qua để bắt nạt.

“Quản lý, lần thứ mấy anh xem mắt thất bại rồi?”

“Cậu mới xem mắt thất bại!”

“Ày, đạo trước tiêu tụy như vậy, chúng tôi đều rất lo cho anh đấy.”

Dung Tiểu Xuân phẩy phẩy tay: “Là chuyện gia đình thôi, cảm ơn đã quan tâm.”

“Đúng, xem mắt luôn thất bại nhất định khiến người nhà mất mặt.”

“Tôi cố gắng coi mắt thành công thì tốt sao!” Dung Tiểu Xuân nhớ tới Mạc tiểu thư, thế là hợp tình hợp lý đáp.

“A, hẹn hò thuận lợi hả?”

Dung Tiểu Xuân phì phò nửa ngày không muốn nói dối, cuối cùng đánh bảo: “Cô ấy với em trai tôi hẹn hò rất thuận lợi.”

Đám nhân viên phục vụ nghe trộm này giờ phá lên cười, ồn ào khiến quản lý hoa hướng dương đỏ sẫm mặt.

Dung Tiểu Xuân trái buồn rầu phải phiền muộn, còn phải bận công việc bận yêu đương bận lo âu, cứ thế thoát một cái đã đến Trung thu. Tết Trung thu, trăng tròn đầy người sum họp, Dung Tiểu Xuân càng thêm phiền lòng, không biết thời điểm nào mới có thể khiến ba mẹ chấp nhận Bảo Du.

Chỉ là một ngày tết sum sum vầy vầy hoa hoa mỹ mỹ truyền thống, tiệc Trung Thu cùng ngắm trăng ăn bánh tất nhiên là cần thiết. Nhưng mà thời điểm này, đến phiên Tiểu Xuân trực ca tối, công việc ở nhà hàng không thể bỏ! Chạm mặt cha mẹ không vui vẻ, Dung Tiểu Xuân chỉ có thể ôm đuôi đi làm.

Kết quả vừa đến của nhà hàng, Dung Tiểu Xuân trợn tròn mắt, sao lại không mở cửa? Đang muốn làm cái gì hả! Chỉ thấy trên cửa dán tờ thông cáo, nói cái gì mà quản lý biết thấu hiểu vân vân, chuỗi nhà hàng năm nay lần lượt thay phiên nghỉ kinh doanh, hi vọng nhân viên sum họp cùng gia đình mừng ngày đoàn tụ. Dung Tiểu Xuân chỉ sững sờ đứng đó, ngây người. Loại quy định kì quái này sao mình không hề biết?!

Ngay lúc Dung Tiểu Xuân ngẩn người, Bảo Du không biết xông ra từ góc nào: “A, quản lý hoa hướng dương sao em còn ở đây vậy?”

Dung Tiểu Xuân xụ mặt, chỉ chỉ thông cáo: “Chuyện này là sao?”

“Năm nay nhà hàng các em nghỉ, không vui hả?”

Dung Tiểu Xuân nghi ngờ kẻ trước mặt này nhất định lấy việc công làm việc tư.

“Đi thôi đi thôi, quản lý hoa hướng dương chúng ta về đón Trung Thu đi!”

“Này, nói cho rõ ràng. Quản lý hoa hướng dương là đùa kiểu chi hả!”

“Quản lý Siêu nhân... Quản lý xí muối...”

“...”

Dung Tiểu Xuân vốn tưởng rằng Bảo Du muốn cùng mình đón Trung Thu, nhưng hướng xe chạy không phải theo suy nghĩ này. Rõ ràng là hướng về nhà họ Dung!

“Anh muốn đưa em về nhà sao?”

Bảo Du cười cười: “Về nhà đón Trung Thu.”

Đỗ xe lại, Bảo Du cũng hoàn toàn chẳng hề có ý rời đi, ngược lại còn cùng Dung Tiểu Xuân bước vào nhà. Dung Tiểu Xuân đầy bụng hoài nghi, nhưng cũng kìm nén tò mò, nhìn xem Bảo Du muốn làm gì.

Dung Tiểu Xuân mở cửa, trong phòng khách chẳng hề có người, nhưng thật ra có tiếng cười nói rôm rả truyền từ sân thượng xuống. Bảo Du nắm tay Dung Tiểu Xuân đi lên sân thượng, đẩy cửa ra, chỉ thấy người nhà Dung gia cùng Bảo gia ngồi chờ khai tiệc.

“Chuyện này là sao?” Dung Tiểu Xuân cảm thấy tối nay mình đang đang nằm mơ một giấc mơ kì quái.

Bảo Du ở bên cạnh cậu nhẹ nói: “Anh muốn giúp em dọn sạch chướng ngại, cũng không phải lừa gạt em.”

“Anh, sao anh lâu thế, em đói muốn chết rồi!” Dung Hạ phát hiện Dung Tiểu Xuân đến đầu tiên.

Dung Tiểu Xuân chớp chớp mắt, a, ngồi cạnh Tiểu Hạ là Mạc Vân, bên cạnh Mạc Vân... Dung Tiểu Xuân mới nhận ra ngoài người nhà họ Dung và họ Bảo, còn có cả Mạc Ngôn ở đó, nhân tiện có cả bạn trai của Mạc Ngôn và Bảo Chiếu.

“Có, có người bất thường ở đây!” Dung Tiểu Xuân thấy hôm nay rất khác thường, ừm, nhất định đang nằm mơ.

Dung Hạ nghe được câu nói như thế, cười bảo: “Ba mẹ Tiểu Vân đang ở nước ngoài, cho nên mới mời anh cô ấy đến đón Trung Thu. Kỳ thật vì ba mẹ sợ anh xấu hổ, mới sắp xếp thêm hai đôi nam nam yêu nhau thôi.”

“A, ba mẹ?” Dung Tiểu Xuân nhìn Dung Hạ không dám tin.

Bảo Du nhẹ nhàng ôm vai Dung Tiểu Xuân: “Tiểu Xuân, đây chính là bữa tiệc Trung Thu gia đình đích thực đó!”

Rất nhiều năm tự mình kìm nén, nhất định rất cần sự bao dung và chấp nhận. Tiểu Xuân, miễn là em muốn anh đều làm cho em.

“Tiểu Xuân đã về rồi, có thể dọn cơm!” Ba mẹ Dung hô.

“Ba, mẹ, từ lúc nào...”

“A, nhanh quá hả?” Mẹ Dung vô tội.

Ba Dung nháy mắt mấy cái: “Muốn để con kinh hỉ, chẳng qua, Tiểu Xuân con cũng giấu diếm rất lâu đó!”

“Tiểu Xuân con thật quá chậm chạp!” Mẹ Bảo cảm thán.

Tuy rằng biết rõ bộ mặt thật xấu bụng của Bảo Du, Dung Tiểu Xuân cũng chưa từng nghĩ xung quanh mình đều là quỷ kế của tên tiểu quỷ thích đùa giỡn! Hừ, thậm chí cả ba mẹ cũng bị làm hư! Mình đúng là ngâm trong bùn mà không bị bẩn...

Trăng treo giữa trời, bàng bạc như sương, một bên sân có hương quế đưa lại, hòa lẫn trong tiếng cười tiếng trò chuyện gia đình. Có thể cùng người mình yêu đơn phương bao nhiêu năm ở chung một chỗ, vừa từ từ trở thành người nhà, Dung Tiểu Xuân cảm giác bản thân thật sự tam sinh hữu hạnh (có phúc ba đời)!

Bảo Du nghiêng đầu, mỉm cười với Dung Tiểu Xuân: “Vậy nên mới nói, thâm yêu nhất định phải nói ra miệng, có bày tỏ mới có kết quả.”

25. Chương 11: Ngoại Truyện

Bánh Bao Nhỏ chằm ngồi đủ kiểu chiến tranh

Vài năm sau, con đầu lòng của Dung Hạ và Mạc Vân ra đời, ba mẹ Dung vô cùng phấn khởi lên chúc ông bà. Cha già Bảo cả đời không có duyên với cháu đích tôn nghe được tin này, thần kinh xúc động.

“Dung Thanh này, ông xem hai ta coi như đã là thông gia.” Cha già Bảo trực tiếp tìm tới nhà ba Dung.

“Thông gia...” Suy nghĩ bình thường của ba Dung ngấm một lát, a, là chỉ Dung Tiểu Xuân và Bảo Du hả, “Cho nên?”

“Cho nên đứa nhỏ này một nửa cũng có thể tính là cháu đích tôn của tôi chứ?” Cha Bảo cười hì hì vươn tay ra.

“Sao có thể!” ba Dung vừa có cháu đích tôn ngày mừng hai liền biến sắc.

Đây chính là chiến tranh giữa các ông già.

Trái lại cậu của Tiểu Bảo Bảo, Mạc tiên sinh bình tĩnh hơn: “Vì Mạc gia không thể tuyệt hậu, anh thấy em nên để Tiểu Bảo Bảo làm con thừa tự của anh.”

“Sao có thể như vậy!” Mạc Vân trừng mắt nhìn ông anh.

“Kiểu này, ” Mạc tiên sinh gật đầu, “Vây sinh thêm một đứa nữa đi.” “Mạc Ngôn anh là đồ đều!” Mạc Vân cũng biến sắc

Đây chính là chiến tranh giữa anh em nhà họ Mạc.

“Em đã nghĩ sẽ lấy tên gì đặt cho Tiểu Bảo Bảo chưa?” Dung Tiểu Xuân hỏi Dung Hạ.

“Dù sao cũng sẽ chẳng phải cái tên lỗi thời như Tiểu Xuân.” Dung Hạ bĩu môi.

Dung Tiểu Xuân bắt mồm: “Ngày xưa không phải em tên là Dung Tiểu Hạ còn gì.”

“Nhưng em đổi tên đấy được chưa!” Dung Hạ kháng nghị.

Dung Tiểu Xuân nhúc nhích: “Có điều anh thấy tên Dung Xuân còn khó nghe hơn.”

“Đúng thế.” Dung Hạ tỏ vẻ đồng ý.

“A, anh nghĩ ra rồi!” Dung Tiểu Xuân đột nhiên vỗ tay một cái, cười bảo.

“Anh nghĩ ra cái gì vậy?”

“Anh biết nên đặt tên gì cho Tiểu Bảo Bảo rồi! Em xem anh sinh vào mùa xuân, còn em sinh mùa hạ, cục cưng sinh vào mùa đông...”

“Chẳng lẽ...” Dung Hạ đen mặt.

“Sẽ không gọi Tiểu Đông đâu, ” Dung Tiểu Xuân làm bộ đáng tin an tâm, “Em thấy tên là Dung Đông Đông thì sao!”

“Làm sao em có thể đặt tên con ngu ngốc như này!” Dung Hạ thực biến sắc.

“Được rồi được rồi, gọi Dung Đông Đông vậy, rất êm tai!” Dung Tiểu Xuân vừa cười hì hì nói, vừa than thầm trong lòng: Hừ, dám cười nhạo tên anh hả. Chú cười nhạo anh, anh sẽ cười nhạo con chú!

Vậy là chiến tranh giữa anh em họ Dung.

“Ha ha, gương mặt nhóc con thật mũm mĩm, giống bánh bao ghê.”

“Anh, nhân lúc họ đang cãi nhau, chúng ta bế Tiểu Bảo Bảo chơi đi.” Bảo Chiếu đề nghị.

Bảo Du đồng ý đáp: “Được, để anh bế.”

“Này, tư thế của anh không chuẩn.”

“Chú mới sai, phải đỡ đầu bé con biết không?”

“Hả, sao lại khóc này!”

“Nhất định là lỗi của chú, chú khiến bé con không thoải mái.”

“Nhất định là do anh, tư thế của anh rất kì quái biết không!”

Ngay lúc anh em họ Bảo tranh chấp, mẹ Dung và mẹ Bảo đánh tới: “Là hai đứa làm cục cưng khóc hả?”

“A, không phải...”

“Do bé con đột nhiên liền...” Hai anh em hết đường chối cãi.

“...”

Có mỗi nơi này không phải chiến trường, bởi vì anh em Bảo đã bị hai mẹ trực tiếp tiêu diệt.

————— Toàn văn hoàn —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-hac-tien-sinh>